

පාර්ලිමේන්තු විවාද

(හැත්සාඩ්)

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ

නිල වාර්තාව

අත්තිරිත ප්‍රධාන කරුණු

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගෙන් ලන් සන්දේශය [නි. 1030]

පළමුවන වර කියවන ලද පනත් කෙටුම්පත [නි. 962] :

පඩි හා මිම් (සංශෝධන) පනත් කෙටුම්පත

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සවාසිතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත [නි. 964] :

දෙවන වර සහ තුන්වන වර කියවා, සංශෝධනාකාරයෙන්, සම්මත කරන ලදී

பாராளுமன்ற விவாதங்கள்

(ஹன்சார்ட்)

பிரதிநிதிகள் சபை

அதிகார அறிக்கை

பிரதான உள்ளடக்கம்

மகா தேசாதிபதியிடமிருந்து வந்த செய்தி [ப. 1030]

நிறுவை, அளவை (திருத்தம்) மசோதா : [ப. 962]

முதன்முறை மதிப்பிடப்பட்டது

இலங்கை (அரசியலமைப்பும் சுதந்திரமும்) (திருத்தம்) மசோதா : [ப. 964]

இரண்டாம் மூன்றாம் முறை மதிப்பிடப்பெற்று திருத்தப்பட்டவாறு நிறைவேற்றப் பட்டது

Volume 91
No. 7

Tuesday
27th October 1970

PARLIAMENTARY DEBATES

(HANSARD)

HOUSE OF REPRESENTATIVES

OFFICIAL REPORT

PRINCIPAL CONTENTS

MESSAGE FROM THE GOVERNOR-GENERAL [Col. 1030]

WEIGHTS AND MEASURES (AMENDMENTS) BILL : [Col. 962]
Read the First Time

CEYLON (CONSTITUTION AND INDEPENDENCE) AMENDMENT BILL : [Col. 964]
Read a Second, and the Third Time, and passed as amended

පනත කෙටුම්පත් පිළිගන්න විම

House of Representatives

Tuesday, 27th October 1970

The House met at 10 A.M., MR. SPEAKER [THE HON. STANLEY TILLEKERATNE] in the Chair.

ANNOUNCEMENT

ගරු පී. ජී. බී. කෙනමත් (සභාපති)
ගරු එච්. එස්. ආර්. බී. කොබ්බෑකඩුව
ගරු ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ
ජේ. ආර්. ජයවර්ධන මයා.
කේ. සී. ද සිල්වා මයා.
එල්. සී. ද සිල්වා මයා.
සී. එක්ස් මාර්ටින් මයා.
එන්. විමලසේන මයා.

The Hon. George Rajapaksa

Mr. N. Wimalasena

PAPERS PRESENTED

Ordered to lie upon the Table.

BILLS PRESENTED

“to amend the Weights and Measures Ordinance”.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

දෙවන වර කියවීම ගැන ඡන්දය ලීම සීම හතරහමාරට ගත්තට තීන්දු කරගෙන තිබෙනවා.

50 ဘော်နီ ?

එවිට කාරක සභා අවස්ථාව සඳහා පැය බාගයක් දැන්වීම පහට පුළුවනි, තෙවන වර කියවීම ගන්නට.

புல்திய விசேஷ டீன், ஸ்கா ஸ்கா விச.
வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.
Question put, and agreed to.

BUSINESS OF THE HOUSE

(கௌரவ மைத்திரிபால சேனாநாயக்க—
நீர்ப்பாசன, மின்சக்தி, பெருளிதிகள் அமைச்ச
சுரும் சபை முதல்வரும்)

(The Hon. Maithripala Senanayake—
Minister of Irrigation, Power and High-
ways and Leader of the House)

මෙම යෝජනාව මම ඉදිරිපත් කරනවා :

“නතිය පත්‍රයේ ප්‍රධාන කටයුතුවල අංක 1 දරණ විෂයය පිළිබඳ වැඩ අද දින රැස්වීමේදී අංක 8 දරණ ස්ථාවර නියෝගයෙහි විධිවිධානයන්ගෙන් නිදහස් විය යුතුය.”

(Dr. W. Dahanayake—Galle)

අද කායා පත්‍රයෙහි සඳහන් වන 4 වන අංකය අද විවෘතව ගන්නවාද?

(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். த
சில்வா—தொட்டத் தொழில் அமைச்சரும்
அரசியலமைப்பு அலுவல்கள் அமைச்சரும்)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva—
Minister of Plantation Industry and
Minister of Constitutional Affairs)

අද විවාදයට ගන්නේ සෙනෙට් සභාව
අහෝසි කිරීම පිළිබඳව ගෙන ආ පනතයි.

சபை அமர்வு

SITTINGS OF THE HOUSE

මෙම යෝජනාව මම ඉදිරිපත් කරමි.

“අද දින විසිර යාමේදී මත්ත්‍රි මණ්ඩලය 1970 නොවැම්බර් මස 1 වැනි ඉරිදා සු. භා. 10 වන තෙක් කල් තැබිය යුතුය.”

ප්‍රශ්නය විමසන ලදින්, සහ, සම්මත විය.
 வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.
 Question put, and agreed to.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා)
සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

இலங்கை (அரசியலமைப்பும் சுதந்திரமும்)
(திருத்தம்) மசோதா

CEYLON (CONSTITUTION AND
INDEPENDENCE) AMENDMENT
BILL

කල් තබන ලද විවාදය තව දුරටත් පවත්වනු
පිණිස නියෝගය කියවන ලදි. ඊට අදාළ ප්‍රශ්නය—
[ඔක්තෝබර් 26.]

—දෙවන වර කියවීම

ප්‍රශ්නය යළිත් සහතිමුව කරන ලදී.

வினா மீண்டும் எடுத்தியம்பப்பெற்றது.

Question again proposed.

කා. පො. ඉරන්තිනම් මයා. (කයිටිස්)

(Mr. K. P. Ratnam—Kayts)

முதவை மக்களின் பிரதிநிதிகளைக்
கொண்ட சபை அல்ல என்று சொல்லும் அரசாங்கமும் அந்த அரசாங்கத்தின் கௌரவ பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் மிகப் பிற்போக்கான, படு பிற்போக்கான, நியமன உறுப்பினர்களைக் கூட்டும் கொள்கையை ஆதரிப்பது மிகவும் வித்தையாக இருக்கிறது. “நிதி

இதற்கு இரண்டு காரணங்களைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. முதலாவது, அரசியல் அமைப்புச் சபை நிறைவேற்றும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைப் பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றுவதற்குத் தேவையான மூன்றில் இரண்டு பங்கு பலம் ஆட்சியாளருக்கு இருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்தில் பொருத்தமில்லாத, அல்லது பிடிக்காத கொள்கைகள் ஏதும் இருந்தால் முதவை அதை நிராகரித்து விடுமோ என்ற அச்சம் ஆளும் கட்சியினருக்கு இருக்கலாம். இரண்டாவது காரணத்தையும் இங்கு கூற விரும்புகிறேன். நியமன உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை எட்டாகக் கூட்டி முதவையி லிருந்து இரண்டு அமைச்சர்களையும்— கௌரவ நீதி அமைச்சரையும், கௌரவ தபால் அமைச்சரையும் — பாராளுமன்றத்துக்குக் கொண்டுவந்து, அவர்கள் இருவரையும் அரசியல் அமைப்புச் சபை உறுப்பினர்களாக்கி, பின்னர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களாக மாறும்போது அவர்களையும் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களாக்குவதற்கு வழி கோலப்படுகிறது என்பதை நான் இங்கு கூற விரும்புகிறேன். அதனால்தான் முற்போக்குப்

பேசு (அன்தி மன்கிரே மன்கிரே) மன்கிரே
மன்கிரே மன்கிரே

—மன்கிரே மன்கிரே

[மன்கிரே மன்கிரே]

பேசுகிறவர்கள் நியமன உறுப்பினர்களைக் கூட்டுகிறார்கள். அந்தச் சபையில் இருக்கும் இரண்டு அமைச்சர்களும் வரப் போகும் புதிய சபையிலே கூட உறுப்பினர்களாக்க வழி வகுக்கப்படுகிறது. காலம் என்னுடைய கருத்து உண்மையா, பொய்யா என்பதைக் காட்டும்.

முற்போக்குப் பேசுகிறவர்கள் நியமன உறுப்பினர்களுக்கு உண்மையில் இந்தச் சபையிலேகூட இடம் கொடுத்திருக்கக் கூடாது. முதலையில் உள்ளவர்களுக்கு அரசியலமைப்புச் சபையிலே இடம் கொடுக்கப் படவில்லை. அதே பிரமாணத்தை நாம் பின்பற்றியிருந்தால், நியமன உறுப்பினர்களும் அரசியலமைப்புச் சபையிலே சேர்க்கப்பட்டிருக்கக் கூடாது. ஏன்? அவர்களும் மக்களால் தெரிவு செய்யப்படாதவர்கள். மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட 151 பிரதிநிதிகள் இருக்கும் பொழுது, மக்களால் தெரிவு செய்யப் படாத ஆறு பேரையும் அரசியல் நிர்ணய சபையில் சேர்க்காமல் இருந்திருந்தால் அரசாங்கத்தின் அந்த முற்போக்குக் கொள்கையை நாங்களும் ஆதரித்திருப்போம். அஃது உண்மையான முற்போக்குக் கொள்கையாகவும் இருந்திருக்கும். எனவே, அரசியலமைப்புச் சபையிலே அந்த அறுவரையும் சேர்க்காமல் இருக்க வேண்டுமென கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

முதலையை ஒழிப்பதற்காக இப்பொழுது கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த வரைவுச் சட்டத்திலே நியமன உறுப்பினர்களையும் ஒழிப்பதற்குச் சட்டம் கொண்டு வந்திருந்தால் ஒருவேளை அந்தச் சட்டத்தை, நாம் ஏற்கத் தக்க ஒரு சூழ்நிலை அமைந்திருக்கலாம். ஆனால், நாங்கள் விரும்பியவர்களைக் காப்பாற்றச் சட்டங்களை இயற்றினால் அவற்றை எதிர்க்க வேண்டியது இந்த நாட்டிலே உண்மைக்காகவும் நீதிக்காகவும் போராடும் ஒவ்வொருவருடையவும் கடமையாகும்.

புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டம் எவ்வாறு உருவாகும் என்பதைக் கூட இந்தச் சட்ட வரைவிலிருந்து நாங்கள் கணிக்கத் தக்கதாக இருக்கின்றது. “முதலையிலே இருக்கும் இரண்டு அமைச்சர்களையும் இங்கு கொணர்ந்து அமைச்சர்களாக்கப் போகின்

ார்கள் என்று எப்படி எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொல்ல முடியும்?” என்று நேற்றுப் பேசிய கௌரவ பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் கேட்டார். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் மைபார்த்துக் கூறுகின்றாரா என்றும் அவர் கேட்டார். ஆனால், அது நடக்கப் போகின்றதென்பது எங்களுக்குத் தெரியும். அத்துடன் இந்தச் சட்டம் தமிழினத்தின் பிரதிநிதிகளாக இருப்பவர்களுக்கு, இந்நாட்டின் சிறுபான்மை இனத்தின் பிரதிநிதிகளாக இருப்பவர்களுக்கு ஒரு பெரிய சந்தேகத்தை உண்டாக்குகின்றது. அதாவது, அரசியல் நிர்ணய சபை புதிதாக அமைக்கப் போகும் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலே, ஒரு சபை ஆட்சியா, அல்லது இரு சபை ஆட்சியா, கீழ்ச் சபையும் மேற்சபையும் இருக்க வேண்டுமா, அல்லது ஒரேயொரு சபைதான் இருக்க வேண்டுமா எனும்—இஃது இன்று உலகம் எங்கணும் உள்ள பிரச்சினை—இப் பிரச்சினையை விடுவிக் கும் முறையிலே இந்த வரைவுச் சட்டம் வழிகாட்டியாக இருக்கின்றதென்று நாங்கள் சந்தேகப் படுகின்றோம். ஏனென்றால், இரண்டு சபைகள் இருக்க வேண்டுமென்றும் ஒரு சபை இருக்க வேண்டுமென்றும் பல மக்கள் அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபைக்குக் கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். எனவே, இந்த நாட்டிலே புதிதாக அமையப் போகும் சட்ட மன்றம், ஒரு சபையாக இருக்க வேண்டுமா, அல்லது இரண்டு சபைகளாக இருக்க வேண்டுமா என்பதைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு அரசியல் நிர்ணய சபைக்கும் அந்தத் தீர்மானத்தை வழிப்படுத்தும் பொறுப்பும் உருவாக்கும் பொறுப்பும் முடிவாக்கும் பொறுப்பும் ஆளும் கட்சியினர்க்கும் உரியதாக இருக்கின்றது. எனவே, ஆளும் கட்சியினர் இப்பொழுதுள்ள முதலையை ஒழிக்கச் சட்டம் கொண்டுவரும் பொழுது அவர்களது உள் மனத்திலே இருக்கும் எண்ணம் விளங்குன்றது. அதாவது, அரசியல் நிர்ணய சபை உருவாக்கும் சட்ட மன்றத்திலே மேல் அவையோ, இரண்டாவது அவையோ இருக்காது என்று ஊக்கத்தக்கதாக இருக்கின்றது.

அடுத்ததாக, அவ்விதம் உருவாக்கப்படும் சபையிலே நியமன உறுப்பினர்கள் இருக்கப் போகின்றார்களா என்றும் வினவ வேண்டியிருக்கின்றது. நான் அறிந்த வரையிலே அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு அனுப்பப்பட்ட

லேன (அஹ்மி ஐல ஸல ஸீலவீனல) ஸனேலெ
பனன் கெலுலேபன

—தேலன வர கியலே

கருத்துரைகளிலே புதிதாக அமைக்கப்படும் சட்ட மன்றத்திலே நியமன உறுப்பினர்கள் இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை யாரேனும் கூறியிருப்பார்கள் என்று நாம் எண்ண முடியாது. ஆகவே, இலங்கை மக்கள் எல்லோரினதும்—அவர்கள் இந்தப் பாராளுமன்றத்திலே உள்ள ஆளும் கட்சியினராயிருந்தாலென்ன, எதிர்க் கட்சியினராயிருந்தாலென்ன, தமிழ் மக்களாயிருந்தாலென்ன, சிங்கள மக்களாயிருந்தாலென்ன, செல்வந்தராயிருந்தாலென்ன, வறியவராயிருந்தாலென்ன, அவர்கள் எல்லோரினதும்—ஏகோபித்த கருத்து, இந்த நாட்டிலே உருவாக்கப்படும் ஒரு சட்ட மன்றத்திலே நியமன உறுப்பினர்கள் இருக்கக் கூடாது என்பதுதான் என்பதை இந்த வரைவுச் சட்டத்தின் மூலம் நியமன உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையைக் கூட்ட எத்தனிக்கும் அரசாங்கக் கட்சியினருக்கு அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறிவைக்க விரும்புகின்றேன். நீங்கள் உங்களை மக்கள் அரசாங்கம் என்று கூறிக் கொள்கின்றீர்கள். ஆனால், அரசியலமைப்புச் சபைக்கு வந்திருக்கும் கருத்துரைகளைப் பார்த்தால், இனிமேல் உருவாக்கப்படும் சட்ட மன்றத்திலே நியமன அங்கத்தவர்கள் இருக்க வேண்டுமென்று எவராவது கேட்டிருப்பார்கள் என்று நாம் எண்ணவே இல்லை. அரசியலமைப்புச் சபைக்குப் பொறுப்பாக இருக்கும் அமைச்சர் கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். த சில்வா அவர்கள் இதற்கு மறுமொழி கூறுவார் என்று எண்ணுகின்றேன். எனவே, மக்கள் எல்லோரினதும் கருத்துக்கும் கொள்கைக்கும் மாறான, நியமன உறுப்பினர்களை நியமிக்கும் கொள்கை ஒரு பிற்போக்கான கொள்கையென நான் வலியுறுத்த விரும்புகின்றேன்.

இன்றுள்ள மூதவையிலே அரசாங்கத்துக்குப் பெரும்பான்மைப் பலம் இல்லையென்பது உண்மை. அதனை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றோம். ஆளும் கட்சிக்குப் பெரும்பான்மை பலம் இல்லையென்றால் அவர்கள் ஆத்திரப்படலாம். இவ்வளவு காலமும் ஆளுகின்ற கட்சிக்கு மூதவையில் பெரும்பான்மை பலம் இருந்ததே, இப்பொழுது எங்களுக்கு இல்லையே என்று நினைக்கலாம். அது ஒரு பிரச்சினை தான். கடந்த 25 ஆம் தேதி வரவு செலவுத் திட்டப் பேச்சு முடிந்த பின் கௌரவ நிதி அமைச்சரவர்கள், கௌரவ எதிர்க்கட்சித்

தலைவரை நோக்கி, மூதவையிலும் எங்களுடைய சட்டத்தை நிறைவேற்ற உதவி செய்யுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டார். இவ்வளவு காலமும் அரசியல் வரலாற்றிலேயே, ஆளும் கட்சியாக இருப்பவர்கள்—அதுவும் மூன்றில் இரண்டு பங்குக்கு மேற்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஆளும் கட்சியாக இருப்பவர்கள்—எதிர்க் கட்சியின் தயவில் தாங்கள் இருப்பதா என்று ஆத்திரப்படலாம்; அவசரமும் படலாம். ஆனால் அதற்காகப் பிற்போக்கான கொள்கைகளில் ஈடுபடுவது பொருத்தமற்றது.

மூதவையிலே கட்டாயமாகத் தங்களுடைய பெரும்பான்மையைக் கூட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் நல்ல வழி இருக்கிறது. நியமன அங்கத்தவர்களைக் கூட்டாமலும் மூதவையை ஒழிக்காமலும், வேண்டுமானால் சட்டத்தில் 30 ஆக இருக்கும் மூதவை உறுப்பினர்களை நற்பது ஆகவோ, அல்லது எத்தனை பேர்களைக் கூட்டினால் பெரும்பான்மை கிடைக்குமோ அத்தனை பேர்களாகவோ கூட்டியிருக்கலாம். அப்படிச் செய்திருந்தாற்கூட அது பொருத்தமாக இருந்திருக்கும். அதை நாம் கூட ஆதரித்திருக்கலாம். அதைக்கூடச் செய்யவில்லை. ஏன்? அவர்களுடைய நோக்கம் மூதவையைப் பயன்படுத்துவது அன்று. இன்னும் ஆறு, அல்லது ஏழு மாதங்களில் பிரதிநிதிகள் சபை ஒழிக்கப்படும் பொழுது மூதவையும் ஒழிக்கப்பட்டுவிடும். எனவே, அங்கே யிருக்கும் சிலரை இங்கே கொண்டு வந்து அவர்கள் வர முடியாத இடத்தில் அவர்களைப் புகுத்துவதுதான் அரசாங்கத்தின் நோக்கம் என நான் மீண்டும் கூற விரும்புகிறேன். அதைச் செய்ய வேண்டாமென்று மக்கள் பிரதிநிதிகளாக இருப்பவர்களிடத்தில் நான் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஸ்ரீ ஸீ. வி. ரத்நாயக (பார்டீலேன்து கெலுது ஸி கிஹ ஸுலி)

(கௌரவ கே. பி. ரத்நாயக்க—பாராளுமன்ற அலுவல்கள், விளையாட்டுக்கள் அமைச்சர்)

(The Hon. K. B. Ratnayake—Minister of Parliamentary Affairs and Sports)

தபால் அமைச்சருக்கு அவ்வளவு பயமா?

கே. (அன்னை) இது என்னை? (அன்னை) என்னென்ன
பதில் கொடுக்க

—தேவன் வர கிடைக்க

தேவன் வர கிடைக்க

(திரு. இரத்தினம்)

(Mr. Ratnam)

அவருக்கு நாங்கள் பயப்படவில்லை. அவர் செய்வதைப் பற்றியெல்லாம் நாங்கள் சொல்லப் போகிறோம். நீதிக்குப் பயப்படாதவர்கள், உண்மைக்குப் பயப்படாதவர்கள் பயப்பட வேண்டுமே தவிர, நீதிக்கும் உண்மைக்கும் பயப்படும் நாங்கள் எவருக்கும் பயப்படப் போவதில்லை என்பதை கௌரவ அனுராதபுரி பிரதிநிதி (கௌரவ கே. பி. ரத்னாக்க) அவர்களுக்குக் கூற விரும்புகிறேன். ஆகவே, இந்தச் சூழ்நிலையிலே இப்படியான ஒரு பிற்போக்குக் கொள்கையை அனுசரித்து நியமன உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டுவது பொருத்தமற்றது. வேண்டுமானால், முதலையிலே உங்களுக்கு வேண்டிய அளவுக்குப் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டிக் கொள்ளுங்கள்.

“இவ்வளவு காலமும் முதலை நல்ல முறையிலே வேலை செய்யவில்லை; அது பொதுமக்களுடைய பணத்தை விரயம் செய்கிறது; அது இருப்பதால் என்ன பயன்?” என்று கேட்டார்கள். அது மட்டுமல்ல. “முந்திய பிரித்தானிய அரசாங்கம் உருவாக்கித் தந்ததுதான் முதலை; அது செம்மையான முறையிலே உருவாக்கப்படவில்லை” என்றும் கூறினார்கள். எந்தவிதமான இரண்டாவது சபையை அமைத்தாலும், மேற் சபையை அமைத்தாலும் அதற்குரிய கடமை ஒன்றே ஒன்றுதான். உலகத்திலேயுள்ள மேற் சபைகள் எல்லாவற்றுக்குமே உரிய பொதுக் கடமை அந்த ஒன்றே ஒன்றுதான். அது என்ன? மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை அவசரப்பட்டு ஒரு சட்டத்தை இயற்றினால் அதனை ஆராய்ந்து அதிலேயுள்ள குறைகளை எடுத்துக்காட்டி அதனைத் திருத்துவது. இது உலகத்திலேயுள்ள எல்லா இரண்டாவது சபையும் ஏற்றுக் கொண்ட ஒரு பொது நோக்கம் என்பதை எவராலும் மறுக்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட ஒரு கடமையைத் தான் அண்மைக் காலத்தில் எங்கள் முதலை செய்திருக்கிறது. நாம் ஏற்றுக் கொண்ட அரசியற் சட்டத் திருத்தம், திருப்பி ஆராயப்பட்ட பொழுது திருத்தப்பட வேண்டிய சில அம்சங்களைக் கொண்டதாக அது இருந்தது. அதை

நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். பிழை விடுவது மனித இயல்பு. ஆனால் விட்ட பிழையைச் சுட்டிக் காட்டும் பொழுது அதை ஏற்றுக் கொள்வது தான் உயர்ந்த, சிறந்த மனிதப் பண்பு. ஆகவே, அந்தப் பிழையை அச்சபை சுட்டிக் காட்டிச் சட்டத்தைத் திருத்துமாறு கேட்டுள்ளது. அவர்கள் தங்கள் கடமையைச் செம்மையாகச் செய்திருக்கிறார்கள். பல காலம் தூங்கியிருந்தாலும் கூட, கடைசிக் காலத்தில் நாங்களும் இருக்கிறோம் என்பதை முதலையினர் காட்டியிருக்கிறார்கள். அதற்கு நன்றி கூற வேண்டுமே தவிர அதை உள் மனதிலே வைத்து, வேறு காரணங்களைக் கற்பித்து முதலையை ஒழிக்க முற்படக் கூடாது.

கௌரவ சபாநாயகரவர்களே, நியமன உறுப்பினர் இப்பொழுது எப்படி நியமிக்கப் படுகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும் பொழுது, மக்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ள இந்தக் காலத்திலே, சிறுபான்மை இனம் என்று சொல்லப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம் இங்கு பிரதிநிதித்துவம் கிடைத்திருக்கும் இந்தச் சூழ்நிலையிலே உண்மையிலேயே நியமன உறுப்பினர் தேவையா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். நியமன உறுப்பினர்களை நியமிக்கும் முறை சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் புகுத்தப்பட்டது. தொடக்கத்திலே ஐரோப்பியர்களுக்கும் பறங்கியர்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாமற் போய்விடுமென்று பயத்தினால் அன்று ஆட்சி நடத்திய ஏகாதிபத்திய வாதிகள், தம் மக்கள் இந்தச் சபையிலே இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகப் புகுத்தப்பட்ட ஒன்றுதான் நியமன உறுப்பினர் பதவிகள் என்பதை 1947 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்று வரையும் நியமிக்கப்பட்ட நியமன உறுப்பினர்களின் தகுதிகளைப் பார்க்கும் பொழுது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. 1947 ஆம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்ட ஆறு நியமன உறுப்பினர்களில் நான்கு பேர் ஐரோப்பியர்; இரண்டு பேர் பறங்கியர். 1952 ஆம் ஆண்டிலே பறங்கியர் இருவரும் மலாய்க்காரர்—அப்பொழுது தான் முதன்முதல் மலாய்க் காரர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட்டது—ஒருவர், ஐரோப்பியர் மூவர் நியமிக்கப்பட்டார்கள். தொடர்ந்தும் ஐரோப்பியர்களும் பறங்கியர்களும் நியமன உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்பட்டார்

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සමාධිනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

கள். இதனை ஆளும் கட்சியினர் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும். 1956 ஆம் ஆண்டிலே திருவாளர் பண்டாரநாயக்க ஆட்சி பீடத்தைக் கைப்பற்றிய பொழுது கூடப் பறங்கியர் இருவரும் மலாய்க்காரர் ஒருவரும் ஐரோப்பியர் மூவரும் இருந்தனர். அன்று முஸ்லிம்களுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் சிங்கள மக்களுக்கும் நியமன உறுப்பினர்கள் இருக்கவில்லை. 1956 ஆம் ஆண்டிலே திருவாளர் பண்டாரநாயக்க, முதன்முதலாகப் பிரதமரான பொழுது இந்த நாட்டிலே இருக்கும் மூப்பரும் இனமாகிய சிங்களவருக்காகவும் தமிழருக்காகவும் முஸ்லிம்களுக்காகவும் நியமன உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்படவில்லை பென்பதை நான் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். அஃது ஒருவழியில் நல்லது. ஏனென்றால், பிரித்தானிய அரசாங்கம் தங்களுக்குப் பின்னர் தங்கள் வாரிசுகளுக்கு இடம் கொடுக்க இழைத்த ஒரு துரோகச் செயல்தான் இந்த நியமன உறுப்பினர் பதவிகள் என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகின்றேன். அதனை அன்று நியமனம் பெற்றிருந்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை காட்டுகின்றது.

1960 ஆம் ஆண்டிலே எவ்விதம் நியமனம் நடைபெற்றதென்பதைப் பார்ப்போம். 5.8.1960 இலே திருமதி பண்டாரநாயக்காவின் அரசாங்கம் உருவான பொழுது ஐரோப்பியர் ஒருவர், பறங்கியர் ஒருவர், மலாய்க்காரர் ஒருவர், முஸ்லிம் ஒருவர், சிங்களவர் ஒருவர், இந்தியத் தமிழர் ஒருவர் நியமன உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். 1965 ஆம் ஆண்டிலே பறங்கியர் ஒருவர், முஸ்லிம் ஒருவர், ஐரோப்பியர் ஒருவர், இந்தியர் இரண்டு பேர், சிங்களவர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார்கள். 1965 ஆம் ஆண்டிலே தான் மலை நாட்டு இந்திய வம்சாவளியினருக்காக இரண்டுபேர் நியமிக்கப்பட்டார்கள். அதற்கு முன்னர் மலைநாட்டுத் தமிழர் சார்பாக திருவாளர் தொண்டமான் 1960 ஆம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்டார். அதனைச் செய்தது ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சிதான். 1970 ஆம் ஆண்டிலே சிங்களவர் மூவரும் தமிழர் ஒருவரும் பாகிஸ்தானியர் ஒருவரும்—அவரை முஸ்லிம்களோடு சேர்த்தால் முஸ்லிம்கள் இருவரும்—நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். ஆகவே அந்த மூன்று இனத்துக்காகவும்தான் இப்

போது இந்த நியமன உறுப்பினர்கள் நியமிக்
கப்படுகின்றார்கள். இஃது எவ்வளவு வெட்கக்
கேடானதெனக் கேட்க விரும்புகின்றேன்.

இன்று சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் முஸ்லிம் மக்களும் தேர்தலில் போட்டியிட்டு இந்தப் பாராளுமன்றத்துக்கு வரத்தக்கதாக இருக்கின்றது. ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சியிலும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிலும் மற்றும் கட்சிகளிலும் இந்த மூன்று இனத்தையும் சேர்ந்த மக்கள் இருக்கின்றார்கள். அத்தோடு இந்த மூன்று இனங்களுக்கும் நியமனப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கும் முறையும் இருந்து வருகின்றது. இன்னும் விரித்துச் சொன்னால், சமத்துவம், சோஷலிசம் பேசிக் கொண்டு சாதி அடிப்படையிலே கூட பிரதிநிதித்துவம் வழங்கும் அளவுக்கு நாங்கள் குறுகிக் குறுகிப் போய்க் கொண்டிருந்தால் உண்மையான சோஷலிசம், சமத்துவம் உண்டாகப் போவதில்லை யென்பதை எடுத்துக்காட்ட வேண்டியிருக்கின்றது. எனவே, இப்படிப்பட்ட பதவிகளை இன்னும் கூட்ட வேண்டியதில்லை. இந்த நியமனப் பதவிகளால் என்ன நடக்கின்றது? நியமன உறுப்பினர்கள், எவருக்கும் பொறுப்பில்லாதவர்கள். ஒரு தேர்தலிலே நாம் எவ்வளவு சிரமப்பட்டு, எங்களை கொள்கைகளை நிலைநாட்டி, பிரதிநிதிகளாக வர எவ்வளவோ போராட வேண்டியிருக்கின்றது என்பதை இங்கே இருக்கும் 151 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் அறிவார்கள். அவ்வித சிரமம் எதுவுமில்லாமல் வருபவர்களுக்கு முதலையை ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறோம். எனவே, அவர்களை அங்கே அனுப்புங்கள். இந்த நாட்டிலே தேர்தலிலே நிற்க முடியாதவர்களை அங்கே அனுப்ப வேண்டுமே யொழிய அவர்களை இங்கு அனுப்பி அவர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்குவது எந்த வகையிலும் பொருத்தமற்றது. எனவே, முதலையை ஒழிக்கும் பொழுது இந்த அறுவரின் நியமனத்தையும் ஒழிக்க நடவடிக்கை எடுப்பீர்களானால், சொல்லிலன்றி உண்மையிலே இந்த அரசாங்கத்திலுள்ளவர்கள் முற்போக்குவாதிகளென்று தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் மக்கள் மாத்திரமல்ல, இந்த நாட்டிலே உள்ள அத்தனை பேரும் கூறுவார்கள்.

1970 ஆம் ஆண்டு தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் ஒரு புதுமையை செய்திருக்கிறது. இதுவரை நியமன உறுப்பினர் ஒருவரும் அமைச்சராக்கப்பட

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සමාජිකතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

කිසි තීන්දුවකට බහිනවාට කිසිම අනුමාන යක් නැහැ. එම නිසා උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ අවශ්‍යතාව ගැන හෝ අනවශ්‍යතාව ගැන හෝ යම් අදහසක් ඉදිරිපත් වුණද, එවැනි අදහසක් මේ විවාදයට අවශ්‍ය නොවන බව මා මතක් කර දෙන්න කැමතියි.

මෙම විවාදය ආරම්භයේදී ගරු ඇමතිතුමා—ආණ්ඩු ක්‍රම කටයුතු භාරව ක්‍රියා කරන ගරු ඇමතිතුමා—දීර්ඝ විස්තරයක් ඉදිරිපත් කරන්න යෙදුණා. මම ඉතාමත් සැලකිලිවන්තව එම කථාවට ඇහුම්කන් දුන්නා. ඒ වාගේම විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායකතුමාත් එයට විරුද්ධව වැදගත් අදහස් රාශියක් ඉදිරිපත් කරන්න යෙදුණා. මෙතෙක් වේලා පැවැත්වුණ මෙම විවාදයෙන් විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායකතුමා විසින් මතු කරන ලද වැදගත් ප්‍රශ්න රාශියකටම පිළිතුරු ලැබුණාය කියා මා සිතන්නේ නැහැ.

ගරු කථානායකතුමනි, මෙම විවාදයේදී මෙම සංශෝධන පනතට පක්ෂව කථා කළ උදවියගේ යම් යම් අදහස් වෙන් වෙන්ව ගෙන ඒ සම්බන්ධයෙන් වචන ස්වල්පයක් කථා කරන්න මා අදහස් කරනවා. මෙම සංශෝධන පනත ඉදිරිපත් කර තිබෙන්නේ පලිගැනීමේ චේතනාවෙන් නොවන බව මූලිකම අපට දන්නා කරුණකි. ගරු ඇමතිතුමාත් එතුමාගේ කතා වේදී ඒ බව ප්‍රකාශ කළා. එතුමාගේ ප්‍රකාශයත් මා පිළිගන්න සූදානම්. නමුත් මා මෙහිදී ප්‍රශ්නයක් මතු කරන්න කැමතියි. යම් පනතක්—රත්නපුර මන්ත්‍රීවරයාගේ නඩුවට ආධාර වන අන්දමේ පනතක්—ඉදිරිපත් කර සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය විසින් එය ප්‍රතික්ෂේප කළ වහාම මෙවැනි සංශෝධන පනතක් ඉදිරිපත් කරන්න කල්පනා කළේ ඇයි? ඒ හේතුව උඩ සෙනෙට් මන්ත්‍රණ සභාව පිළිබඳව මේ අදහස්—නොයෙකුත් අදහස්—ඇති වුණේ මන්ද? ඒ හැර, ඒ සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත සෙනෙට් මන්ත්‍රණ සභාවෙන් ප්‍රතික්ෂේප කරන අවස්ථාවේදීත් ඊට පසුවත් ආණ්ඩුවේ ඇමතිවරුන් දෙපොළක් විසින් ඒ ගැන කරන ලද ප්‍රකාශන මට මතකයි. මට මතක හැටියට වැඩිලි කර්මාන්ත සහ ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථා කටයුතු භාර

ඇමතිතුමා වෝදනා සහිත ප්‍රකාශනයක් නිකුත් කර තිබුණා. නමුත් ඒ වෝදනා සහිත ප්‍රකාශනයේ තර්ජනයක් තිබුණාය කියා මා සිතන්නේ නැහැ. තර්ජනයක් නොතිබුණත් සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ වැඩි දෙනා තමන්ගේ නිදහස් ඡන්දය යම් විධියකට පාවිච්චි කිරීම ගැන එතුමා තුළ විශේෂ අමනාපයක් තිබෙන බව ඒ ප්‍රකාශනයෙන් පෙනෙනවා.

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා
(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். த சில்வா)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

I said it was a political act and it would require a political answer.

ඩඩ්ලි සේනානායක මයා.

(திரு. டட்ளி சேனநாயக்க)

(Mr. Dudley Senanayake)

This is the political answer.

එසේ නම් මේක පලිගැනීමේ චේතනාවෙන් කරන දෙයක් නොවෙයිද කියා මා ප්‍රශ්න කරනවා.

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා
(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். த சில்வா)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

I am using the very words I used then.

ඩඩ්ලි සේනානායක මයා.

(திரு. டட்ளி சேனநாயக்க)

(Mr. Dudley Senanayake)

I am thankful, because it would help my own argument.

ඊළඟට, රාජ්‍ය පරිපාලන, පළාත් පාලන හා ස්වදේශ කටයුතු භාර ඇමතිතුමා විසින් කරන ලද ප්‍රකාශනය මට මතකයි. සෙනෙට් මන්ත්‍රණ සභාවේ සෙනෙට් මන්ත්‍රී වරුන් ගැන නිසි විධියට ක්‍රියා කරන්නාය කියා එතුමා මහජනයාට ආරාධනයක් කර තිබුණා. ඒක පුදුම ආරාධනයක් නොවෙයිද? මට පෙනුණු හැටියට නම් ඒ ආරාධනයෙන් කියන්නේ සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ ඒ උදවියට අල්ලෙ ගහපල්ලා යන්නයි. “අල්ලෙ ගහපල්ලා” යන වචන

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ඔබ්බේ සේනානායක මයා.]

ඒ ප්‍රකාශනයේ නොතිබුණත් ඇත්ත වශයෙන්ම එයින් හඟවන්නේ සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ ඒ උදවියට නිසි විධියට දඩුවම් කිරීම මා මහජනයාට භාර දෙනවාය යන්නයි. මොකක්ද ඒකෙන් පිළිගන්නට තිබෙන්නේ? යම් පුද්ගලයකු තමාගේ හෘදය සාක්ෂ්‍යයට අනුව යම් සභාවකදී—ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යටතේ තිබෙන යම් සභාවකදී—යම් ක්‍රියා පටිපාටියක් පිළිබඳව යම් විධියකට ඡන්දය පාවිච්චි කළා. එම නිසා ඒ පුද්ගලයාට විරුද්ධව යම් විධියකට ක්‍රියා කළ යුතුයයි කියනවා. එය සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ සාමාජිකයන්ගේ වරප්‍රසාදවලට විරුද්ධව කරන ලද ප්‍රකාශයක්ද නැද්ද යන්න මා දන්නේ නැහැ. නමුත් ඒ ප්‍රකාශනයෙන් පළිගැනීමේ චේතනාවෙන් පසුවෙනවාය යන්න පිළිගන්නට බැරිද?

කථානායකතුමනි, අපේ විරුද්ධ පක්ෂයේ නායකතුමා කීවාක් මෙන්, එදා සෙනෙට් මන්ත්‍රණ සභාවේ සාමාජිකයන් කියා සිටියේ මොනවාද? “මේක ප්‍රතික්ෂේප කිරීම නොවෙයි අපේ අදහස. මේ පෙන්වා දුන් වැරදි—අඩුපාඩු—සතුටුදායක අන්දමට හරිගස්සන්න. ඉන්පසු අප මේ පනත් කෙටුම්පත අනුමත කරනවා” ය යන්නයි ඒ උදවිය කීව්වේ. අඩුපාඩු තිබෙන බව ඇමතිවරයාත් පිළිගන්නා. එහෙම නම් එදා ඒ සෙනෙට් මන්ත්‍රීවරුන් කළේ වරදක්ද? අපරාධයක්ද? ඒ ක්‍රියාවෙන් මහජන මතයෙන් පත් කළ මන්ත්‍රණ සභාවේ අදහස් සම්පූර්ණයෙන් ප්‍රතික්ෂේප කිරීමක් වුවාද නැද්දැයි දැන් තමුත්තාත්සෝලාට තෝරා බේරා ගන්නට පුළුවනි. එසේ නැත්නම් එය හරිගස්සීමට ආධාර කිරීමක් වශයෙන් කළ දෙයක්ය කියා කල්පනා කරන්නට ඉඩ තිබෙනවා. ආණ්ඩු ක්‍රම සම්පාදක මණ්ඩලයෙන් තීන්දුවක් ඇති වන්නට ප්‍රථම දැන්මම උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය නැති කළ යුත්තේ මන්ද කියන කාරණය ගැන ගරු ඇමතිතුමා එතුමාගේ කථාවේදී කරුණු කිහිපයක් ඉදිරිපත් කරන්නට යෙදුණා. එකක් නම් මේ උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය අධිරාජ්‍යවාදීන් විසින් ඇති කළ එකක්ය

කියන එකයි. ඒ සම්බන්ධයෙන් මා මතු කරන්නට කැමතියි, එහෙමත් ඒක පමණක්ද අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ ආණ්ඩු ක්‍රමයෙන් අපට ඉතිරිව තිබෙන්නේ කියා. මේ නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයත් එම ආණ්ඩු ක්‍රමයෙන්ම අපට ලැබුණු එකක් නොවේද? අධිරාජ්‍යවාදීන් ඇති කළ එකක් නිසා එක වරටම නැති කළ යුතු නම් මේ ගරු සභාවත් නැති කරන්නට ඕනෑ, ආණ්ඩු ක්‍රම සම්පාදක මණ්ඩලය මගින් යමක් කරන්නට කලින්. මේ නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය ඇති කළේත් අධිරාජ්‍යවාදීන් විසින් නොවෙයිද? මේ සභාවේ කටයුතු කෙරෙන්නේ අධිරාජ්‍යවාදීන් ගෙන් ලැබුණු ආණ්ඩු ක්‍රමය යටතේ නොවෙයිද? උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය පමණක්ද අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ ආණ්ඩු ක්‍රමයෙන් ලැබුණේ?

ඒ ආණ්ඩු ක්‍රමයේ යම් යම් දුර්වල අංග කීපයක් ඇති. ඒ නිසයි සියලු දෙනාම එකඟ වුණේ අලුත් ආණ්ඩු ක්‍රමයක් අවශ්‍යයි කියා. ඒ නිසයි, අපි කවුරුත් ඒ කටයුත්තට සහභාගි වී සිටින්නේ. එහෙත් ප්‍රශ්නය එය නොවෙයි. ඒ දෙය කරන්නට කලින් මේ දේ කරන්නේ ඇයි කියන එකයි ප්‍රශ්නය. අප අතරත් සමහර අය අදහස් කරනවා ඇති, උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයක් අවශ්‍ය නැහැ කියා. අපේ ඒ අදහස් ආණ්ඩු ක්‍රම සම්පාදක මණ්ඩලයට ඉදිරිපත් කරන්නට අපට අවස්ථාවක් ලැබෙනවා. රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව ඇති කළේත් අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ ආණ්ඩු ක්‍රමය යටතේ නේද? එයත් අවශ්‍යද කියා අපි සලකා බලන්නට යනවා නේද? ඒ මන්ද කියතොත් සේවකයින් පත් කිරීම ගැන ඇමතිවරුන්ට වගකීමක් නැහැ. එය ලොකු දුර්වලකමක් හැටියට අපි කවුරුත් පිළිගන්නවා කියා මා හිතනවා. වගකීමක් නැත්නම් එයත් දුර්වලකමක්. ඒවාත් අපේ ආණ්ඩු ක්‍රම සම්පාදක මණ්ඩලය මගින් සාකච්ඡා කර සංශෝධනය කරන දේවල් නේද? ඇයි එහෙම නම් මේ ගැන තිබෙන මේ හදිසිය? එයයි මගේ ප්‍රශ්නය.

ගරු ඇමතිතුමාගේ කථාවේ දී තවත් එකක් කීව්වා. රටවල් අනු ගණනක් ගැන

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සමාධිකතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

බලා එසින් හැටකම සභාවල් දෙකක් නැත කියා එතුමා අපට කිව්වා. ඒ ප්‍රශ්නයත් මෙතැනට එන්නේ නැහැ. ඒ ප්‍රශ්නය ගැනත් අපි කල්පනා කරන්නේ ආණ්ඩු ක්‍රම සම්පාදක මණ්ඩලයේ සාකච්ඡාවලදීයි. එතැනට ඒ කරුණ අදාළ වෙනවා. එහෙත් මේ සාකච්ඡාවට නැත්නම් මේ විවාදයට එය අදාළ වන්නේ නැහැ. සමහරුන් කල්පනා කරනවා ඇති, දෙවැනි සභාවක් තිබිය යුතුයි කියන එක යල්පැනපු අදහසක් කියා. සමහරු කල්පනා කරනවා ඇති, වෙන විධියට පත් කළ, සමහර රටවල තිබෙන අන්දමට පත් කරන ලද දෙවැනි සභාවක් අවශ්‍ය කියා. එහෙත් මේ යල් පැනපු සභාව ගැන—උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය ගැන— කල්පනා කර බලන විට අපි අමතක නොකළ යුතු කාරණයක් තිබෙනවා. අවුරුදු හතරකට වැඩි කාලයක් අගමැතිනියක් ඒ සභා ගර්භයෙන් ප්‍රයෝජන ලබා ගත්තාද නැද්ද යන ප්‍රශ්නය මම මේ අවස්ථාවේ අහන්නට කැමතියි. අධිරාජ්‍ය වාදීන් ඇති කළ යල් පැනපු දෙයක් කියන සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් ප්‍රයෝජන ගනිමින් මේ රටේ අගමැතිනිය වශයෙන් පෙනී සිට අවුරුදු හතරකටත් වැඩි කාලයක් තුළ මේ රටට සේවයක් කරන්නට පුළුවන් වුණාද නැද්ද යන්න කල්පනා කළ යුත්තක්. එය එසේ බව පිළිගන්නවා නම් උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය පමණක් අපට නොව ඔහාටත් හුඟක් ප්‍රයෝජනවත් වෙලා තිබෙන බව පිළිගන්නට සිදු වෙනවා.

උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය අහෝසි කර දමන්නට සූදුනම් වන්නේ පලිගැනීමේ චේතනාවක් උඩ නොව ඉතාමත් වැදගත්, උතුම්, උදාර, පිරිසිදු අදහස් අනුවයයි අපි පිළිගන්නවා නම්, ඒ අනුව මෙම සංශෝධනය ඇති කිරීමට බලාපොරොත්තු වෙන වාය කියනවා නම්, තවත් දෙයක් නිසා යම්කිසි බියක්වත් ඇති වෙලා තිබෙනවා දැයි මම අහන්නට කැමතියි. මොකක්ද ඒ බිය? ආණ්ඩු පක්ෂයේ තමුත්තාන්සේලාට නීතිය ගැන උපදෙස් දෙන උදවිය අලුතින් පිළියෙල කරන්නට යන අලුත් ආණ්ඩු ක්‍රමය මේ සභාව විසින් පමණක් නොව උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය විසිනුත්

පිළිගනු ලැබිය යුතුයයි උපදෙස් දී තිබෙනවාද? එවැනි උපදෙස් ලැබී තිබෙනවා නම්—

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා
(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின ஆர். த சில்வா)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

ඒ ප්‍රශ්නයට මම මෙතනදී දැන්ම උත්තර දෙන්නට ලැස්තියි. නැහැ.

ඩඩ්ලි සේනානායක මයා.

(திரு. டட்ளி சேனநாயக்க)

(Mr. Dudley Senanayake)

එහෙම නම් මොකක්ද තිබෙන බිය? එහෙම නම් මේ උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය ගැන තමුත්තාන්සේලා තුළ තිබෙන බිය කුමක්දැයි මම අහන්නට කැමතියි. විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ගරු නායකතුමා කීවාක් මෙන් පසුගිය කාලයේ නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් කරන්නට තීරණය කළ දේ සම්බන්ධයෙන් උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය කොයි විධියට බාධා කර තිබෙනවාදැයි මම අහන්නට කැමතියි. මෑතදී ඇති වූ සිද්ධිය ගැනත් උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය මේ ආකාරයට සංශෝධනය ඇති කළොත් හොදයයි රජයට තෝරා දුන්නා. එහෙම නම් මේ සුළු කාල සීමාවක් තුළ උත්තර මන්ත්‍රණ සභාව ගැන ලොකු බියක් ඇති කරගෙන තිබෙන්නේ මොන කාරණයක් නිසාද? සුළු කාලයකැයි මම කියන්නේ ඇයි? තමුත්තාන්සේලා අලුත් ආණ්ඩු ක්‍රමය ඇති කරන්නට අදහස් කර ගෙන තිබුණේ ලබන ජනවාරි මාසයේදීයි. ප්‍රචන්පත්වලින් ඒ බව මම දැනගත්තා. දිනය දන්නේ නැහැ. එහෙම තිබුණා.

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා
(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின ஆர். த சில்வா)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

එයාලා දිනයකුත් නියම කර තිබුණා.

ගරු පී. ආර්. රත්නායක (වැඩ බලන විදේශීය හා දේශීය වෙළඳ ඇමති)

(கௌரவ பி. ஆர். ரத்நாயக்க—பதில் வெளி நாட்டு, உள்ளாட்டு வர்த்தக அமைச்சர்)

(The Hon. P. R. Ratnayake—Acting Minister of Foreign and Internal Trade)

ප්‍රචන්පත්වල තිබුණා ජනවාරි මාසයේ අවැරැදි කියලා.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සාධන) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

ඩඩ්ලි සේනානායක මයා.

(திரு. டட்ளி சேனநாயக்க)
(Mr. Dudley Senanayake)

නිබ්බේ මොන පත්‍රයේදැයි මම දන්නේ නැහැ.

ලේක් හවුස් පත්‍රයක වෙන්තට පුළු වනි. ඒ කෙසේ වෙතත් බොහොම කෙටි කාලයකින් අලුත් ආණ්ඩු ක්‍රම පනත ඇති කරනවායයි පුවත්පත්වල සඳහන් වෙලා තිබුණා. එහෙම නම්—ඒ තරම් සුළු කාලයකින් අලුත් ආණ්ඩු ක්‍රමයක් ඇති කරනවා නම්—උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය ගැන මේ තරම් විශාල බියක් ඇති කර ගෙන තිබෙන්නෙ මොකක් නිසාද? සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය මීට කලින් මේ ගරු සභාවෙන් යවන ලද අඩුපාඩු සහිත පනතක් ප්‍රතික්ෂේප කිරීම මහජන මතයට විරුද්ධ විමක්, සම්පූර්ණ ප්‍රෝතිකමක් හැටියට හඳුන්වන්නට යෙදුණා. එහෙම නම් ඒ අහෝසි කරන්නට යන සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන්ම මෙම ගරු සභාවට දෙදෙනකු ගෙන එන්නට මේ පනතින් ඉඩ සලසා තිබෙන්නෙ මන්ද? මහජන මතයෙන් පත් නොවුණු දෙපලක් එතැනින් මෙතැනට ගෙන එන්නෙ ඇයි? ඒ දෙපල මහජන මතයෙන් පත් වුණේ නැතේද? මහජන මතයෙන් පත් නොවුණු මන්ත්‍රීවරුන් 6 දෙනකු මෙහි සිටිනවා. ඒ 6 දෙනාට තව දෙදෙනකු සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් ගෙන එනවා. එතකොට ඒ 8 දෙනාගෙන් 4 දෙනකුම ඇමතිවරුන් බවත් අමතක කරන්නට බැ. තමුන්තාත් සේලා මහජන මතය ගැන කීවත් මේ වැඩ පිළිවෙළින් තමුන්තාත් සේලා මහජන මතයට සලකන ආකාරය හොඳ හැටි පේනවා. තර්කානුකූලව නම් අපට කවදාවත් මේ පනතට පක්ෂ වන්නට පුළුවන්කමක් නැති බව ප්‍රකාශ කරමින් මගේ වචන ස්වල්පය අවසන් කරනවා.

පූ. හා. 10.54

ගරු පී. ආර්. රත්නායක

(கௌரவ பி. ஆர். ரத்நாயக்க)
(The Hon. P. R. Ratnayake)

ගරු කථානායකතුමනි, මේ පනත අවශ්‍ය වන්නේ මන්දැයි මේ පනත ඉදිරිපත් කරමින් කථා කළ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා

කටයුතු පිළිබඳ ගරු ඇමතිතුමා පැහැදිලි ලෙස ප්‍රකාශ කළා යයි මා විශ්වාස කරනවා. මෙම සංශෝධන පනත අවශ්‍ය නැතැයි පෙන්වුම් කරන්නට ඊයේ කථා කළ විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායකතුමා බොහොම මහන්සි ගත්තා. ඒ වාගේම මේ පනත අනවශ්‍ය බව පෙන්වීමට මෙම විවාදයේදී කථා කළ විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ වෙනත් ගරු මන්ත්‍රීවරුන්ද බොහොම උත්සාහ කළා. මට පෙර කථා කළ දැදිගම මන්ත්‍රී තුමාත් (ඩඩ්ලි සේනානායක මයා.) විරුඬ පාර්ශ්වයේ අදහස හරි බව පෙන්වීමට මහන්සි ගත්තා. අපේ රටට අලුත් ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් හදන්නට යන මොහොතේ මේ සංශෝධන පනත කලබල යෙන් ඉදිරිපත් කරන්නේ මන්ද, සෙනෙට් සභාව විසුරුවා හරින්නට මේ තරම් කලබල වන්නේ මන්ද, ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සකස් කරන විට සෙනෙට් සභාවේ තත්ත්වය ගැන සාකච්ඡා කරන්නට පුළුවන් නේද කියන කාරණය ගැනයි, දැදිගම ගරු මන්ත්‍රීතුමා විශේෂයෙන්ම සඳහන් කෙළේ. කවුරුත් වාගේ මේ අදහස ඉදිරිපත් කළා.

මෙම පනත ඉදිරිපත් කරමින් කථා කළ ගරු ඇමතිතුමා බොහොම පැහැදිලි අන්දමින් මෙම පනතේ අවශ්‍යතාව විස්තර කළා. අලුත් ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවත් මේ පනතත් අතර කිසිම සම්බන්ධයක් නැති බවත් එතුමා පෙන්වා දුන්නා. අළුත් ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය කිරීමේ කටයුත්තට පක්ෂ හේදයෙන් තොරව සියලු දෙනාම හවුල් කර ගැනීම සඳහා ගරු අගමැතිණියත්, ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථා කටයුතු ඇමතිතුමාත් ඉතාමත් ප්‍රශංසනීය ලෙස අවංකව කටයුතු කරන බව විරුද්ධ පාර්ශ්වය පිළිගත්තා. ඒ අතරම ඔවුන් කියනවා, මේ ගරු සභාවෙන් ඉදිරිපත් කළ පනතක් ප්‍රතික්ෂේප කළ නිසා ඒ කළ ක්‍රියාව සම්බන්ධයෙන් පළිගැනීමක් වශයෙන් සෙනෙට් සභාව අහෝසි කිරීම සඳහා මේ පනත් කෙටුම්පත ඉදිරිපත් කර තිබෙනවාය කියා. ඒ බව ඔප්පු කරන්නටයි, විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායකතුමා ප්‍රමුඛ විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ සියලුම මන්ත්‍රීවරුන් තර්ක කළේ. සෙනෙට් සභාවෙන් ප්‍රතික්ෂේප වුණු

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සමාධිනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

පනත් කෙටුම්පත සම්බන්ධයෙන් තමන් දරන අදහසන් විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායක තුමා ඉදිරිපත් කළා. සෙනෙට් සභාවෙන් ප්‍රතික්ෂේප වුණු ඒ පනත් කෙටුම්පතේ අඩංගු සංශෝධනයන්ට තමන් එකඟ වූ බවත්, එහෙත් ඒවා අතීතයට ද බලපාන සේ ක්‍රියාත්මක කිරීමට අවශ්‍ය විධිවිධාන ඒ පනත් කෙටුම්පතේ අඩංගු වූ නිසා ඊට විරුද්ධ වූ බවත්, තමන් ඒ පනත් කෙටුම්පත සම්බන්ධයෙන් මේ ගරු සභාවේ කළ විවේචනයන් හැත්සාඩි වාර්තාවෙන් උපුටා දක්වමින් විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායකතුමා කරුණු ගෙන හැර පෑවා.

එහෙත් සෙනෙට් සභාවේ එක්සත් ජාතික පාක්ෂික මන්ත්‍රීවරුන් ඒ පනත් කෙටුම්පත විවේචනය කරමින් කළ කථා වලින් තම පෙනෙන්නේ, මේ ගරු සභාවේ එක්සත් ජාතික පාක්ෂික මන්ත්‍රීවරුන් මෙන්, එම සංශෝධන අතීතයටත් බල පාන සේ ක්‍රියාත්මක වීම ගැන ඔවුන් විරුද්ධ නොවන බව හා යම් යම් වැරදි වලට උසාවිය මගින් දඬුවම් ලැබුවන්ටත් පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන් විමේ හැකියාව ඒ සංශෝධනවලින් ලැබෙන නිසා එම සංශෝධනවලට ඔවුන් විරුද්ධ බවයි. එයින් පෙනෙන්නේ එකම පනත් කෙටුම් පතකට මේ ගරු සභාවේ හා සෙනෙට් සභාවෙන් ඉන්නා එක්සත් ජාතික පාක්ෂිකයන් විවිධ හේතු දෙකක් මත විරුද්ධ වී තිබෙන බවයි.

එහෙත් ඒ සම්බන්ධයෙන් මට තමා කියන්නට තිබෙන්නේ මෙයයි: ඊයේ මුදල් ඇමතිතුමා ඉදිරිපත් කළ පනත් කෙටුම්පතකටත් විරුද්ධ පාර්ශ්වය එකඟත්වය දැක්වූවා. එසේ බලවත් අකමැත්තෙන් වුවත් නොයෙක් විධියේ පනත් කෙටුම්පත්වලට එක්සත් ජාතික පාක්ෂික මන්ත්‍රීවරුන් මෙහිදී එකඟත්වය පළ කරන්නේ, වෙන කළ හැකි දෙයක් නැති නිසා බව අපට පැහැදිලියි. ඒ ඒ පනත් කෙටුම්පත්වලට විරුද්ධව තම ඡන්දය පාවිච්චි කළොත්, ආණ්ඩු පක්ෂයට 2/3 ක ඡන්දයක් තිබෙන නිසා ඒවා සම්මත වීම වළක්වන්නට බැරි වන අතරම මහජනතාව ඉදිරියේ මුහුණ දෙන්නට විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රී වරුන්ට ප්‍රච්චන්කමක් නැහැ. සමහර

පනත් කෙටුම්පත් සම්බන්ධයෙන් නොයෙකුත් විධියේ විවේචන කරමින් තර්ක පිට තර්ක ඉදිරිපත් කළත් ඒ පිළිබඳව ඡන්දය විමසන අවස්ථාවේදී විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරුන් තම ඡන්දය පාවිච්චි නොකොට පැන දුවන්නේ ඒ නිසායි.

තමන් කැමැත්තක් නොදක්වන පනත් කෙටුම්පත්වලට විරුද්ධව ඡන්දය පාවිච්චි කළත් වැඩක් නොවන නිසා විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරුන් මෙහි දී ඒ පනත් කෙටුම්පත්වලට එකඟත්වය පළ කරන අතර, සෙනෙට් සභාවේදී තම පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් ලවා ඒවා පරාජය කරවනවා. සෙනෙට් මන්ත්‍රීවරුන් පෙන්වා දුන් අඩු පාඩු පිළිගත් අධිකරණ ඇමතිතුමා එම පනත් කෙටුම්පත සම්මත කරන ලෙසත්, එකී අඩුපාඩුකම් ඉවත් කර අළුත් සංශෝධන පනත් කෙටුම්පතක් ඉදිරිපත් කරන බවත් ඒ සෙනෙට් මන්ත්‍රීවරුන්ට කියා තිබෙනවා. එවැනි වගකිව යුතු ඇමති වරයකුගෙන් ස්ථිර පොරොන්දුවක් ලැබී තිබියදී පවා සෙනෙට් සභාව අර පනත් කෙටුම්පත සම්පූර්ණයෙන්ම ප්‍රතික්ෂේප කළා.

අනික් අතින් සමහර උදවිය කල්පනා කරන විධියට මෙය පලිගැනීමකට කරන වැඩක් නොවෙයි. අලුත් ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පිළිබඳව අපේ යැර ඇමතිතුමා මතක් කළා, බොහෝම ඉක්මනින්ම ඒ කටයුත්ත අවසන් කරන්නට එතුමා උත්සාහ කරනවාය, නමුත් මේ ගරු සභාවේ මන්ත්‍රීවරුන්ගේත්, සෙසු මහජනයාගේත් අදහස් ලබාගන්නට තිබෙන නිසා සැහෙන කාලයක් දෙන්නට සිද්ධ වෙනවාය, ඒ හේතුකොටගෙන කොපමණ කාලයකින් එය ඉෂ්ට කරන්නට පුළුවන්ද යන කාරණය ගැන ස්ථිරවම එතුමාට කියන්නට බැරිය, එය ආණ්ඩු ක්‍රම සම්පාදන මණ්ඩලයටම භාර කටයුත්තක්ය කියා. එම නිසා මහජනතාව වෙනුවෙන් යම් යම් වැඩපිළිවෙළවල් ඇති කරන්නට ආණ්ඩුවට සිදු වී තිබෙන නිසා ඒ කටයුතු ඉක්මන් කර ගැනීමේ චේතනාවයි මෙහි ප්‍රධාන වී තිබෙන්නේ. තමන්ගාත්සේ දන්නවා ඇති කථානායකතුමනි, දැනට ගත වී තිබෙන 6 මාසය ඇතුළත කෙටී

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සාධිතතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ගරු පී. ආර්. රත්නායක]

නිබෙන කටයුතු ප්‍රමාණවත් නැති බවට සමහර කොටස් අපට කරුණු ඉදිරිපත් කරන බව. ආණ්ඩුව කඩන්නට සෙනෙට් සභාවට ප්‍රචවන් කමක් නැති වුවත්, අප විසින් ගනු ලබන යම් යම් වැඩපිළිවෙළ වලට ධනපති පංක්තියේ බාධා ඇති කර විමට ප්‍රචවන් කමක් දැනට තිබෙන්නේ සෙනෙට් සභාවටයි.

මැද කොළඹ ගරු පළමුවෙනි මන්ත්‍රී තුමා (ආර්. ප්‍රේමදාස මයා.) කිව්වේ මොකක්ද? “අප සටන් කර තුවාල වී සිටින අවස්ථාවේ මේ පනත ගෙනාවා නම් බොහොම ඉක්මණින් එය සම්මත කර ගන්නට ප්‍රචවන් වෙන්න ඉඩ තිබුණාය, නමුත්, අපේ ඒ තුවාල සනිප වී” — එතුමා ඒ වචනවලින් එහෙමම කිව්වාය කියා නොවෙයි මා කියන්නේ, එතුමාගේ කථාවෙන් මට හැඟී ගිය අදහසයි — “නැවතත් සටන් කරන්න ප්‍රචවන් ශක්තියක් දැන් අපට ලැබී තිබෙනවාය, ඒ නිසා අපි දැන් ලැහැස්තියි” කියන්නා වාගේ අභියෝගයක් එතුමාගේ කථාවේ ගැබ්වී තිබුණ බවයි මට හැඟෙන්නේ.

අපිත් මහජනයා වෙනුවෙන් විශාල වැඩ කොටසක් ඉටු කරන්නට පොරොන්දු දී තිබෙනවා. ඒක ඉෂ්ට කරන්නයි අපි දැන් ක්‍රියා කරගෙන යන්නේ. එසේ වැඩ කරන්නට උත්සාහ කිරීමේදී ධනපති අධිරාජ්‍යවාදී ක්‍රියා මාගී නිසා, ධනපති පංක්තියේ පාලනය නිසා ඇති වී තිබෙන්නා වූ රටවැසියාගේ තුවාල ටික සුව කිරීම පිණිස යම් යම් සැහෙන පියවරවල් ගන්නට අපට සිද්ධ වෙනවා. අන්න එවැනි පියවරවල් ගැනීමේදී ඉදිරියටත් ඒවාට අවහිර කරන්නට සෙනෙට් සභාවට ප්‍රචවන් කමක් තිබෙනවා. අලුත් ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව නීතිගත වන්නට කලින් ඉක්මනින් සම්මත කර ගැනීමට අවශ්‍ය නොයෙකුත් අණපනත්වලට බාධා කිරීමට සෙනෙට් සභාවට ප්‍රචවති. ඒක නොකරයි කියා අපට කිසිම විශ්වාසයක් නැහැ. එවැනි තත්ත්වයක් තිබෙනවා.

සෙනෙට් සභාව විසුරුවා හරින්නට බොහෝම ඕනෑකම තිබෙනවාය, ඒ ගැන රටට ආරාධනා කර තිබෙනවාය කියා ඇමතිවරුන් දෙදෙනෙක් අදහස් පළ කර

ඇති බව දැදිගම ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඩබ්ලි සේනානායක මයා.) සඳහන් කළා. ඒ ඇමතිවරු දෙපළට පමණක් නොවෙයි, මේ රටේ ජනතාවට ඒ කාරණය සම්බන්ධ යෙන් විශාල ඕනෑකමක් තිබෙනවා. මේ රටේ තිබෙන ඒ අධිරාජ්‍යවාදී ධනපති වැඩ පිළිවෙළ ඉවත් කර සමාජවාදී පාලනයක් ගෙන යෑමටයි, පසු ගිය මැයි 27 වෙනිදා මහජන මතයෙන් අපට තීරණය ලැබී තිබෙන්නේ. සෙනෙට් සභාව ඒ අයුතු තීරණය ගැනීමෙන් පසුව ගම්කායඝී සභා පළාත් ආණ්ඩු සභා ආදී පළාත් පාලන ආයතන සිය ගණනක් යෝජනා සම්මත කර එවා තිබුණා, අධිරාජ්‍යවාදී පන්තිය රකින — ගරු ඇමතිතුමා කිව්වා වගේ ධනපති පන්තිය වෙනුවෙන් සුළු බිරේක් එකක් ගහන්ට බලය තිබෙන — සෙනෙට් සභාව වහාම විසුරුවා හරින්න කියා. මහජනයා ඡන්දය දී තිබෙන්නේ ඒ විධියටයි. ඒ නිසා මහජනයා වෙනුවෙන් අප ගෙන යන වැඩ පිළිවෙලට අවහිර කරන යම් ආයතන තිබෙනවා නම්, ඒ වගේම ඒවා මැඩපවත්වන්නට අපට බලය තිබෙනවා නම්, තව හය මාසයකින් නැත්නම් අවුරුද්දකින් අලුත් ආණ්ඩු ක්‍රම පනතක් එන නිසා එතෙක් ඉවසා සිටීමුයයි කියන අදහසේ තේරුමක් නැහැ. අපේ වැඩ පිළිවෙළට දවසකින් හෝ බාධාවක් සිදු වන යම් ආයතනයක් තිබෙනවා නම් එය වහාම අහෝසි කළ යුතුයි. වගකිව යුතු ආණ්ඩුවක් හැටියට අපට යුතුකමක් තිබෙනවා, එසේ කිරීමට. ඒ නිසා එතෙක් බලා නොසිට එවැනි බාධක ඉක්මණින් ඉවත් කිරීම සඳහා මේ පනත පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කිරීම ගැන ආණ්ඩු ක්‍රම සම්පාදක ඇමතිතුමාට මගේ අවංක ස්තූතිය පුද කරනවා.

අපි නොයෙක් කාරණා කල්පනා කළා. මේ කාරණයට මෙතරම් හදිස්සි වන්නේ ඇයි කියා විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායක තුමා අහනවා. අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් දැන් හදාගෙන යන නිසා මේ සඳහා ඇති කල බලය මොකක්ද කියා එතුමා අහනවා. එහෙත් රැකිරක්ෂා ප්‍රශ්නය ගැන එතුමා අදහස් දක්වන අවස්ථාවකදී මට මතකයි, “නමුත්තාන්සේලාට තුනෙන් දෙකකට වැඩි බලයක් තිබිලත් ඇයි රැකි

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සමාධිනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

රක්ෂා ප්‍රශ්නය විසඳන්න බැරි? අලුත් පනතක් වුණත් ගෙනවිත් එය විසඳන්න බැරිද් කියා ප්‍රශ්න කළ බව. මහජනයා කියන්නේ ඒකයි. මහජනයා කියන්නේ “ලංකාවේ මෙතෙක් වෙනත් කිසිම ආණ්ඩුවකට නොදුන් තරමේ බලයක් අපි තමුත්තාත්සේලාට ලබා දුන්නා. ඒ බලයෙන් නිසි ප්‍රයෝජන ගෙන අපේ වැඩ කරන්න” කියයි. අපට මේ කාලය තුළදී යම් යම් ප්‍රශ්න විසඳන්න බැරි වුණොත් සෙනෙට් සභාව අපට අවහිර කළ නිසා ඒ ප්‍රශ්න විසඳන්න බැරි වුණා යයි ලබන මැතිවරණයේදී රටට ගිහින් කියන්නට අපට පුළුවන්කමක් නැහැ. තමුත්තාත්සේලා රටට ගිහින් කියයි, ඇයි තමුත්තාත්සේලාට ඉඩ තිබුන නේ, සෙනෙට් සභාව අහෝසි කරන්න කියා. මාස කිහිපයක් වුණත් කල් නොගෙන එය අහෝසි කරන්නට තමුත්තාත්සේලාට පුළුවන්කම තිබුණා යයි මහජනයා කියයි.

එක අතකින් බලන විට මහජනයා අපට මෙතරම් විශාල බලයක් ලබා දී තිබෙන්නේ සෙල්ලමකට නොවෙයි. ඒ වගේම අපට ඒකාධිපතිත් හැටියට වැඩ කරන්නටත් නොවෙයි. මේ බලය ලබා දී තිබෙන්නේ විශාල බලාපොරොත්තු ඇතුළත. ඒ නිසා මේ අධිරාජ්‍යවාදී ධනපති ආරක්ෂක යන්ගේ බලය හය මාසයක් තුළ වුණත් පවතින්න ඉඩ දීම ගැනයි, මා කතාගාවු වෙන්තේ. මේක කරන්නට තිබුණේ මිට කලින්. මේ උදවිය කපා කරන හැටියටත්, ඡන්දය දෙන අවස්ථාවලදී වැඩි විරුද්ධත්වයක් නැතිව ක්‍රියා කරන ආකාරයත් ගැන කල්පනා කළාම මේ වගේ දෙයක් කරයි කියා හිතන්න බැහැ. එහෙත් තත්ත්වය හොඳින් පෙනී ගියේ සෙනෙට් සභාවේදී විරුද්ධ විමෙන් පසු වයි. අපේ සාධාරණ ප්‍රතිපත්ති කොයි විධියට ගෙන යා යුතුද කියන කල්පනාව මට නම් ඇති වුණේ ඉන්පසුව තමයි. එසේ නැතුව වෛරයක් නිසා නොවෙයි. කොයි විධියෙන්ද මේ කටයුතු කෙරෙන්නේ කියන කාරණය ගැන කල්පනා කරන්න සිද්ධ වී තිබෙනවා.

අද බොහෝ අය කපා කරන්නේ උපා සකයන් වාගෙයි. අද කියනවා, යම් යම් දේවලට සහයෝගය දෙනවා, ඒ ගැන

සතුවු වෙනවය කියා. නව ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සකස් කරන්නට යන විට, ඒ ගැන අප සන්නෝෂයි, අපේ සම්පූර්ණ සහයෝගය දෙනවා යයි විරුද්ධ පාර්ශ්වය කියනවා. ඇත්ත වශයෙන් එබඳු ක්‍රියා මාර්ගයකට විරුද්ධ වන්නට විරුද්ධ පාර්ශ්වයට පුළුවන්කමක් නැහැ. තමුත් අන්තිමේදී තමුත්තාත්සේලාගේ අදහස් අනුව නව ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදනය කර ඉදිරිපත් කළාට පසුව තවත් මොන මොන අඩුපාඩුකම් ගැන කියා විදායි සැකයක් අප තුළ තිබෙනවා. අලුතෙන් ව්‍යවස්ථා හඳුන්වන කාමති වුණත් කොහේ හරි අඩුපාඩුකමක් පෙන්වා, මෙන්න මේ කොටස නිසා අප විරුද්ධ වෙනවායයි කියන්නට බැරිකමක් නැහැ. දැන් විරුද්ධ පාර්ශ්වය ගෙන යන්නා වූ වැඩ පිළිවෙළ දිහා බලන විට එයට වඩා වෙනස් නිගමනයකට බසින්නට අපට පුළුවන්කමක් නැහැ.

මේ අවස්ථාවේදී මට එක් සිද්ධියක් සිහියට නැගෙනවා, අපේ විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරුන්ගේ විශේෂයෙන්ම විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායකතුමාගේ, අදහස් ගැන කල්පනා කර බලන විට. එක්තරා උපාසක පිරිසක් සාදකාර දෙමින් වන්දනාවේ යන විට, එක් උපාසක අම්මා කෙනෙකුගේ හැඟිලි මල්ලක් බිමට වැටුණා. පසු පස සිටි උපාසක මහත්මයෙක් මේ හැඟිලි මල්ල අහුලා ගත්තා. වන්දනාවේ යන නිසා එය ගන්නට හොඳ නැති වුණත් ආපසු දෙන්නට නොකැමැති නිසා, “කාගෙද මේ” කියන කොටස හයි යෙන් කියා “හැඟිලි මල්ල” කියන කොටස තමන්ට පමණක් ඇහෙන්න කිව්වා. එහෙම කියා, එය සාක්කුවේ දමා ගන්නා අපේ විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායකතුමාගේ වැඩ පිළිවෙළ දිහා බලන විට, අර උපාසක මහත්මයා අනුගමනය කළ වැඩ පිළිවෙළම අනුගමනය කරන බවයි පෙනී යන්නේ. එතුමා කියනවා, බොහොම හොඳයි, අපි කැමැතියි, කියා.

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி சில்வா)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

හැඟිලි මල්ල සාක්කුවේ.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

ගරු පී. ආර්. රත්නායක

(கௌரவ பி. ஆர். ரத்நாயக்க)
(The Hon. P. R. Ratnayake)

ධනපති පංක්තියේ ක්‍රියා කලාපය දෙස බලන විට හැඟී යන්නේ එබඳු ප්‍රතිපත්තියක් අනුගමනය කරන බවයි. ගරු කථානායකතුමනි, අපේ විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායකතුමා දෙස බලන ඕනෑම කෙනෙකුට එතුමා නියම උපාසක මහත්මයකු වගේ පෙනෙනවා. බොහෝම ලස්සනට, හිමින් සිරුවේ කථා කරනවා. නමුත් එතුමාගේ වැඩ කටයුතු දිහා බලන විට, අදහස් දිහා බලන විට අධිරාජ්‍යවාදීන් වත් මේ තරම් අධිරාජ්‍යවාදී ලෙස කල්පනා කරන්නේ නැතැයි මා විශ්වාස කරනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, අපේ ඇමතිතුමාගේ කථාවෙන් පැහැදිලි ලෙස කාරණා විස්තර කර දී ඇති නිසාත්, ඉදිරිපත් කර ඇති ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු සපයා ඇති නිසාත්, දීර්ඝ ලෙස කථා කිරීමේ අවශ්‍යතාවක් ඇතැයි මා කල්පනා කරන්නේ නැහැ. මෙහි අඩුපාඩුකම් තිබෙන්න පුළුවනි. ඒවා හැකි තරම් අඩු කරගැනීමට අප උත්සාහ ගන්න ඕනැ. නමුත් දැන් තිබෙන පිළිවෙල යටතේ අප්‍රමාණ වැරදි සිද්ධ වෙනවා.

දැදිගම ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඩිවිලි සේනානායක මයා.) ප්‍රකාශ කළා, පසුගිය කාලයේදී ගරු අගමැතිණියට එම ස්ථානය බොහෝ ප්‍රයෝජන වුණාය කියා. චෙන්නට පුළුවනි. නමුත් ඒ අවස්ථාවේදී දැනට විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ සිටින මේ මන්ත්‍රී වරුන්ම ප්‍රශ්න කළා, එතුමිය සෙනෙට් සභාවේ සිටින්නේ මන්ද කියා. අධිරාජ්‍යවාදීන් විසින් සකස් කළ සෙනෙට් සභාව වැනි ආයතනයක සිටීම වැරදි බවත්, එය අයුතු පියවරක් බවත් විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායකතුමා එදා කීවා. ඒ විධියට කී එතුමා, අද කියන්නේ ඊට හාත්පසින්ම විරුද්ධ දෙයක්. එදා, එම සභාව වැදගත්කමක් නැති ආයතනයක් හැටියට පෙන්වන්න උත්සාහ කළා. නමුත් ඒ අදහසට අද එකඟ වෙන්න බැහැ. එදා, ගරු අගමැතිණියට ඕනෑකමක් තිබුණානම් පාර්ලිමේන්තුවට, පත් කළ මන්ත්‍රීවරියක වශයෙන් එන්නට තිබුණා. මේවා දිගින් දිගට

වාද කරන්නට තරම් වැදගත් කාරණා නොවෙයි. තර්ක ශාස්ත්‍රය දන්නා අයට කැමති අන්දමට තර්ක කරන්නට පුළුවනි.

ගරු කථානායකතුමනි, අප රට දුක් විඳින ජනතාව, ආර්ථික නිදහස බලාපොරොත්තු වන ජනතාව, කෝටි ගණන් මුදල් වියදම් කළ කොටස් ප්‍රතික්ෂේප කර තිබෙන්නේත්, මේ ආණ්ඩුවට බලය දී තිබෙන්නේත් ඒ දුක් විඳින ජනතාවගේ ප්‍රශ්න විසඳන්නට සමත්වෙය කියන බලාපොරොත්තුව ඇතුවයි. එසේ නැතුව ඒ ධනපති කොටස් දිහා බලා, ඒ අයගේ යහපත ගැන සලකා කටයුතු කරන්නට නොවෙයි.

ඒ නිසා අපට දැන් සන්තෝෂ වන්නට පුළුවනි. අපේ ආණ්ඩුව එය තේරුම් ගෙන හොඳ වැඩ පිළිවෙලක් ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. පෙරෙයිදා එය ආරම්භ කළා. මේ සම්බන්ධයෙන් අපට අවහිරයක් කළ හැකි එකම තැන සෙනෙට් සභාවයි. අපට එතැනින් අවහිරයක් නොවෙතැයි හිතන්න පුළුවන්කමක් නැ. මුදල් පණත වහාම සම්මත කර දෙන්නම් යයි. ඊයේ විරුද්ධ පාර්ශ්වය කීව්වත් වැඩ සිදු වන්නේ මා කලින් කී පිළිවෙලටයි. ආණ්ඩුව එය තේරුම් ගෙන, කුමන අංශයකින්, හෝ අපට අවහිර කරන්න පුළුවන් තත්ත්වයක් තිබෙනවා නම් මහජනයා වෙතුවෙන් එය වැළැක්වීම සඳහා මේ සෙනෙට් සභාව අහෝසි කිරීමේ පණත ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. අලුත් ව්‍යවස්ථාවට මෙහි කිසිම සම්බන්ධයක් නැ. සෙනෙට් සභාව කොයි තරම් පිරිසිදු වන්නට උත්සාහ කළත් එතැනින් අපට අවහිරයක් ඇති වී තිබෙන බව දැන් රටට ඔප්පු වී තිබෙනවා. එය නැති කිරීම සඳහා මේ විධියේ පණතක් සම්මත කර ගන්නට ඕනැ. මේ පණත උඩ අප සමග තව ටිකක් හැප්පෙන්නට ඒ උදවියට පුළුවන් වෙයි. එහෙත්, මාස කීපයකට පසු ඒ හැප්පිල්ල ඉවර වෙයි. එයින් පසු අපේ වැඩ ටික කරදරයක් නැතිව අපට ඉක්මනින් කර ගන්නට පුළුවන් වෙයි.

මා මීට වඩා දීර්ඝ වශයෙන් කතා කරන්නේ නැහැ. මේ පණත සම්මත කර ගැනීමට විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ සිටින සාධාරණ

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සාධන) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

කොටස්වලින් කරුණු අවබෝධ වුණුව පසු වැරදි පිළිවෙළකින් ඉවත් වී සාධාරණ ව වැඩ කරන ශාල්ලේ මන්ත්‍රීතුමා (ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක) වැනි අය ගේත් සහයෝගය ලැබේවායි පනමින් මගේ කතාව අවසාන කරනවා.

පූ. ශා. 11.21

ඒ. න්‍යාගරාජා මයා. (වඩ්ඩුක්කොඩෙයි)
(திரு. ஏ. தியாகராஜா—வட்டுக்கோட்டை)
(Mr. A. Thiagarajah—Vaddukkoddai)

Mr. Speaker, let me on behalf of the Parliamentary Group of the Tamil Congress extend full co-operation to the Hon. Minister of Constitutional Affairs in respect of this measure. Let me express my full agreement with the arguments placed before this House by him and the tenor of those arguments.

It may be said that the Senate has been of some importance all these years and that it served a purpose. The confusion in regard to the argument as to why the Senate should be there arises, perhaps, from the idea that a textbook second chamber is an ideal institution to serve any country. But this confusion between a textbook second chamber and the Senate that has existed in this country is the result of the way and manner in which our independence and freedom were obtained.

At the time Independence was granted to us we were almost swept off our feet and a new Constitution was foisted on the people of this country. We were not fully aware at the time about our rights and the development requirements that were necessary. As such, certain institutions were created, and one of them is the Senate, which proved a shackle and prevented rapid progress and development of our country.

Let us look at political institutions as organs of development, and examine how much they have served the purpose. It may be said that the Senate has not been a truly representative body based on any principles of political science. The Senate, in

fact, has not represented either the interests of the communities or the regions of the country or the rights of minorities. It has not served the purpose which the original constitution-makers had laid down for the Senate. It is our experience that during the last two decades or more this body never originated Bills, which they were able to do at leisure. It did not serve the purpose for which it was really created, and as such it has now become imperative, with the new thinking of the people and the changes in their attitudes towards development, that a body like the Senate should be done away with.

Certain arguments have been adduced by the Opposition, not in any way against the abolition of the Senate as such, but against the manner of doing it. One such argument is that the Senate as an institution should be considered along with other matters in the process of drafting the new Constitution; another was that two Senators are to be brought into this House as a matter of necessity. Nobody will deny that the rationale of the proposition requires that these adjustments are a necessity, and that it is not possible for the Government to do anything other than to make these makeshift arrangements until final adjustments are made.

Let me tell these people that what the Government intends to do is not to add to the number of Appointed Members or to have Appointed Members as Ministers, but to adopt a transitional measure that has been necessitated by the need to abolish the Senate.

As regards a few illustrations as to whether a Senate or a second chamber is necessary, let us scan the political horizon and experiences in some of the Commonwealth countries. In England the House of Lords is sometimes packed with peers by any new Government that comes into power, if the necessity arises; and the House of Lords never stands in the way of or obstructs any

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සාධන) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

[නායරුණ මහ.]

governmental measure, and it does not thwart anything that the House of Commons wants to do.

In India, in recent years, you would have noted that many of the State legislatures, representing populations many times that of our own, have very unceremoniously brushed aside and liquidated the Upper House called the Legislative Council. A recent incident in New Delhi could illustrate this further. The Privy Purses Bill of the Maha Rajahs was passed by the Lok Sabha but was rejected by a majority of a single vote in the Rajya Sabha. But Mrs. Indira Gandhi was able to get the President to use his extraordinary powers and see that the Bill was passed, in spite of certain Supreme Court decisions against the Lok Sabha Bill.

Now, these are some of the pointers towards political trends and political thoughts that are prevailing in Asia today. And, let me remind the critics of this Bill that such trends cannot be held back because the requirements of development and the urges of the people of Asia require that drastic and rapid steps should be taken.

One of the grounds of criticism of this Bill was this: why could not the abolition of the Senate be considered along with the constitutional reforms that are under consideration. But one could point out that the Senate as an institution, more than any other part of the Constitution, has, in fact, become a political opponent of the House of Representatives, and that many of the plans that will be drawn up by the House of Representatives could be held up, delayed or prevented by the Senate. It is well known how the people's wishes, as expressed in the Throne Speech, were approved by the entire House, including the Opposition, which is an indication of the urgency with which the measures proposed in the Throne Speech are expected to be carried out. In this situation a body like the Senate could thwart any measures

—දෙවන වර කියවීම

that the Government wants to implement and thereby prevent the progress of this country which is really needed at a fast pace.

There have been certain other arguments adduced against this Bill, for instance, that the Prime Minister was once able to get into politics through the Senate and that a Federal Party representative was able to get into the Cabinet through the Senate. But these are specious arguments and cannot hold good in an overall picture. In fact, they only point to the contrary, that some check is necessary regarding the nature of the composition of the Senate.—[Interruption]. That is right. If that is so, the urgency is there: the sooner we liquidate the Senate, the better for the country.—[Interruption]. It does not conflict with the question of a unicameral or bicameral legislature; but the point at issue is that the new Government with its plans has to go forward at a rapid pace and that the Senate with its present composition and present tempo is and will be opposed to such measures and may be required to be removed from the political scene.

Then it was said that the Tamil Congress has previously been advocating a bicameral legislature. Though in a unitary form of government a unicameral legislature would be the most ideal, during the time of the Soulbury Commission a bicameral legislature was considered to be an ideal step; but our own party at that time did not approve of the nature and composition of the Senate as it was laid down at that time, and time has proved that, because the years that followed showed that the manner and the way in which the Senate has functioned has neither been to textbook form nor of any practical use. Therefore, those arguments that were adduced that this proposal to abolish the Senate has been politically motivated or is revengeful cannot hold good, and I agree with the Hon. Minister that there is nothing in the way of bringing this legislation, and this

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සමාධිනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

legislation has been brought not one day earlier. Nobody should oppose this Bill when we are on the verge of new constitutional reforms and making our way for the rapid economic progress of the country.

Finally, the Opposition critics would do well to read the writing on the wall. They should rise above themselves and not act merely as politicians.—[Interruption]. Economic development and progress are more important than any manoeuvring or attempt to stage a show-down or to browbeat the Government. It is best that all of us think alike in the interests of the country and see that this sort of reform is brought about at the earliest and that we do not delay any more the abolition of the Senate.

Let me remind hon. Members that we must recognize the sovereignty of the people. It is in that spirit that we approved the verdict of the people, and it is in that spirit that we unanimously passed the Address of Thanks on the Throne Speech. I request hon. Members to maintain that spirit during the tenure of this Parliament.

Thank you.

පූ. හා. 11.36

ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක

(கலாநிதி டபிள்யூ. தஹநாயக்க)

(Dr. W. Dahanayake)

ගරු කථානායකතුමනි, මෙම විවාදයේදී ගරු විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායකතුමා විසින් ඉතාමත් දක්ෂ ලෙස කථාවක් කරන්නට යෙදුනා. සෙනෙට් සභාවේදී ඇති වුණ විවාදයකදී කරන ලද කථාවල කොටස් කිහිපයක්ම එම කථාවේදී එතුමා විසින් පෙන්වා දෙන්න යෙදුනා. එම විවාදයේදී කරන ලද කථාවල් මමත් ඉතාමත් සුපරීක්ෂාකාරීව කියවා බැලුවා. ගරු කථානායකතුමනි, සෙනෙට් සභාව අහෝසි කළ යුතු බව වෙන කිසිම දෙයක් නැතිවාට එම විවාදයෙන්ම බොහොම හොඳට ඔප්පු වී තිබෙන බව අපට පැහැදිලිව පෙනෙනවා. සෙනෙට් සභාවේදී

ඇති වුණ එම විවාදයෙන්ම සෙනෙට් සභාව අහෝසි කළ යුතු බව ඔප්පු වෙනවා. එම සභාව රටේ ජනතාවගෙන් පිටස්තරව සිත්ත සභාවක් බව, එම විවාදයේදී දෙපැත්ත තර්ක කළ පිළිවෙලින් පැහැදිලි වෙනවා. ජනතාවට අයිති නැති සභාවක් බව වෙනම ලෝකයක සිටින සභාවක් බව එම විවාදයෙන් ඔප්පු වෙනවා. ඒ සෙනෙට් සභාවේ සිටින ගරු මන්ත්‍රීවරුන්ට දොස් පවරන්න මා කැමති නැහැ. ඒ මන්ත්‍රීවරුන් බොහොම දක්ෂ අය වෙන්න පුළුවනි. නමුත් ඒ මන්ත්‍රීවරුන් මොන නීතියක් දැන ගෙන සිටියත් ජනතාවගේ සිත් ජනතාවගේ පරමාර්ථ ගැන දැන ගෙන නොවෙයි ක්‍රියා කරන්නෙ. සෙනෙට් සභාවේ එදා ඇති වුණ විවාදය මා බොහොම හොඳට ඉතාමත් ඕනෑකමින් කියවා බැලුවා. සෙනෙට් සභාවේ දක්ෂම සහිකයා වන එස්. නඩේසන් මැතිතුමාගේ කථාවත් මා කියවෙමි. ඒ කථාවෙන් කොටසක් මා කියවන්න කැමතියි. එම කොටස කියවූ විට අපට පෙනී යනවා, ඒ ඉදිරිපත් කළ සංශෝධන පනත—එදා විවාදයට භාජන වූ පනත—කොතරම් සාධාරණ පනතක්ද කියා. එම පනත පිළි ගත යුත්තේ මන්ද කියාත් එම කොටසින් පැහැදිලි වෙනවා. මෙන්න ඒ නඩේසන් මැතිතුමාගේ කථාවෙන් කොටසක්.

"I came here with the intention of supporting this Bill, because I found, on principle, that the objection taken by some of the Opposition Members to this Bill, namely, that this Bill is of a retroactive nature, is something which could not be justified. In other words, I was of the view that, despite the fact that this Bill is of a retroactive nature, on principle it is a Bill that could be justified. That was the view I took, and I might also say, speaking for myself, that I was very happy that an objective analysis of the legal position, both in Ceylon as well as in other countries of the world, and the various principles that underline the question of retroactive legislation, convinced me that there was nothing wrong in retroactive legislation being passed under these circumstances. I came here prepared to deal with that aspect of the matter, and also for a personal reason, that reason being that I happened to appear in the case in which Mr. Nanda Ellawela was charged in the Ratnapura Magistrate's Court, and it has been a matter of sincere regret to me that, despite the fact that rightly or wrongly I took the view that

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සාධන) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක]
this was a fabricated case, I was unable to convince the magistrate of the correctness of my position, and Mr. Nanda Ellawela was convicted.”—[OFFICIAL REPORT, SENATE, 6th August 1970 ; Vol. 30, c 700.]

පසුගිය කාලයටත් බලපාන ලෙස නීතියක් ක්‍රියාවේ යෙදවීමට යාම වරදක් නොවන බව තඬේසන් මන්ත්‍රීතුමාගේ කථාවෙන් පැහැදිලි කර තිබෙනවා. එවැනි නීතියක් මේ අවස්ථාවේදී සම්මත කර ගැනීම යෝග්‍ය බවත් එතුමා කියා තිබෙනවා. ඒ වගේම තන්ද එල්ලාවල මන්ත්‍රීතුමා වැරදි කාරයෙක් වුණේ, බොරු සාක්ෂි ඉදිරිපත් කිරීම නිසා බවත් තඬේසන් මන්ත්‍රීතුමා ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා. ඔන්න ඔය විධියට එදා තඬේසන් මැතිතුමා අදහස් ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා. තව දුරටත් එතුමා ඉතා වැදගත් අදහස් විකක් ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා. මම ඒ කොටසත් කියවන්නම් :

“I do not want to make a long speech, Sir, but the basic question is this: supposing a provision such as this had been included in the Indian Constitution there would have been no Nehru in the Parliament of India, not one of those Indian leaders would have been there to put forward their views in the Indian Parliament. Practically all of them would have been shut out. Here in Ceylon we find that persons engaged in trade union activity, persons interested in legitimate agitation against the established order in regard to what they consider is correct, have been, by the operation of this iniquitous provision, prevented from participating in the affairs of State.

Speaking for myself, I say this is an iniquitous provision that must go, apart from everything else. It should not find a place in the Statute Book. And it is hardly fair that we, knowing the past history of how this clause 13 (f) in its present form got into the Statute Book, should ever be a party to permitting it to continue on the Statute Book.

That is why I say that if a straightforward Bill had been brought in the other Place seeking to delete this clause (13) (f), I for one would have been the first to support it with all the vehemence at my command. But instead of doing that, the present Bill has been brought, a Bill which justifies the continuance of a section of this nature. A person who has

committed an offence has been charged in a court of law; well, he has paid the penalty by going to jail. But he should not thereafter for a period of seven years, as in respect of certain offences, have the right to stand for election. That is what the present Bill means. The present Bill means that we are deleting some offences. —[OFFICIAL REPORT, SENATE, 6th August 1970 ; Vol. 30, c. 715-6.]

ගරු කථානායකතුමනි, තඬේසන් සෙනෙට් මන්ත්‍රීතුමා ඉතා පැහැදිලි ආකාරයෙන් පෙන්වා දී තිබෙනවා, දැනට පවතින ව්‍යවස්ථාවේ අඩංගු නීතිය ඉතාම වැරදි සහිත බව. එවැනි නීතියක් ඉන්දියාවේ තිබුණා නම් ලෝකයම පිළිගත්තේ රු වැනි නායකයන්ට පවා ඉන්දියානු පාර්ලිමේන්තුවට යන්නට නොහැකි වන බව කියා තිබෙනවා. එම නිසා තඬේසන් සෙනෙට් මන්ත්‍රීතුමා කෙළින්ම කියනවා, දැනට ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ තිබෙන නීතිය ඉතාමත් වැරදි සහගත නිසා එය සම්පූර්ණයෙන්ම අස් කරන්නට වුවමනා බව. එහෙත් ඉදිරිපත් කළ පනතේ ඇති වරද නම් එම නීතිය සම්පූර්ණයෙන්ම අස් නොකර කොටසක් පමණක් අස් කිරීම බව එතුමා කියා තිබෙනවා. එම තර්කයෙන් ම පෙනෙනවා, තන්ද එල්ලාවලට සහනයක් දීමට ඉදිරිපත් කළ පනත සාධාරණ පනතක් බව ; යුක්ති සහගත පනතක් බව ; පිළිගතයුතු පනතක් බව. තඬේසන් සෙනෙට් මන්ත්‍රීතුමා දක්ෂ නීතිඥයෙක්. ලෝකයේ සිටින දක්ෂම නීතිඥයන්ගෙන් කෙනෙක්. එතුමාට බොහෝ දේවල් පෙනෙන්නේ නීතියේ ඇහෙන් පමණයි. එතුමාට ජනතාවගේ ඇහෙන් තවත් දෙයක් පෙනුනා නම් ජනතාවගේ ඕනෑම එපාකම් හා ජනතාවගේ කල්පනාවන් අනුව එදා එතුමාට පිළිගන්නට තිබුණා, එම අඩුපාඩුව තිබුණත් එය රජය විසින් ඉදිරිපත් කළ පනතක් වන බව. සම්පූර්ණ නැතෙයි කියා නීතියක් පිළි නොගන්නේ මන්ද? අප හැමෝම කියනවා, සම්පූර්ණ නීතිය හොඳ බව. එහෙත් සම්පූර්ණ නැති වුණු පළියට එය පිළි නොගන්නේ ඇයි? යම් කොටසක් ගෙනාවා නම් එම කොටස හොඳ නම් ඇයි එය පිළි නොගන්නේ? එම නිසා මා කියනවා එදා සෙනෙට් සභාවට රජය විසින් ඉදිරිපත් කළ පනත පිළි නොගත් අය එසේ කළේ ඉසකෙයිගා ගහ දෙකට පළන පිළිවෙළේ තර්ක අනුව බව ;

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සාධනතා) සංශෝධන පණත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

නීති තර්ක අනුව බව; උසාවියේ තර්ක කරන පිළිවෙලට බව. ගරු කථානායකතුමනි, එදා ඒ අය තර්ක කළේ ජනතා සභාවක තර්ක කරන පිළිවෙලට නොවෙයි. ඒ අතරම මා කියනවා, යම් කිසි විධියකින් නඩෙසන් සෙනෙට් මන්ත්‍රීතුමා කියන පිළිවෙලට ඒ අතුරු යෝජනාව පිළිගන්නා නම් කිසිම වරදක් වන්නට තිබුණේ නැති බව.

එස්. නඩෙසන් සෙනෙට් මන්ත්‍රීතුමා ඉදිරිපත් කළ අතුරු යෝජනාව මෙන්න :

"I propose to move at the Committee stage of this Bill that the whole of Clause 3 be deleted and in its place be substituted a clause to the effect that Section 13 (3) (f) of the Ceylon (Constitution) Order in Council, 1946, be deleted and a sub-section substituted to the effect that a person shall be disqualified for being elected or appointed as a Member of Parliament if he is serving a term of imprisonment for an offence punishable with imprisonment for a term exceeding twelve months or is under sentence of death or is serving a sentence of imprisonment awarded in lieu of execution of a sentence of death."—[OFFICIAL REPORT, Senate, 6th August 1970 ; Vol. 30, cc. 721-2.]

නඩෙසන් සෙනෙට් මන්ත්‍රීතුමා ඉදිරිපත් කළ අතුරු යෝජනාව ඒකයි. ඇයි මේ අතුරු යෝජනාව ආණ්ඩුව පිළි නොගන්නේ? ඒකයි මා අසන ප්‍රශ්නය. පිළිගන්නා නම් එහි කිසිම වරදක් නැහැ. නමුත් අධිකරණ ඇමතිතුමා ඒ අතුරු යෝජනාව පිළිගන්නේ නැහැ. ඒ මන්ද? මේ අධිකරණ ඇමතිතුමාත් යල් පැනපු වුවමනා නැති සෙනෙට් සභාවේම කොටසක් නිසයි. ඒ අවස්ථාවේදී දෙපැත්තම—දෙගොල්ලොම—ජනතාවගේ අදහස් අනුව නොවෙයි වැඩ කළේ. දෙගොල්ලම ජනතාවට අයිති අය නොවෙයි. මේ දෙගොල්ලම ජනතාවට වුවමනා නැහැ. මේ දෙගොල්ලම යන්නට ඕනෑ. මේ සභාවේ තුනෙන් දෙපංගුවකගේ නින්දාවක් අනුව යැවූ යෝජනාවක් මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක් ඇති කර ප්‍රතික්ෂේප කළා. එවැනි සභාවල් අපට වුවමනා නැහැ.

ගරු කථානායකතුමනි, සෙනෙට් සභාව අහෝසි කරන්නට ඉදිරිපත් කර තිබෙන මේ පනත් කෙටුම්පතේ සුළු කොටසක් ගැන මා කණගාටු වෙනවා. 5 වන ඡේදය ගැනයි මා සඳහන් කරන්නේ. මේ 5 වන

ඡේදය නිසා මේ වැදගත් පනතට විශාල කැලලක් ඇති වී තිබෙනවා. 5 වන ඡේදය මා කියවන්නම් :

"ප්‍රධාන ආඥාවෙහි 11 වන වගන්තියේ 2 වන උප වගන්තියෙහි "හය දෙනෙකු" යන වචන වෙනුවට "අට දෙනෙකු" යන වචන ආදේශ කිරීමෙන් එම වගන්තිය මෙයින් සංශෝධනය කරනු ලැබේ."

මේ ඡේදය ගැන මා කණගාටු වෙනවා. මා කණගාටු වන්නේ මක් නිසාද? මේකට බොහොම ලක්ෂණ ඉංග්‍රීසි කියමනක් තිබෙනවා. ඒකට හරි යන සිංහල කියමනක් ගැන මට මේ අවස්ථාවේදී මතක් වන්නේ නැහැ. "You cannot have the cake and eat it. You cannot eat the cake and have it." කේක් ගෙඩිය කාල තබා ගන්නටත් බැහැ. ඒවායේ සෙනෙට් සභාව අහෝසි කර—අවසාන කර—නැවත එහි කොටසක් තබා ගන්නට පුළුවන්ද? ඒ කොහොම වුණත් සෙනෙට් සභාවේ මන්ත්‍රීන් කළ වරද කරන්නට මා කැමති නැහැ. 5 වන ඡේදය හොඳ නැත කියා මා කියනවා. නමුත් තමුන් නාන්සේලා 5 වන ඡේදය අස් නොකර මේ පනත් කෙටුම්පත ඉදිරිපත් කළත් මා මේකට ඡන්දය දෙනවා. මක් නිසාද? සෙනෙට් සභාවේ මන්ත්‍රීවරුන් කළ වරද කරන්නට මා කැමති නැති නිසයි. එක් සුළු කාරණයක් නිසා වැදගත් දෙයක් සම්පූර්ණයෙන්ම අහෝසි කර දැමීමට—නැති කර දැමීමට—මා කැමති නැහැ. එම නිසා 5 වන ඡේදය අස් නොකළත් සෙනෙට් සභාව අහෝසි කරන මේ පනත් කෙටුම්පතට පක්ෂව මා ඡන්දය දෙනවා. රජයට අවවාද කිරීම මට අයිති නැහැ. නමුත් මා තමුන් නාන්සේලාගෙන් ප්‍රශ්නයක් අසන්නට සතුටුයි. මේ ගරු සභාවේ එකසිය විසි ගණනක් ආණ්ඩු පාර්ශ්වයේ සිටිනවා. ඔය අය අතර ඇමති පදවි දරන්නට තවත් සුදුස්සන් තැද්ද? මගේ කල්පනාවේ හැටියට නම් ඇමති පදවි දරන්නට සුදුසු ඉතාම දක්ෂ උදවිය තව දුසිමක් වුවත් සොයා ගන්නට පුළුවනි. නමුත් එතැන දෙදෙනෙක් මෙතැනට ගෙනෙන්නට අදහස් කරනවා. සෙනෙට් සභාව අහෝසි කරනවා නම් අහෝසි කරන්න. ඒකෙන් කැල්ලක් මෙතැනට ඇද ගෙන ඒමට වුවමනාවක් නැහැ. ඒ කොහොම වුණත් කථානායකතුමනි, මා මෙම අවවාදය දෙනවා. එහෙත් එය මට

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සාධනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක]
අයිති දෙයක් නම් නොවෙයි. මා සම්පූර්ණ යෙන්ම පිළිගන්නවා, සෙනෙට් සභාව අහෝසි කිරීම ඉතාමත්ම සාධාරණ යුක්ති සහගත කාලෝචිත දෙයක් ය කියා.

මා මෙම අවස්ථාවේදී තවත් කරුණක් මතක් කරන්නට කැමතියි. මා පමණ, මේ සෙනෙට් සභාවට විරුද්ධව මුල සිටම අවුරුදු ගණනාවක්ම කපා කළ වෙන කෙනෙක් මේ සභාවේ නැහැ කියා මා හිතන්නවා. සෙනෙට් සභාව පත් කළේ කොයි කාලයේ ද කියා අපි බලමු. සෙනෙට් සභාව පත් වුණේ 1947 සෝල්බරි වාර්තාව අනුවයි. ඒ සෝල්බරි වාර්තාවට අනුව මේ සෙනෙට් සභාව පත් කළේ මොන කරුණක් නිසා ද? ඒ කරුණු ගැන සෝදිසි කර බලන විට අපට පෙනෙනවා, එදා ඒ සම්බන්ධ යෙන් ප්‍රකාශ කළ කරුණු එකක්වත් අදට ගැලපෙන්නේ නැති බව. එය අපට ඔප්පු කරන්නට පුළුවන්. සෝල්බරි වාර්තාවේ 78 වැනි පිටුවේ මෙන්ම මේ කරුණු කියා තිබෙනවා. 1 වැනි කරුණ මෙයයි:

“Seventeen years ago, in view of the powers of the Governor at that time, and subsequently under the 1931 Constitution, there was little risk of hasty and ill-considered legislation reaching the Statute Book, and the urge for a Second Chamber was not insistent. But in view of the Declaration of 1943 and our proposals, the situation may in due course become very different and we think that a Second Chamber will therefore be advisable—not only to fill the gap created by the diminution of the powers of the Governor, but as a means of averting or minimising any conflict that might arise between the Governor-General and the Lower House in respect of those powers still left to him.”—[Report of the Commission on Constitutional Reform, 1945, page 78.]

පළමු වැනි කරුණ ඕනෑවට වඩා ඉක්මණින් නීති පැනවීම සහ නීති සමහරක් ආණ්ඩුකාරතුමාට අනුමත කරන්නට පැවරීමයි. ඒ කරුණු දෙකම දැන් බලපාන්නේ නැහැ. ඉස්සර වගේ දැන් අනුමත කිරීම පිණිස නීති අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාට තබන්නේ නැහැ. අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාත් නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයත් අතර නීති ගැන බේදයක් ඇති වන්නේ නැහැ. ඒ නිසා සෙනෙට් සභාවක් වුවමනා නැහැ. එවැනි බේදයක් ඇති නොවන නිසා එවැනි බේද සංසිද්වන්නට සෙනෙට් සභාවක් අවශ්‍ය

නැහැ. එමෙන්ම hasty legislation කියන ඉක්මනින් සම්මත කරන නීති වර්තමාන ලෝකයට අවශ්‍යයි. අපට වුවමනා කරන්නේ hasty legislation නමයි. අපේ කණගාටුව ප්‍රමාද වී සම්මත කරන “ලේස්ස්ලේෂන්” ගැනයි. Delaying legislation කියන හෙමින් සම්මත කරන නීති නොවෙයි. ඉක්මන් ගමන සඳහා අවශ්‍ය, hasty legislation නමයි ඕනෑ. දිනපතා පනත් ගෙනෙවිත් මේ රටේ තිබෙන ප්‍රශ්න විසඳන්නයි අපට වුවමනා කරන්නේ. අපි කණගාටු වන්නේ අපේ ගමන ඉක්මන් මදිකම ගැනයි. ඉක්මන් ගමන නැවැත්වීමටයි සෙනෙට් සභාව ඇති කළේ. ඒ නිසා දැන් සෙනෙට් සභාව යන්නට ඕනෑ. ඒ අනුව සෝල්බරි කොමිෂන් සභාව සෙනෙට් එක ඇති කළ හේතුවලින් පළමු වැනි කරුණ අදට ගැලපෙන්නේ නැහැ.

දෙවැනි කරුණ මෙයයි:
“Having studied many of the Debates in the State Council, we think that, in the particular circumstances of Ceylon, a Second Chamber can make a valuable contribution to the political education of the general public. As already pointed out, there are in Ceylon, as in other countries, a number of eminent individuals of high intellectual attainment and wide experience of affairs, who are averse to entering political life through the hurly-burly of a Parliamentary Election. But it would be an advantage to the country to enjoy the services of men upon whom party or communal ties may be expected to rest more lightly, and who can express their views freely and frankly without feeling themselves constrained to consider the possible repercussions upon their electoral prospects.”

එයත් අද ඇත්තේ නැහැ. මන්ද කිය තොත් මේ සෙනෙට් සභාවට ඉතාමත්ම දක්ෂ අය යැවිය යුතු පුරුද්දක් පසුගිය අවුරුදු 20 ක කාලයක් තිස්සේම මේ රටේ ඇති කර ගත්තේ නැහැ.

දෙවැනි කාරණය අද පවතින තත්වය අනුව අදාළ නැහැ. සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට සහිකයන් තෝරන අවස්ථාවකදී අසුවල් අය අසුවල් කරුණ සම්බන්ධ යෙන් දක්ෂකම් ඇති අය යනුවෙන් දැන් නම් කවුරුවත් හිතන්නේ නැහැ. ඒ නිසා දෙවැනි කාරණයත් අදට අදාළ නැහැ. මෙහිදී තිබෙන තුන්වැනි කාරණය මෙයයි:

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සමාධිනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

“As regards the minority communities, we have reason to hope that the element of communal representation will not figure largely in the composition of a Second Chamber. . . .”

තුන් වැනි කාරණය සුළු ජාතිකයින්ට ආධාරයක් වශයෙනුයි ඇති කර තිබෙන්නේ. ඒකත් අද පවතින තත්ත්වය අනුව අදාළ නැහැ. ඇයි? ඉතාමත් දක්ෂ ලෙස හැම විධියකටම කරුණු ඉදිරිපත් කරන්නට පුළුවන්කම තිබෙන අය ඕනෑම සංඛ්‍යාවක් අද සුළු ජාතීන් අතර සිටිනවා. ඒ අනුව සිතා බලන විට ඒ කාලයේ ඉදිරිපත් කළ කරුණුවලින් එකක්වත් අද අවශ්‍යයයි කාටවත් ඔප්පු කරන්නට බැහැ.

මීටත් වඩා වැදගත් කාරණයක් තිබෙනවා. සෝල්බරි කොමිෂන් සභාව සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයක් ඇති කිරීම අවශ්‍ය බවට මීටත් වඩා ලොකු කරුණු ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. ඒ ගැන වැඩි දුර කථා කරන්නේ නැතිව මම විශ්ව විද්‍යාලයේ කථිකාවයථිවරයෙකු මෙන්ම විශේෂඥයෙකුද වන ජේ. එල්. එම්. කුරේ මහත්මයා ඉදිරිපත් කරන කරුණුවලින් ඔප්පු කරන්නම්. සෙනෙට් සභාව පිහිටෙව්වේ මොන කාරණයක් නිසාද යන්න කුරේ මහත්මයාගේ පොතේ 49 වැනි පිටුවේ මෙහෙම සඳහන් කර තිබෙනවා :

“The measure of the successful working of constitutional democracy in Ceylon in the post-independence era must be gauged not merely from the fact that the system endured, but that the people showed maturity in 1956 and 1964 by making fundamental changes through the replacement of one party with a radically different party. In India and Malaysia where the constitutional system has endured, one party has held sway for about twenty and ten years respectively and this is not a good thing for democracy.”

සෝල්බරි කොමිෂන් සභාව මේ රටේ ආණ්ඩු ක්‍රමයට සෙනෙට් සභාවක් ඇති කෙළේ බහු පක්ෂ ක්‍රමයට උදව් කිරීම පිණිසයි. අන්න ගරු කථානායකතුමනි, රහස. කුරේ පඬිවරයාගේ අදහස අනුව 1956 දී සහ 1964 දීත් ලංකාවේ ජනතාව එවැනි සභාවක් ලංකාවට අවශ්‍ය නැති බව පෙන්වා දුන්නා. මෙය මගේ කියමනක් නොව කුරේ පඬිවරයාගේ කියමනක් බව මම නැවතත් මතක් කරන්නට

—දෙවන වර කියවීම

කැමතියි. ඒ සමගම ඒ මහතාගේ පොතට මම තවත් පිටුවක් එකතු කරන්නට කැමතියි. ලංකාවට සෙනෙට් සභාවක් වුව මනා කරන්නේ නැති බව මෙරට ජනතාව 1970 දීත් පෙන්වා දුන් බව මම සඳහන් කරනවා. ඒ කාරණය මම ස්ථිර වශයෙන්ම කියනවා. 1956 දී ඇති වූ පාර්ලිමේන්තු විප්ලවය අනුව සෙනෙට් සභාව අහෝසි කරන්නට බැරි වුණේ තුනෙන් දෙකක් එදා පාර්ලිමේන්තුවට නැති වූ නිසයි. 1964 දීත් සෙනෙට් සභාව අහෝසි කරන්නට බැරි වුණේ තුනෙන් දෙකක් නැති නිසයි. එහෙත් අද වැනි දවසේ තුනෙන් දෙකක් තිබෙන නිසා මම කල්පනා කරනවා, මේ සෙනෙට් සභාව දැන් සම්පූර්ණයෙන්ම අහෝසි කර දමන්නට ඕනෑය කියා.

සෙනෙට් සභාව අහෝසි කර දැමීමෙන් වැඩ කටයුතු අවසාන යයි මේ රජය හිතනවා නම් ඒක වැරදියි. සෙනෙට් සභාව නැති කරනවා පමණක් නොව බහු පක්ෂ ක්‍රමයත් නැති කර දමන ලෙස මා ඉල්ලා සිටිනවා. මේ බහු පක්ෂ ක්‍රමය නිසා අද අපේ ජනතාව කුළුල් කා ගන්නවා. ඒ නිසා තමුන් නාන්සේලාට මහජනතාව දුන් බලය පාවිච්චි කර තමුන් නාන්සේලා එකම පක්ෂයක් වී මේ රටේ බහු ජනතාවගේ ශුභසිද්ධියට වැඩ කරනැයි මා බලාපොරොත්තු වෙනවා. සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය නැති කර දැමිය යුතු යයි මා කොපමණ කාලයක සිට කියා තිබෙනවාදැයි පෙන්වන්නට හැක්කාවි වාර්තා කීපයක් ගෙනවිත් තිබෙනවා. එහෙත් ඒ සියලුම වාර්තා කියවන්නට මා බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ. මා ඒ පිළිබඳව 1947 දීත්, 1948 දීත්, 1949 දීත්, 1950 දීත්, 1951 දීත්, 1952 දීත්, කීවා. සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය සම්පූර්ණයෙන්ම අහෝසි කර දමන්නැයි 1964 දී මා යෝජනා කළා. 1964 අගෝස්තු මාසයේ 17 වැනිදා මා මෙම ගරු සභාවේදී කළ කථාවෙන් කොටසක් කියවන්නට මා දැන් කැමතියි. මා මේ කියවන්නේ එදින හැන්සාඩ් වාර්තාවේ 165 වන තීරුවෙනුයි.

“I want to raise what has become a traditional question in this House. What is to be the future of the Senate? There

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සමාධිනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක]
is talk that certain changes are likely to take place in the near future and that the Government contemplates in some way or other to extend the life of Parliament, and that even though they cannot have a two-third majority for this purpose, they hope by means of a subterfuge to prevent a general election from being held next year. They propose to raise the issue of making the Government of this country a republican form of government, of getting away from the Commonwealth. In view of all these likely changes that the Government is contemplating, one likes to know what the future of the Senate is. Is the Government wedded to the idea that the Senate should be a permanent institution, or is the Government of opinion that the sooner they get rid of the Senate the better it is for everybody?

We on this side of the House and the Lanka Sama Samaja Party when it was on this side of the House were very loud in our protestations that the Senate represents nobody and does not deserve a place in a modern Government. Now that the leader of the L.S.S.P. is on the other side of the House will they see to it that the Senate, which is an antediluvian institution, is abolished as speedily as possible?—[OFFICIAL REPORT, 17th August 1964; Vol. 57, c. 165-6].

සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය නැති කළ යුතු බව මා 12 වතාවක්ම කියා තිබෙනවා. සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ කිසිම ගත යුත්තක් මට නම් පේන්නේ නැ. මගේ අදහස ඉංග්‍රීසි කවියකින් කෙටියෙන් ප්‍රකාශ කරන්නට පුළුවනි. එංගලන්තයේ සාම් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය ගැන සර් ඩබ්ලිව්. එස්. ගිල්බට් මෙසේ කියා තිබෙනවා :

“When Wellington thrashed Napoleon,
As every child can tell,
The House of Peers, throughout the war,
Did nothing in particular,
And did it very well”.

එංගලන්තයේ සාම් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය මේ රටේ සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය මෙන් ඉතාමත්ම දක්ෂ ලෙස නිකම් සිටියා.

ජේ. ආර්. ජයවර්ධන මයා.
(කිරු. ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)
(Mr. J. R. Jayewardene)

සිසුන් වෙලිට්ටන් සිටියෙන් සාම් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ නොවූ? නැපෝලියන් පැරද්දවේ ඔහු තමා.

ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක
(கலாநிதி டபிள்யூ. தஹநாயக்க)
(Dr. W. Dahanayake)

ඒ වුණත් සර් ඩබ්ලිව්. එස්. ගිල්බට් කවියා කියනවා, එංගලන්තයේ සාම් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය බොහොම දක්ෂ ලෙස නිකම් හිටියාය කියා.

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය 2/3 ක ඡන්දයෙන් සම්මත කළ පනත් කෙටුම්පත් සෙනෙට් සභාව ප්‍රතික්ෂේප කිරීම බොහොම වැරදියි. සමහරුන් කියනවා, බොහොම ලොකු කාරණයක් නිසා සෙනෙට් සභාව ඒ පනත් කෙටුම්පත ප්‍රතික්ෂේප කළාය කියා. එවැනි ලොකු ප්‍රශ්නයක් ඇති වුණේ නැහැ. එක්තරා පනතක කොටසක් සංශෝධනය කිරීම සඳහා පනත් කෙටුම්පතක් මේ ගරු සභාවේ 2/3 ක ඡන්දයෙන් සම්මත කොට අනුමැතිය සඳහා සෙනෙට් සභාවට ඉදිරිපත් කළා. එවිට සෙනෙට් සභාවේ වැඩි දෙනා කීවේ, ඒ පනත් කෙටුම්පතේ සංශෝධනය විය යුතු තවත් තැන් තිබෙන නිසා ඒවාත් සංශෝධනය කොට ඉදිරිපත් කරන ලෙසයි. එය එම පනත් කෙටුම්පත ප්‍රතික්ෂේප කිරීමට තරම් මහ ලොකු කාරණයක් නොවෙයි. ඒ පනත් කෙටුම්පත පිළිගන්නට සෙනෙට් සභාවට යුතුකමක් තිබුණත් ඔවුන් එය පිළි ගත්තේ නැහැ.

සෙනෙට් සභාව අහෝසි කිරීම සඳහා ගෙනත් තිබෙන මේ පනත් කෙටුම්පත ඉදිරිපත් කළේ පළිගැනීම සඳහාය යි සමහරුන් කියනවා. එසේ නම් මා කියනවා, අර පනත් කෙටුම්පත සෙනෙට් සභාව ප්‍රතික්ෂේප කළේ වෛරයෙන්ය ; පළි ගැනීමේ අදහසින්ය කියා. මේ රටේ ආණ්ඩු ගෙන යාමට තිබෙන ලොකුම බාධාව මේ පැත්ත යමක් කරන විට ඒ පැත්ත විරුද්ධ වීමත්, ඒ පැත්ත යමක් කරන විට මේ පැත්ත විරුද්ධ වීමත් යන තත්ත්වයයි.

අර පනත් කෙටුම්පතට එක්සත් ජාතික පක්ෂය විරුද්ධ වීම බොහොම වැරදිය යි මා එදාත් කීවා ; අදත් කියනවා. එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ආණ්ඩු කාලවලදී පවා තුන් හතර වරක්ම එවැනි

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සමාධිපත්‍ය) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත් ඉදිරිපත් කොට සම්මත කරගෙන තිබෙන බව මා එදා පෙන්වා දුන්නා. එසේ නම් එවැනිම සංශෝධනයක් මේ ආණ්ඩුවත් ඉදිරිපත් කළාම එක්සත් ජාතික පක්ෂය ඊට විරුද්ධ වන්නේ ඇයි? එක්සත් ජාතික පක්ෂය එදා ඒ පනතට විරුද්ධ වුණේ වෛරයක් පිරිමහන්නයි. මට පෙනෙන හැටියට නම් අද එක්සත් ජාතික පක්ෂයට රටේ තැනක් නැහැ. එහෙත්—

එන්. ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා. (මිගමුව)
(திரு. என். டென்சில் பெர்னாந்து—நீர்
கொழும்பு)

(Mr. N. Denzil Fernando—Negombo)
ඒ නිසයි, තවුන්නාන්සේ අස් වුණේ?

ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක
(கலாநிதி டப்ளியு. தஹநாயக்க)
(Dr. W. Dahanayake)

ඔව්, ඒ නිසා මා අස් වුණා. එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ නායකයන් හිතනවා, සෙනෙට් සභාව නමැති බලි මඩුව තබා ගන්නොත් බලියක් තටත්තට පුළුවන්ය කියා. මහජනයාගේ වුවමනා එපාකම් කෙරෙහි එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ නායකයන් ඔවුන්ගේ හිත් යොමු කර තවා නම් සෙනෙට් සභාව අහෝසි කිරීමට ඔවුන් එකඟ වන්නට ඕනෑ. එම නිසා, සෙනෙට් සභාව අහෝසි කිරීම සඳහා ගෙන ආ මේ පනත් කෙටුම්පතට එකඟ වන්නා කියා යමක් කල්පනා කරන්නට පුළුවන්, තේරුම් ගන්නට පුළුවන් එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන්ගෙන් ඉල්ලා සිටි මින් මගේ වචන ස්වල්පය අවසාන කර තවා.

අ. හා. 12.10

ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.
(திரு. டென்சில் பர்னாந்து)
(Mr. Denzil Fernando)

Mr. Speaker, I would like to speak a few words in English in order to make my hon. Friends, especially of the Tamil Congress, understand our position well. I had great regard for the three representatives of the Tamil Congress in the previous Parliament, namely, Mr. G. G. Ponnambalam, Mr. S. Sivasithamparam and Mr. M. Sivasithamparam. I should say

when the Hon. Prime Minister herself has said that there are four communities living in this country and there are four major religions, in such a position a second chamber is very essential. Therefore, when the Tamil Congress representatives say that a second chamber is not necessary, I think they are burying the Tamil Congress in the South to go and tell the people in the North that there is no Tamil Congress in the North. That is all I can say. I think a second chamber is a necessity. If minority rights are to be administered with justice and fair-play, a second chamber must be there. There is no doubt about that. We know that even the highest among the Buddhist clergy, the Maha Nayake Theros of the Asgiriya and Malwatte Chapters, have already expressed their view that a second chamber is essential. I have here the proposals submitted by the All-Ceylon Buddhist Congress in connection with the reform of the Constitution. In paragraph 19 of their proposals they say :

"It is our considered view that the Constitution should provide for a bi-cameral legislature in order to prevent hastily and ill-considered legislation."

I shall mention a few names of the venerable monks—I do not want to mention all the names—who sat in that sub-committee of the All-Ceylon Buddhist Congress : Kalukondayawe Sri Pannasekera Maha Nayaka Thero, Kosgoda Dhammawansa Maha Nayaka Thero, and so on. Mr. Hema Basnayake was also in that sub-committee.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)
(Mr. Speaker)

What are the names of the Maha Nayakas ?

ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.
(திரு. டென்சில் பர்னாந்து)
(Mr. Denzil Fernando)

I shall read out some of the names. They are: Kalukondayawe Sri Pannasekera Maha Nayaka Thero, Kosgoda Dhammawansa Maha Nayaka

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[බෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.]

Thero, Madihe Pannaseeha Maha
Nayaka Thero, Raddelle Pannaloka
Anunayaka Thero, and so on.

The proposals submitted by the
All-Ceylon Buddhist Congress were
received by us by post. Most probably
all hon. Members of this House would
have received them and I am only
quoting from those proposals.

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කෙළරාව කලාතිත්ති කොල්වින් ආර්. ද
සිල්වා)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

What are the names?

බෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.

(තිරු. ධෙන්සිල් පර්නාන්දු)

(Mr. Denzil Fernando)

The first name is Kalukondayawe
Sri Pannasekera Maha Nayaka Thero
and the second name is Kosgoda
Dhammawansa Maha Nayaka Thero.
There are a number of other venera-
ble monks and a number of laymen,
and amongst them are Messrs. Siri
Perera, H. W. Amarasuriya, M. P.
Amarasuriya and Hema Basnayake.
Hon. Members must have received
these proposals. These were sent
by the A. C. B. C.

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කෙළරාව කලාතිත්ති කොල්වින් ආර්. ද
සිල්වා)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

I would have circulated them.

බෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.

(තිරු. ධෙන්සිල් පර්නාන්දු)

(Mr. Denzil Fernando)

I am reading from the proposals
submitted by the All-Ceylon Buddhist
Congress in connection with the pro-
posed Ceylon Constitution. They want
a second chamber.

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කෙළරාව කලාතිත්ති කොල්වින් ආර්. ද
සිල්වා)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

That has been sent to me and it
has been duly circulated among the
members of the Steering and Subjects
Committee of the Constituent Assem-
bly. I think they have sent it to all
hon. Members of this House. I am
aware of it.

බෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.

(තිරු. ධෙන්සිල් පර්නාන්දු)

(Mr. Denzil Fernando)

I got it.

Some hon. Members who spoke
before me, including the hon.
Member for Galle, expressed the
view that the second chamber came
into existence only in 1947. I totally
disagree with that. Even under the
first Legislative Council there were
reserved Bills and reserve powers for
the Governor.

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කෙළරාව කලාතිත්ති කොල්වින් ආර්. ද
සිල්වා)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

You are absolutely correct if you
treat that as a second chamber.

බෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.

(තිරු. ධෙන්සිල් පර්නාන්දු)

(Mr. Denzil Fernando)

I do—

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කෙළරාව කලාතිත්ති කොල්වින් ආර්. ද
සිල්වා)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

The point is this. By creating this
chamber in 1947 they expressly said
that it was to replace the reserve
powers of the Governor. In other
words, they created one reactionary
institution because another was
disappearing.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සමාධිනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.

(තිரு. ධෙය්සිල් පර්නාන්දු)

(Mr. Denzil Fernando)

My position is this. The second chamber was existing even under the Donoughmore Constitution. Even when the State Council was there, there were the reserved Bills and reserve powers of the Governor. That was the second chamber.

කථානායකතුමා

(ආපරාධනායකර් අර්වර්කර්)

(Mr. Speaker)

Secondary control, but not a second chamber.

ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.

(තිරු. ධෙය්සිල් පර්නාන්දු)

(Mr. Denzil Fernando)

Not only secondary control, but the Governor of Ceylon only represented the United Kingdom Government and not the Queen.

කථානායකතුමා

(ආපරාධනායකර් අර්වර්කර්)

(Mr. Speaker)

But he was not the chamber.

ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.

(තිරු. ධෙය්සිල් පර්නාන්දු)

(Mr. Denzil Fernando)

He had more rights and wider powers than the Senate has. My argument is this: There was a second chamber in some form or another and the Governor at that time, representing not the Queen but the Colonial Secretary, had wide powers. He could reserve any Bill which the State Council passed. So we are used to a second chamber from our first Legislative Council.

Sir, most of us here are Sinhalese people. What was the position under the Sinhalese kings? What were the functions of the gamsabhas and ratasabhas? The king had his court, and together they functioned as one chamber.—[Interruption.] Let me argue this—[Interruptions.]

කථානායකතුමා

(ආපරාධනායකර් අර්වර්කර්)

(Mr. Speaker)

Order, please!

ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.

(තිරු. ධෙය්සිල් පර්නාන්දු)

(Mr. Denzil Fernando)

The Sinhalese kings, one and all of them, functioned as monarchies. They had their own ministers; they had their own adigars, nilames and dissawas. They had all of them. But they also had what you call the gamsabhas and ratasabhas which performed the functions of a second chamber. That is my argument.

If you read Sinhalese history in the way it should be read, I think you find that the ratasabhas and gamsabhas formed what you call the second chamber.—[Interruption]. The Tamil Congress Member is questioning me as to the powers. I am not here to argue what were the powers they had, whether it was the slightest power or the greatest power of the government. I am not for that. What I said was that even under the monarchies of the Sinhalese there was a second chamber. Historically we have to accept that. Right down the period of the Sinhalese Kings up to the time of Sri Wickrema Rajasingha, the last King of Kandy, we have had the second chamber, and we are used to it. They did that not because of anything else but because quite a large number of our Sinhalese kings were imported from India.—[Interruption]. I think the hon. Parliamentary Secretary to the Minister of Planning and Employment used the correct word; they were imported from South India and certain states of India. They wanted to consult the people instead of going and saying, "I am the King. You do this and that." They had a second chamber in the form of ratasabhas and gamsabhas.

Moreover, I agree *in toto* with the Hon. Prime Minister. We are a country consisting of minorities. I

மேலும் (காண்பது இம் ஸக ஸபாமிதனா) ஸன்னேதன
பதன் கெடுதலித

—தேவன வர கியலித

[மென்சிலே ப்ரதான்ட் மலா.]

am sorry that I have to refer to you also, Sir. Up to the time of this Parliament the minorities could have relied on the Speaker to protect them. Today—pardon me for saying this—you stand as a party speaker with a party label in front and behind you. In the next general election, too, you will be contesting as a party man.

மேலு மன்றிவரலேக

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

What is wrong in that?

மென்சிலே ப்ரதான்ட் மலா.

(திரு. டென்சில் பெர்னாந்து)

(Mr. Denzil Fernando)

I am not saying that there is anything wrong in that. I am only stating the difference there is between the Speaker of the House of Representatives—

கலாநாயகமலா

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Why do you not make a law to prevent anyone from contesting me?

மென்சிலே ப்ரதான்ட் மலா.

(திரு. டென்சில் பெர்னாந்து)

(Mr. Denzil Fernando)

That is correct. Pardon me for saying so. I must apologize to you. I do not mean it in a personal sense.

When you take the Speaker of the House of Representatives—

பி. அபிஸ் மலா. (பதன் கரந டே மன்றி)

(ஜனாப் ஏ. அஸீஸ்—நியமன அங்கத்தவர்)

(Mr. A. Aziz—Appointed Member)

Did not U. N. P. Members also contest on the party ticket?

கலாநாயகமலா

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

When I am in this House I do not belong to any party.

மென்சிலே ப்ரதான்ட் மலா.

(திரு. டென்சில் பெர்னாந்து)

(Mr. Denzil Fernando)

Thank you very much. I do not mean anything against the powers you wield but I am only speaking constitutionally.

கலாநாயகமலா

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

I will hold the scales evenly in this House.

மென்சிலே ப்ரதான்ட் மலா.

(திரு. டென்சில் பெர்னாந்து)

(Mr. Denzil Fernando)

For the third time I am telling you, please do not take this to mean anything personal. I am only analysing the position constitutionally.

This Mace is here. This represents your power and right to protect the minorities. The right of the minorities is protected here. But when you are here as party Speaker, that has to be reduced very much. The Speaker in the United Kingdom is an independent and he never contests as a party man. For quite a long time he was not contested. I shall be moving in the Constituent Assembly that the Speaker's Seat should be declared non-contestable.

கலாநாயகமலா

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

In Australia the Speaker is a party member and he is also interested in the party group meetings.

மென்சிலே ப்ரதான்ட் மலா.

(திரு. டென்சில் பெர்னாந்து)

(Mr. Denzil Fernando)

Your position is correct. I do not blame you. In Chilaw the former Speaker contested as a party man.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ සාධන) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

He was contested by the hon. Parliamentary Secretary to the Minister of Fisheries, who was the victor. We have to accept that position.

කථානායකතුමා

(ආපාරාධ්‍යකර් අමුරුකරු)

(Mr. Speaker)

The Constituent Assembly can correct that position.

ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.

(තිරු. ධෙණ්සිල් පෙරේරා)

(Mr. Denzil Fernando)

That is what I say, that the Speaker who leaves the Speaker's Chair at the time of dissolution be declared non-contestable. The Speaker's Seat is secure. We know that. I do not mean Mr. Stanley Tillekeratne as such. I am sorry. I do not mean that. I mean the Speaker and nobody else.

My argument is that we as Sinhalese people are used to the second chamber. These were given various powers at various times. Governors had certain powers. The Governor-General representing the Queen has no power at all unless he can find an alternative Prime Minister. The traditional convention is that. Once we are an independent state, if we are having four communities living in this country, if we are having four major religions in this country, there is no doubt that those two facts are enough to show that a second chamber as stated by the Buddhist Congress is necessary.

I agree *in toto* with the hon. Leader of the Opposition that the present composition of the Senate is not at all what we want. We have to reconstitute the Senate. It may be that the second chamber called the Senate has not lived up to its expectations except on the Bill they turned down. That was the final task of their legislative powers. If this country endorses the view that the second chamber called the Senate did anything for the last 20 years, it was when they turned down that hurriedly passed Bill for the amendment of the Constitution.

We of the Opposition explained it very well. We shall agree *in toto* to remove Section 13 of the Constitution but not to piecemeal amendments—I am sorry the hon. Member for Ratnapura (Mr. Ellawala) is not here and I hope he will not take it as personal—not to help one person but to help everybody. That section is iniquitous. We are willing to do it. The hon. Leader of the Opposition laid down the facts very clearly. I do not want to go over them.

The Hon. Minister said that out of 96 countries—I do not see the Permanent Secretary here; otherwise I would have got his help—60 are unicameral and 36 are bicameral. Out of these 60, I am willing to say, subject to certain modifications which I have made, that 58 are marxist non-democracies, totalitarian states or dictatorships. The two or three I am willing to concede are these. New Zealand has a unicameral legislature and the term is three years. Then the other is Bulgaria which has a unicameral legislature, which stands as a democracy.

කථානායකතුමා

(ආපාරාධ්‍යකර් අමුරුකරු)

(Mr. Speaker)

The Soviet Union has a bicameral legislature.

ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.

(තිරු. ධෙණ්සිල් පෙරේරා)

(Mr. Denzil Fernando)

The Soviet Union is bicameral. There too the word “democracy” is being used but I do not want to repeat what Mr. S. W. R. D. Bandaranaike said when he was living, that we do not want to use the word “democracy” in the terminology that the Russians are using it; we want democracy as interpreted by the Western countries. He has said that and I do not want to repeat it.

Turkey had at the early stages a bicameral legislature. They changed over to a unicameral legislature, and about two or three years ago—that is what I wanted the Permanent

கேள்வி (அங்கு இது ஒரு பதிலிடப்படும்) பதிலிடப்படும்

—தேவன் வர கியதி

[மென்சில் பதிலிடும்.]

Secretary to verify because I could not get the book to check it up—they have again become bicameral. So I wanted to ask the Hon. Minister whether in the 36 he has included Turkey also. Turkey today has a bicameral legislature. All the democracies in the world—I mean democratic countries or democratic socialist countries, not the socialist countries or the marxist countries—are all bicameral but for this exception.

When you come with a mandate from the people, you are forced into action, and ill-considered legislation is bound to occur. Therefore non-politicians must stand up and also elder statesmen of the country, people who can gauge why this hurried legislation should be turned down even for a short time. The present Senate can keep down a Bill only for six months. They cannot do it for ever. In regard to Money Bills they cannot do anything. So that sort of braking is very necessary.

The present Government has come with an overall majority with the vast goodwill of the people obtaining 117 seat out of about 151. So we see that public opinion is with them. Naturally they are geared to do certain things which may go against the minorities or which may even in some way impair what is called democracy. I am sure all hon. Members of the Government may cool down in six months' time. Roundabout May next year, one year after the election, they will cool down and they will realize that hasty legislation should not be passed. I repeat that I do not *in toto* agree with the present composition of the second chamber. Let us have an altered one, but a second chamber is necessary.

தேவன் வர கியதி. தினபதி

(கலாநிதி டபிள்யூ. தனுநாயக்க)

(Dr. W. Dahanayake)

Do you want a second chamber of elected Members?

மென்சில் பதிலிடும்.

(திரு. டென்சில் பர்னாந்தோ)

(Mr. Denzil Fernando)

I am not answering that question. He spoke about public opinion. He said a number of people in Galle wanted him to resign because he contested as a U. N. Per, but he has not resigned. He is working against public opinion. He should resign and contest as an independent. The hon. Member for Galle is a good friend of mine and I always respect him, but when he said he had resigned from the party, the United National Party—

தினபதி

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

I think he did not want to put the State to further expense.

மென்சில் பதிலிடும்.

(திரு. டென்சில் பர்னாந்தோ)

(Mr. Denzil Fernando)

This Bill also contains a very iniquitous provision. I think the hon. Member for Dedigama (Mr. Dudley Senanayake) stressed that, namely, that two Senators are being brought into this House. Why two? As I said yesterday, make it thirty. What prevents you from doing that? You have an overall majority. Make it thirty.

Moreover, when you bring two from there and make them Ministers, we shall have four Ministers from among the Appointed Members, four Ministers who have not got the public vote, and in respect of two of them we shall not know whose interests they represent. Already there are two, and there will be two more Ministers from among Appointed Members.

So, although the Government came in with a vast majority, indicating wide public support, indicating vast public opinion in their favour, that same majority is today being worked against public opinion.

Surely there are enough Members in this House of Representatives who can be Ministers?

லேனா (அங்கு இது ஒரு சபை உருவாகிறது) சிங்களத்தின்
புதிய கௌன்சிலர்கள்

—தேவன் வர கிளப்பி

சி. கதிர்வேலுபிள்ளை ம. (கோப்பை)
(திரு. எஸ். கதிர்வேலுபிள்ளை—கோப்
பாய்)
(Mr. S. Kathiravelupillai—Kopai)
On this side also.

டென்சில் பிரதான ம. (திரு. டென்சில் பிரதான)
(Mr. Denzil Fernando)

On this side also we all can be Ministers. That is another matter. But we cannot say that now. I should say that there are enough Members on that side who could be Ministers. So why should they be from among the Appointed Members?

அசிஸ் ம. (ஜனாப அசிஸ்)
(Mr. Aziz)

That is why you lost.

டென்சில் பிரதான ம. (திரு. டென்சில் பிரதான)
(Mr. Denzil Fernando)

I think the hon. Appointed Member (Mr. Aziz) will not understand our position. He is not a gentleman born and bred here. He will not understand it. That is our difficulty. We have to excuse him.

கலாநாயகர் (சபாநாயகர் அவர்கள்)
(Mr. Speaker)

You should not say that. He is a Ceylon citizen.

டென்சில் பிரதான ம. (திரு. டென்சில் பிரதான)
(Mr. Denzil Fernando)

Mr. Speaker, I am sorry. I also apologize to the hon. Appointed Member for having said that.

Now, I wish to say that the provision in Clause 5 is uncalled for. By itself it is iniquitous.

I should like this to be conveyed to the Hon. Minister of Constitutional Affairs personally. I do hope the hon.

Parliamentary Secretary who represents Minneriya will do that. The Hon. Minister of Constitutional Affairs, a very able appeal lawyer, argued for nearly one and a half hours when we met in the Constituent Assembly on the first day, and had occasion to say that some people were of the view that he was carrying the Constitution in his pocket. He said he had nothing of the kind, and that he had come with an open mind. Now, this Bill prejudices that position. The Cabinet has taken a decision to vote for this Bill. Surely, in the Constituent Assembly they cannot come and say they are for a second chamber? It is a contradiction by itself. I went out, having listened for one and a half hours to the Hon. Minister, with a very light heart, thinking that whatever it be we had to trust him as an honest Minister.

The other day when he introduced this Bill, a friend of mine, a Member of Parliament—I do not want to mention his name—tapped me on the back and said, “Denzil, how can you believe them now? There is a Constitution written out at Pendennis Avenue. We are being taken up the garden path. They might let us down as hot potatoes.” I said, “I agree with you. I am also having a heaviness in my mind after this Bill was introduced.”

I therefore make this request to the Hon. Minister. Let us sit for twenty-four hours day in and day out, week after week, and finish working on the Constitution. We are for it. But let there not be this lopsided chopping by means of a Bill.

The Hon. Minister said that when a bullock cart drawn by two bulls is pulled in two different directions you have to remove one. I wish to say that if you remove a bull from a double-bullock cart, the single bull cannot carry that load and it will go round and round, and in the end you will be where you were.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට ඉදිරිපත් කරනු ලබ, ඒ මණ්ඩලය විසින් ප්‍රතික්ෂේප කරන ලද පළමුවෙනි පනත—ආණ්ඩුක්‍රම සංශෝධන පනත—මේ සභාවේ ගරු මන්ත්‍රීවරයෙකුට අදාළ පනතක් වූ නිසා වෙන් වූවකි. එහෙත් ඒ කාරණය පදනම් කරගෙන සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය නොහොත් උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය අහෝසි කිරීමේ ප්‍රශ්නයට විරුද්ධවීම, මේ රටේ දේශපාලන ඉතිහාසය ගැන හරි දැනීමක් නැතිව ඉතා කෙටි විධියකට කල්පනා කරමින් කරනු ලබන තර්කයකි.

ලෝකයේ කොයි රටක වුවද, ගරු කථා නායකතුමනි, ආණ්ඩුක්‍රම ඇති වන්නේ ඒ රටේ ජනතාවගේ ඉදිරි ගමන සඳහා ගනු ලබන පියවරක් වශයෙන් ඒ ඒ වකවානුවල වෙනස් වෙනස් ආකාරයටයි. දැනට අවුරුදු දෙදහස් පන්සියයකට පෙර තිබුණු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අවුරුදු දහසක් ගිය තැනදී ඒ ආකාරයෙන්ම ඉදිරියට ගෙනයන්නට කථා කළ මෝඩයෙක් සිටියේ නැහැ. ඒ වාගේම අවුරුදු 400කට පමණ ඉහත බ්‍රිතාන්‍යයේම පැන නැඟුණා වූ තත්ත්වයන් යටතේ ඇති වුණ වෙස්විම්න්ස්ටර් ව්‍යවස්ථාව යටතේ සකස් වුණ ඒ ආණ්ඩු ක්‍රමයන් අවුරුදු 400කට ඉහත තිබුණ පැරණි තත්ත්වයෙන් ඉදිරියට ගෙන යෑමට තර්ක කළ මෝඩයෙක් ඒ කාලයේ සිටියෙන් නැහැ. ඒ වාගේම අවුරුදු 100කට ඉහත, ක්‍රම විකාශ වෙමින්, ආණ්ඩුක්‍රම සංවර්ධනය වෙමින්. වගන්ති එකතු වෙමින් හෝ අස් කරමින් ඇති වෙගෙන ආවා වූ ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවන් ඒ වකවානුවට අයිති අදාළ දේශපාලන පරිසරය අනුව සකස් කිරීමට විරුද්ධ වුණ මෝඩයෙක් ඒ කාලයේ සිටියෙන් නැහැ.

දැනට අපි ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ගැන වාද කරන විට සෝල්බරි සාමී 1946 ව්‍යවස්ථාවෙන් ඇති කළ උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය එසේම පවත්වා ගෙන යා යුතුය කියා කථා කිරීම දේශපාලන මෝඩ කමක්ය කියන එක මේ අවස්ථාවේ ප්‍රකාශ කළ යුතුව තිබෙනවා. සෝල්බරි සාමී ප්‍රධාන ඒ අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ

ඒ ජනතාවරුන් පිරිස මෙම ආණ්ඩුක්‍රමය ලිවීම සඳහා ලංකාවේ කරුණු විමසන අවස්ථාවේදී එදා මේ රටේ දේශීය වශයෙන් සිටි ඇමතිවරුන් පවා ඉදිරිපත් කළ අදහස් බොහොමයක්ම වාගේ—සිය යට සියයක් නොවෙයි—සැහෙන තරමකට පිළිගෙන ඇති අතර අපේ ජනතාව අදහස් නොකළ එකක් නොහොත් උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයක් රට මත තැබූ බව ඒ වාර්තාවේම සඳහන් වී තිබෙනවා. ආණ්ඩුක්‍රම පනතෙම සඳහන් වී තිබෙනවා. එය මේ රටේ ඇමතිවරුන්ගේ අදහස්වලට විරුද්ධ එකක් බව සෝල්බරි කොමිෂන් වාර්තාවේ වරහන් තුළ සඳහන් කර තිබෙනවා. එදා බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍යවාදීන් විසින් යටත් විජිතයක් හැටියට කෙළින්ම ආණ්ඩුකාරයකුගේ මාර්ගයෙන් ගෙන ගිය පාලනය සීමාසහිත බලතල විකක් සහිතව ජනතාව වෙනුවෙන් පෙනී සිටි අයට පවරද්දී ඒ අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ බැමි වික ඉතුරු කර ගැනීමේ පරමාර්ථයෙන් ආණ්ඩුකාරවරයා අත තිබුණු ප්‍රගතියට විරුද්ධව ක්‍රියා කිරීමේ බලය තවත් මණ්ඩලයකට පවරා රටේ ඉදිරි ගමනට අකුල් හෙළීම සඳහායි, ගාල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ (ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක) වචනවලින් කියනවා නම් උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය කියන මේ බලි මඩුව හැදුවේ. මේ බලි මඩුව හැදූ කාලයේදී ලංකාවේ තිබුණු දේශපාලන පරිසරය හා තත්ත්වය අද තිබෙනවද? නැහැ. ඒ ආණ්ඩු ක්‍රමය යටතේ ක්‍රියා කිරීමෙන් ලත් අත්දැකීම් අනුව අවුරුදු 23 කින් පසු අපේ රටේ දේශපාලනඥයන්ට හා මේ සභාවට පෙනී ගොස් තිබෙනවා, මේ ආණ්ඩු ක්‍රමය යටතේ ජනතාව බලාපොරොත්තුවන ප්‍රගතිශීලී ඉදිරි ගමන ඒ බලාපොරොත්තුවන වෙගයෙන් යන්ට තිබෙන අවහිරවලින් එකක් බව උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය. මේ ප්‍රශ්නයේදී ගාල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා ප්‍රකාශ කළා, උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයක් අවශ්‍ය නැහැ කියා එතුමා දෙළොස් ටිතාවක් මේ සභාවේදී කියා තිබෙන බව. අද කථා කළේ සමහර විට 13 වෙනි වතාවටයි. 13 වෙනි වතාවේ නම් එතුමාගේ කථාව අනුව එය අහෝසි වන ඒකාන්ත බව මා ප්‍රකාශ කරනවා.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[රත්න දේශප්‍රිය සේනානායක මයා.]

ඉතාමත්ම කනගාටුදායක පදනමක් මත තබා එක්සත් ජාතික පක්ෂ පෙඩ රල් හවුල මේ පනත ගැන තර්ක කිරීම දේශපාලන වශයෙන් අයුතු වාසියක් ලබා ගන්නට කළ වැයමක් වශයෙන් හැදින් විය යුතුයි. රත්නපුර ගරු මන්ත්‍රී තුමාට (නන්ද එල්ලාවල මයා.) අදාළ වන පනත් සංශෝධනයක් මේ සභාවේ කිසිම විරුද්ධත්වයක් නැතුව—එක් අයෙකුගේ හෝ විරුද්ධත්වයක් නැතිව—සම්මත කර උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට යැව්වා. මහජනයාගේ අභිමතාර්ථයන්ට පටහැනිව ක්‍රියා කරන්නා වූ බලි මඩුවේ උදවිය ඒ පනත දොටට දැමීම ඒ අවස්ථාවේ අපට මුහුණපාන්නට සිදුවුණු ප්‍රශ්නවලට අදාළ එක් කරුණක් පමණයි. ඒ සංශෝධනයට විරුඬ විමට උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය නැති කිරීමට අප පදනම් කර ගත්තාය කියන කථාව වැරදියි. සමහරවිට ඒ එදා ආව ප්‍රශ්නයයි. සමහරවිට වෙනත් පනතක්—මුදල් පනතක් වන්නට පුළුවනි; මුදල් තෝට්ටු පිළිබඳ පනතක් වන්නට පුළුවනි—උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට ඉදිරිපත් වූ අවස්ථාවක දොටට දැමීමා නම් එවිට සඳහන් වෙන්නේ රත්නපුර මන්ත්‍රීතුමාගේ නම නොවෙයි; මේ සභාව මගින් රටේ පොදු ජනතාවගේ දියුණුව සඳහා ඉදිරිපත් කළ පනතක් උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් දොටට දැමීමා කියන කථාවයි. එම නිසා ආණ්ඩුවක් ගෙන යන විට, එම ආණ්ඩුව තෝරා පත් කළ ජනතාවගේ අභිමතාර්ථයන් මුදුන් පත් කර ගැනීම සඳහා ආණ්ඩුවට ක්‍රියා කර ගෙන යන්නට බැරි වන තත්ත්වයක් තිබෙනවා නම්, අවහිරකම් තිබෙනවා නම්, කාරණය කුමක් හෝ වේවා, ඒවා මග හැරවීමට පියවර ගතයුතු වෙනවා.

මේ අවස්ථාවේදී රත්නපුර ගරු මන්ත්‍රී තුමාගේ ප්‍රශ්නය මෙයට මැදහත් වී තිබෙනවා. නමුත් මා පෙන්වුම් කළේ වෙනත් ප්‍රශ්නයක් උඩ වුණත් මෙබඳුම තත්ත්වයකට මුහුණ දෙන්නට සිදු විය හැකි බවයි. රත්නපුරේ මන්ත්‍රී තුමා සම්බන්ධ ප්‍රශ්නයක් නොතිබුණා නම්, වෙනත් කාරණයක් සම්බන්ධයෙන් වුණත් එබඳු තත්ත්වයක් ඇති වෙන්න තිබුණා. එම නිසා, මන්ත්‍රී

වරයකු ආරක්ෂා කර ගැනීම සඳහා, ගෙන ආ පනතක් ඉවතට දැමීම ගැන පළිගැනීමේ අදහසින්, වෛරයෙන් උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය අහෝසි කරන්නට පියවර ගත් නවාය කියන කථාවේ තේරුමක් නැති බව මතක් කරන්න කැමතියි. අපට අලුත් ආණ්ඩු ක්‍රමයක් සකස් කරන්නට තිබෙන නිසා, එතෙක් ඉවසා සිටින්නට බැරි මත දැයි සමහර මන්ත්‍රීවරුන් ප්‍රශ්නයක් මතු කළා. නව ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථා පනත කවදා අපට පිළිගන්නට ලැබේද කියන කාරණය ස්ථිර වශයෙන් අපට කියන්න බැහැ. එම නිසා, දැනට තිබෙන තත්ත්වය අනුව, නව ආණ්ඩු ක්‍රම පනතක් පිළිගැනීමට තවත් අවුරුද්දක් කල් ගත වේවියයි අපි සිතමු. එහෙමනම් එතෙක් කල් නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් පනත් සම්මත කර නොගෙන සිටින්නද? මහජනතාව තැබූ විශ්වාසය අනුව, මෙම සභා ගර්භය තුළ දී ආණ්ඩුව නිසි අන්දමට ක්‍රියා කර ගෙන යන්නේ නැතුව ආණ්ඩුවේ වැඩ කටයුතු තවතා දමන්නටද ඒ අය කියන්නේ? මේ කාලය තුළදී, ජනතාවට බලපාන්නා වූ වැදගත්, ඒ වාගේම ඉක්මනින් විසඳා ගත යුතු ප්‍රශ්න රාශියක්ම තිබෙනවා. ඒ අනුව පනත් දහයක්-දොළහක් නොවෙයි, පණහක් හැටක් වුණත් ඉදිරිපත් කරන්නට සිද්ධ වෙයි. එවැනි පනතක් උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය මගින් ප්‍රතික්ෂේප කර දැමුවොත් ආණ්ඩුවේ කටයුතු ගෙන යන්නට බැරි තත්ත්වයක් ඇති වෙනවා.

උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ අය ගැන මා පෞද්ගලික වශයෙන් විවේචනය කරන්නට යන්නේ නැහැ. ඒ කෙසේ වුණත්, මේ රටේ පොදු මහජනතාව තුනෙන් දෙකකට වැඩි ආසන සංඛ්‍යාවක් සමග පෙරමුණේ ආණ්ඩුවට ලබා දුන්නේ එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ නියෝජිතයන් ඉවතට ඈද දමා බව අමතක කරන්න නරකයි. එමගින් එක්සත් ජාතික පක්ෂයට මේ රටේ තිබුණු තැන ජනතාව විසින් ඉවත් කර දැමීමා. එබඳු තත්ත්වයක් තිබියදී, මහජනතාව ප්‍රතික්ෂේප කළ පක්ෂයක නියෝජිතයන් උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ වාඩි වී පොදු මහජනතාවගේ ප්‍රශ්නවලට අකල් හෙළනවා නම්, ජනතාවගේ ප්‍රශ්න විසඳීම බාධා කරනවා නම්, ජනතාව

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත
—දෙවන වර කියවීම

අපට දුන් බලය අනුව, ජනතාවගේ නියෝජිතයන් හැටියට, අප උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් සිදු වන එබඳු අවහිරකම් අහෝසි කළ යුතුයි.

සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙහි සිටින්නේ මහජන නියෝජිතයන් නොවෙයි. එක් සත් ජාතික පක්ෂය ඇතුළුව මීට විරුද්ධ වන උදවිය මේ ප්‍රශ්නය සම්බන්ධයෙන් මහජනයා ඉදිරියට ගියොත් නැවත ඔවුන්ට මහජනයා අතරෙන් මෙතැනට එන්න ලැබෙන්නේ නැ. එය සහතිකයි. ජනතාව ගෙන් සියයට 80 ක් පමණ සමගි පෙරමුණට බලය පවරා තිබෙන්නේ මේ ආණ්ඩුව ගෙන යාමට තිබෙන බාධක ඉවත් කර ගැනීමටයි. අනෙක් කරුණු කොයි හැටි වෙතත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අනුව සෙනෙට් මණ්ඩලය අහෝසි කිරීම හරි නැතැයි මැද කොළඹ පළමුවන මන්ත්‍රීතුමා (ජේ. ආර්. ජයවර්ධන මයා) ප්‍රකාශ කළා. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය කෙරෙහි අප තුළ යම් ගරුත්වයක් තිබෙනවා නම් ඒ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ නාමයෙන් සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය අහෝසි විය යුතුයයි මා කියා සිටිනවා. ජනතාව විසින් දොට්ට දමනු ලැබූ එක්සත් ජාතික පක්ෂයට සෙනෙට් මණ්ඩලයේ තුනෙන් දෙකක ඡන්දයක් හදාගෙන ජනතාවට හරස් කපන්න ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අයිතියක් නැ.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

ගරු උප ඇමතිතුමාගේ කතාව කැම විවේකයෙන් පසුවත් කරනවාදැයි මා දැන ගන්න කැමතියි. විනාඩි 5 ක නිවේදනයක් කරන්න තිබෙනවා. එම නිසා තමන්ට අවශ්‍ය තැනකින් කතාව නතර කර නවා නම් කැම විවේකයෙන් පසු නැවත පටන්ගන්න පුළුවනි.

රත්න දේශප්‍රිය සේනානායක මයා.

(திரு. ரத்ன தேஷபிரிய செனநாயக்க)

(Mr. Ratna Deshapriya Senanayake)

හොඳයි, දැන් නතර කරනවා.

4—ජේ 17757 (71/2)

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගෙන් ලත් සන්දේශය

අග්‍රාණ්ඩුකාර තුමාගෙන් ලත් සන්දේශය

மகா தேசாதிபதியிடமிருந்து வந்த செய்தி

MESSAGE FROM THE GOVERNOR-GENERAL

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගෙන් ලැබී තිබෙන සන්දේශයක් මා දැන් කියවනවා :

“අග්‍රාණ්ඩුකාර කායසීලය

රජ වාසල,

කොළඹ,

ශ්‍රී ලංකාව,

1970 ඔක්තෝබර් 26.

යොමු අංක බලිලිව. 68/70

ගරු කථානායක,

1959 අංක 8 දරන පනතින් සංශෝධනය කරන ලැබූ (40 වෙනි අධිකාරය වන) මහජන ආරක්ෂක ආඥා පනතේ 2 වෙනි වගන්තිය යටතේ 1970ක් වූ ඔක්තෝබර් 26 වැනි දාතමෙන් නිකුත් කරනු ලැබූ ප්‍රකාශනය මගින් ඉහත කී ආඥා පනතේ II වෙනි කොටසේ විධිවිධාන 1970 ඔක්තෝබර් 26 වැනි දින සිට ම විසින් ක්‍රියාත්මක කරන ලදී.

ප්‍රකාශනය නිකුත් කිරීමට හේතුව මහජන සාමය ආරක්ෂා කිරීම හා ජනතාවගේ ජීවිතයට අත්‍යවශ්‍ය වූ සැපයීම හා සේවාවන් පවත්වාගෙන යාම සඳහා වූ බව නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය වෙත මම මෙයින් දැනුම් දෙමි.

බලිලිව. ගොපල් ලව,

අග්‍රාණ්ඩුකාරවරයා.

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ

ගරු කථානායකතුමා.”

“Governor-General's Office,
Queen's House, Colombo, Ceylon.
26th October 1970.

No. W. 68/70

MR. SPEAKER,

By Proclamation dated 26th October 1970 and issued under Section 2 of the Public Security Ordinance (Cap. 40), as amended by Act No. 8 of 1959, I have brought into operation the provisions of Part II of the aforesaid Ordinance with effect from 26th October 1970.

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගෙන් ලත් සන්දේශය

I do hereby communicate to the House of Representatives that the reason for issuing the Proclamation is for the preservation of public order and for the maintenance of supplies and services essential to the life of the community.

Sgd. W. GOPALLAWA,
Governor-General.

The Honourable

The Speaker of the House of Representatives."

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කෙළරාව කලාநிதி கொல்வின் ஆர். த சில்வா)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

With your permission, may I, both in English and Sinhalese, on behalf of the Government, make an announcement in relation to His Excellency the Governor-General's announcement which you have been pleased to read at this moment. It is essential to stress to the whole country as well as to this honourable House that this declaration of an Emergency is for the protection of the people of this country and not in any manner because there have been any disturbances or anything like that.

Sir, it will be appreciated that thousands of people will be moving about today and in the next few days carrying with them various sums of money in order to deposit them in banks as required by law. It is necessary that these people be protected not only at the banks to which they go but in their going to and from their homes, their villages and often, as was pointed out in this House yesterday, for long distances.

That is the purpose, and I should like to add, if I may, that it will perhaps also constitute notice to any who think that this situation should not be met legally, that the Government has all the necessary authority to face up to any problems. May I say that, with your permission, in Sinhala also?

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගෙන් ලත් සන්දේශය

ගරු කථානායකතුමනි, හදිසි තත්ත්වයක් තිබෙන බව අග්‍රාණ්ඩුකාර උතුමාණන් වහන්සේ විසින් ප්‍රකාශ කරන්නට හේතුව රටේ කිසිසේත් කිසි කලබලයක් තිබීම නොව මහජනතාවගේ ආරක්ෂාව සඳහා බව මේ ගරු සභාවටත් රටටත් දැනුම් දිය යුතුව තිබෙනවා. මේ දවස්වල රටපුරා විසිර සිටින දහස් ගණන් ජනතාව වැදගත් මුදල් කොටස් ඇතිව, ඒ කියන්නේ එම ඇත්තන්ට විශාල වත්තාවු මුදල් කොටස් ඇතිව, බැංකු කරා යනවා එනවා ඇති. ඔවුන්ගෙන් ඇතැම් දෙනා දුර ගමන් වල යෙදෙමින් මේ සඳහා යනවා එනවා ඇති. එසේ ගෙන එන මුදල් තිත්තානු කුලව බැංකුවලට භාර දීම සඳහා බැංකු වල සිටින අවස්ථාවේදී පමණක් නොව. යන එන ගමන්බිමන්වලදීත් ඒ උදවියට එම මුදල් ගෙන යාම සඳහා ආරක්ෂාව ලබා දියයුතු බව මුළු රටම පිළිගන්නවා ඇති. අන්න එය ඉටු කිරීමට පහසුවක් වශයෙනුයි, මෙම ප්‍රකාශය කර තිබෙන්නේ. එම නිසා, මෙම යැම් ඊම්වලදී කිසිවෙක් නීතිය පිළිනොපැද වෙනත් විධිවලට ක්‍රියා කරන්නට බලාපොරොත්තු වෙනවා නම් ආණ්ඩු වටත් රටටත් ඊට මුහුණ පෑමට නිසි බලය තිබෙන බව මෙයින් ඔප්පු වෙනවා ඇත යනු අපේ විශ්වාසයයි.

අ. හා. 1

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

The Sitting is suspended for one hour. On resumption Mr. Deputy Chairman of Committees will take the Chair.

දස්විම ඊට අනුකූලව තාවකාලිකව අත්සිටුවන ලදින්, අ. හා. 2 ව කාරකසභා නියෝජ්‍ය සභාපති තුමාගේ [සේනපාල සමරසේකර මහ.] සභාපතිත්වයෙන් තාවකාලිකව පවත්වන ලදී.

இதன்படி அமர்வு பி. ப. 2 மணிவரை இடை நிறுத்தப்பட்டு, மீண்டும் ஆரம்பமாயிற்று. குழு உப அக்கிராசனர் அவர்கள் [திரு. சேனபால சமரசேக்கர] தலைமை தாங்கினார்கள்.

Sitting accordingly suspended till 2 P.M., and then resumed, Mr. DEPUTY CHAIRMAN OF COMMITTEES [MR. SENAPALA SAMARASEKERA] in the Chair.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

මූලාශ්‍රය (அரசியலமைப்பும் சுதந்திரமும்)
திருத்த மசோதா

CEYLON (CONSTITUTION AND INDEPENDENCE) AMENDMENT BILL

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා
(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். த
சில்வா)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, මින්තෝ
රියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ (රත්න දේශප්‍රිය
සේනානායක මයා.) කතාව අවසාන
වන්නට ප්‍රථම රජය වෙනුවෙන් යම්කිසි
නිවැරදිවක් දැනුම් දෙන්නට තමුන්නාන්
සේගෙන් අවසර ඉල්ලන්නට කැමැත්තියි.
එම දැනුම් දීමෙන් පසුව එතුමාගේ කතාව
කර ගෙන යන්නට ඉඩ දෙන්නට තමුන්නාන්
සේගේ ප්‍රචාරකයා තිබෙනවා.

මෙම පනත පිළිබඳව ඇතිවුණු සාකච්ඡා
වේදී අපට පැහැදිලිව පෙනී ගියා, මෙම
පනතට පක්ෂව ඡන්දය දීමට සූදානම් වී
සිටින සහ එසේ කරන බවට ප්‍රසිද්ධියේම
දැනුම් දී සිටින යම් යම් මන්ත්‍රීතුමන්ලා ඒ
සමගම මෙහි තිබෙන එක කොටසක් පිළි
බඳව ඉල්ලීමක් කළ බව. එනම් 5 වන
වගන්තියේ සඳහන් ප්‍රධාන ආඥාවෙහි 11
වන වගන්තියේ හයයි කියන සඳහන
අටයි යනුවෙන් වෙනස් කිරීමේ යෝජ
නාව පිළිබඳව කර තිබෙන ඉල්ලීමයි. ඒ
කියන්නේ පත් කරන්නාවූ නැතිනම්
නම් කරන්නාවූ මන්ත්‍රීවරුන් හය
දෙනෙක් පත් කරන්නට ඉඩ තිබෙන
නීතිය වෙනස් කොට, අට දෙනෙක් පත්
කිරීම සඳහා බලය දෙන ලෙස ඉල්ලීමේ
යෝජනාව පිළිබඳව කර තිබෙන ඉල්ලීම
යි. ඒ ගැන සාකච්ඡා කරන්නට ගරු
අගමැතිනිය විසින් අද කැබිනට් මණ්ඩල
ය කැඳවුවා. එහිදී එම කාරණය සාකච්ඡා
ජාවට ගෙන එහි තිබෙන සාධාරණත්වය
පිළිගන්නාවූ කැබිනට් මණ්ඩලය මේ
සංශෝධන කෙටුම්පත් පනතේ ඇති ඒ
වගන්තියද, එහි නාම විස්තරයේ ඒ
වගන්තිය පිළිබඳව තිබෙන කොටසද අස්
කර ගන්නට තීන්දු කළා.

ඒ තීන්දුව අනුව මෙම සංශෝධන
පනත කාරක සභා අවස්ථාවේදී සාකච්ඡා
වට ගන්නා විට ඒ 5 වැනි වගන්තිය
සම්පූර්ණයෙන්ම අස් කර ගැනීමට
සංශෝධනයක්ද, දීර්ඝ නාමයේ—

—Long Title—“and increasing
the number of appointed members
of the House of Representa-
tives from six to eight”
—“නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ මන්ත්‍රී
වරුන්ගේ ගණන හයේ සිට අට දක්වා
වැඩි කිරීමේ කායඝීය” කියන වචන අස්
කර ගැනීමට යෝජනාවක් ද මා ගෙන
එනවා. මේ ආණ්ඩුවට මේ ගරු සභාවේදී
සහ පිටතදී තම කැමැත්ත ඉටු කර ගැනීමට
මොන තරම් ශක්තියක් බලයක්
තත්ත්වයක් තිබුණත් මේ රටෙහි මේ
ගරු සභාවෙහි ඉල්ලා සිටින්නාවූ
සාධාරණ ඉල්ලීම්වලට කවදාවත් ඇහුම්
කන් නොදී සිටින්නේ නැති බව මෙයින්
තවත් වරක් ඔප්පු වෙනවා.

රත්න දේශප්‍රිය සේනානායක මයා.

(திரு. ரத்ன தேஷபிரிய செனநாயக்க)

(Mr. Ratna Deshapriya Senanayake)

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, දිවා
භෝජනයට විසිර යාමට ප්‍රථම මා විසින්
එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ සහ පෙරලාල්
පක්ෂයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන් විසින්
සෙනෙට් සභාව අහෝසි කිරීම සම්බන්ධ
යෙන් ඉදිරිපත් කරන ලද තර්කවලට පිළි
තුරු දීම සඳහා යම් යම් කාරණා කිහිප
යක්ම ඉදිරිපත් කරන්න යෙදුණා. විශේෂ
යෙන්ම මෙම සංශෝධන පනත—සෙනෙට්
මන්ත්‍රී මණ්ඩලය අහෝසි කිරීමේ පනත—
මීට කලින් ඉදිරිපත් නොකළේ ඇයිද
කියන ප්‍රශ්නය මැද කොළඹ පළමුවැනි
මන්ත්‍රීතුමා (ආර්. ප්‍රේමදාස මයා.) විසින්
මතු කරන්න යෙදුණා. ඒ මන්ත්‍රීතුමා ඒ
ආකාරයට ඒ ප්‍රශ්නය ඇසුවේ මෙය පළි
ගැනීම සඳහා අප විසින් ඉදිරිපත් කරන
ලද පනතක් කියන පදනම මත තර්ක
ඉදිරිපත් කරමින්. නමුත් මා මෙහිදී
එක් කාරණයක් කියන්න ඕනෑ. ගරු
නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, පළිගැනීමක්
සඳහා සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය අහෝසි
කිරීමට අපි අදහස් කළා නම්, නියෝජිත
මන්ත්‍රී මණ්ඩලය රැස් වුණ පළමුවැනි

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[රත්න දේශප්‍රිය සේනානායක මයා.]

දවසේම අපට මෙම සංශෝධන පනත ඉදිරිපත් කරන්න ඉඩ තිබුණා. මහ ජනතාව විසින් එක්සත් ජාතික පක්ෂය අයිති කර දුමු නිසා, සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ සිටින එක්සත් ජාතික පාක්ෂිකයින්ද අයිති කළ යුතුය කියන අදහස අනුව මුලින්ම අපට මෙම සංශෝධන පනත ඉදිරිපත් කරන්න තිබුණා. නමුත් සමගි පෙරමුණේ රජය එවැනි දෙයක් කළේ නැහැ. පළිගැනීමක් සඳහා මෙය කළා නම් පළමුවැනි දවසේම අපට එය කරන්න අවස්ථාව තිබුණා. සමගි පෙරමුණු රජය මෙම සංශෝධන පනත ඉදිරිපත් කිරීමට අදහස් කළේ රජයේ වැඩ කටයුතුවලට බාධා කරන අන්දමින් සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය නොහොත් බලිමඩුව කියන මඩුවේ අය රහස්‍යාත්තට පටන් ගත් දවසේ සිටයි. මෙම පනත ඉදිරිපත් කරන්නට හේතු වූයේ එයයි. රත්නපුර මන්ත්‍රීවරයාගේ (නන්ද එල්ලාවල මයා.) ආසනය බේරා ගැනීම සඳහා ඉදිරිපත් කළ සංශෝධන පනත දෙවට දැමීම හේතු කොට ගෙන ඇති කර ගත්තාවූ ක්‍රෝධයක් වෛරයක් අනුව කරන පළිගැනීමක් වශයෙන් මෙවැනි සංශෝධන පනතක් ඉදිරිපත් කර තිබෙනවාය කියා තර්ක කිරීම වැරදියි.

මේ සභාව ඉදිරිපිට පැනනැගුණු කරුණු අනුව ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සංශෝධනයක් කිරීමටයි, ඒ අවස්ථාවේ ඒ පනත් කෙටුම්පත ඉදිරිපත් කළේ. එසේ ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කිරීමට ඉදිරිපත් කළ පනත් කෙටුම්පතක් පිළිබඳව—ජනතාවගේ ප්‍රශ්න විසඳීමට අවශ්‍ය වන වැදගත් පනතක් පිළිබඳව—සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය ඒ ආකාරයට හැසිරුණා නම් ජනතාව වෙනුවෙන් අප කළ යුතුව ඇත්තේ කුමක්ද? ඒ බාධකය ඉවත් කිරීමට යෝජනාවක් සම්මත කිරීමයි. එම නිසා අවස්ථාවේ කැටියට මිට වඩා පුළුල් ආකාරයට අප ඒ කාරණය ගැන තර්ක කළ යුතුයි. මේ රටේ පාර්ලිමේන්තු ඉතිහාසයේ පළමුවන වතාවට කලින් නොදුන් බලයක්—තුනෙන් දෙපංගුවකටත් වැඩි ආසන ගණනක්—ජනතාව අපට—සමගි පෙරමුණට—දුන්නේ ඉක්මණින්

ප්‍රශ්න විසඳාගෙන මේ රටේ ජනතාව සමාජවාදය කරා ගෙන යාමේ යන බලාපොරොත්තුව ඇතිවයි. ඒ බලාපොරොත්තුව ඉෂ්ට කිරීමේදී අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ දරදඩු රාමුව තුළ පිහිටුවා තිබෙන උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය—බලි මඩුව—රහ මඩුව—හරස් කපනවා නම් එවැනි බාධක අහෝසි කරමින් ඉදිරියට යා හැකි ශක්තියක් ජනතාව අපට දී තිබෙනවා.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ආණ්ඩුවක් පවත්නා රටක මෙවැනි පනතක් ඉදිරිපත් කිරීම හරි නැත කියා මැද කොළඹ පළමුවන ගරා මන්ත්‍රීතුමා (ආර්. ප්‍රේමදාස මයා.) කීව්වා. මේක චිනයට නම් හොඳය කියාත් එතුමා කීව්වා. මැද කොළඹ පළමුවන ගරා මන්ත්‍රීතුමා දැන් මෙතැන නැහැ. නමුත් එතුමාගේ කථාව සම්බන්ධයෙන් මා වචනයක් කියන්නට සතුටුයි. මහජන චිනයේ නම් මෙවැනි නාඩගම් නැහැ. උත්තරීතර ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අති උත්කෘෂ්ට අයිතිවාසිකම් තිබෙන රටක් මහ ජන චිනය. ජනතාවගේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී උරුමය ආරක්ෂා වී තිබෙන රටක් මහ ජන චිනය. මැද කොළඹ පළමුවන ගරා මන්ත්‍රීතුමා සමහර විට පරණ අධිරාජ්‍යවාදී රාමුව ආරක්ෂා කර ගැනීම සඳහා සමාජවාදී රටවලට ගල් ගසන්නට ඉදිරිපත් වන්නට පුළුවනි. නමුත් අපි සත්‍යය පිළිගත යුතුව තිබෙනවා. උත්තරීතර ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අයිතියක්—උරුමයක්—තිබෙන්නේ සමාජවාදී රටවල පමණයි. ජනතාවගේ අයිතිවාසිකම් සඳහා ඉදිරියට යන ගමනේදී ධනේශ්වර පන්තිය ආරක්ෂා කිරීම සඳහා අවමන ලද වැටකඩුලු කඩා ගෙන ඉදිරියට යන සමාජයක් දක්නට ලැබෙන්නේ සමාජවාදී රටවල පමණයි. හරස් කර තිබෙන වැටවල් පොලු අයිති කර දමමින් ඉදිරියට යන ජනතාවකගෙන් යුත් ඒ රටවලට නින්දා නොකරන මෙන් මා මැද කොළඹ පළමුවන ගරා මන්ත්‍රීතුමාගෙන් ඉල්ලීමක් කරනවා.

සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය අහෝසි කරන අතර ඒ මණ්ඩලයෙන් දෙදෙනකු මේ සභාවට පත් කිරීම හරි නැතැයි කීව්වා. මමත් ඒ කථාව අනුමත කරන්නට ලැස්ති වී සිටිනවා. මම සන්නෝෂ

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

වෙනවා, නැවත එක් කාරණය සලකා බැලීමෙන් පසු කැබිනට් මණ්ඩලය එක් අනුව සංශෝධනයක් ඇති කිරීමට සතුටු වීම ගැන.

ජේ. ආර්. ජයවර්ධන මයා.

(තිரு. ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(Mr. J. R. Jayewardene)

අපි කිව්වට පස්සේ.

රත්න දේශප්‍රිය සේනානායක මයා.

(திரு. ரத்ன தேஷபிரிய சேனநாயக்க)

(Mr. Ratna Deshapriya Senanayake)

වෙනත් ප්‍රච්චති. කරුණු ඉදිරිපත් කළාට පස්සේ වෙනත් ප්‍රච්චති.

ජේ. ආර්. ජයවර්ධන මයා.

(திரு. ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(Mr. J. R. Jayewardene)

එහෙම නම් කණ්ඩායමට කිව්වේ නැත්තේ ඇයි?

රත්න දේශප්‍රිය සේනානායක මයා.

(திரு. ரத்ன தேஷபிரிய சேனநாயக்க)

(Mr. Ratna Deshapriya Senanayake)

මම කණ්ඩායමට මගේ අදහස කියා සිටියා.

ජේ. ආර්. ජයවර්ධන මයා.

(திரு. ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(Mr. J. R. Jayewardene)

කණ්ඩායමට කිව්වද?

ගරු කේ. බී. රත්නායක

(கௌரவ கே. பி. ரத்நாயக்க)

(The Hon. K. B. Ratnayake)

කණ්ඩායමට කිව්වා.

රත්න දේශප්‍රිය සේනානායක මයා.

(திரு. ரத்ன தேஷபிரிய சேனநாயக்க)

(Mr. Ratna Deshapriya Senanayake)

කියා සිටි නිසා තමයි වෙනස් වුණේ. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අයිතිය අපටත් තිබෙන නිසා තමයි, අපට අපේ අදහස් ඉදිරිපත් කරන්නට ප්‍රච්චන් වුණේ. මගේ පෞද්ගලික අදහස නම් මේ මහජන නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය තුළ මහජන ඡන්ද

යෙන් තෝරා පත් කර නොගත් එක් කෙනෙක්වත් සිටිය යුතු නැත යන්නයි. තවත් මෙනෙ එවැනි මන්ත්‍රීන් හය දෙනෙක් ඉන්නවා.

ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.

(திரு. டென்சில் பர்னாந்து)

(Mr. Denzil Fernando)

ඇමතිවරුන් දෙන්නෙකුත් එක්ක එන්නයි යන්නේ.

රත්න දේශප්‍රිය සේනානායක මයා.

(திரு. ரத்ன தேஷபிரிய சேனநாயக்க)

(Mr. Ratna Deshapriya Senanayake)

දැනට තිබෙන ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යටතේ බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍යවාදීන් විසින් ඇති කරන ලද වැඩ පිළිවෙළ අනුව අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ අයිතිවාසිකම් රකින්නටත්, මිනිසුන් හය දෙනෙකු ආරක්ෂා කරන්නටත් කළ දේ නිසා තමයි, මේ හය දෙනාත් මෙනතට ආවේ. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ නාමයෙන් එයත් වෙනස් කරන්නට ඕනෑ. ඒ නිසා අලුතින් ආණ්ඩු ක්‍රමයක් සකස් කරන අවස්ථාවේදී ඒ ගැන අපට කරුණු ඉදිරිපත් කරන්නට ප්‍රච්චන් වෙනවා ඇතැයි මම විශ්වාස කරනවා. මෙය සම්පූර්ණයෙන්ම අයින් කර දැමුවොත් හොඳයයි සම්භර ගරු මන්ත්‍රීතුමන්ලා සඳහන් කළා. ඒ වැදගත් අදහස අනුව මේ රජය ක්‍රියා කර තිබෙනවා. උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය අහෝසි කිරීම වැඩි කලක් ගත වන්නට පෙර සිදු වෙනවා ඇති. ඉන්පසු නැවත කැල්ලක්වත් එහාට මෙහාට විසි වෙන්නට ඉඩක් නොතබා එහාමපිටින්ම වළලා දමන්නට ඕනෑ. මෙය වැදගත් දෙයක් මෙන්ම ඓතිහාසික සිද්ධියක්ද වන අතර ජාතියේ ඉදිරි ගමන සඳහා ගත යුතුම පියවරක් හැටියට අප පිළිගන්න නිසා අපු කොන් ඉතිරි වන්නට ඉඩ නොදී සම්පූර්ණයෙන්ම වළලා දැමිය යුතුයි; අහෝසි කළ යුතුයි.

සාමාන්‍යයෙන් උත්තර මන්ත්‍රීවරුන් නිරුත්තර වන වේලාවල තිබෙනවා. ඒ මන්ත්‍රීතුමන්ලා අර පරණ යල්පැනපු රාමුව ආරක්ෂා කිරීමට බැඳී සිටින එක් සත් ජාතික පක්ෂයේත්, ටේපබරල් පක්ෂයේත් උදවියගේ සහයෝගය ලබා ගෙන තමන් දැන් ගමන් කරන්නාවූ

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[රත්න දේශප්‍රිය සේනානායක මයා.]
පෝරකයෙන් බේරෙන්නට දැන් දැන් උත්සාහයක් ගන්නවා වෙන්වනට පුළුවනි. දැන් උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ ඉන්නේ පෝරකයට නියම වී මඟුල් මඩුවෙන් රිංග වන තත්ත්වයේ පිරිසක් බව පෙනෙනවා. මේ පනත සම්මත වූ වහාම ඒ උදවිය සම්පූර්ණයෙන්ම පෝරකයට ගිහින් අවසාන වෙනවා ඇති. තව සුළු මොහොතකින් එය සිද්ධ වෙනවා ඇති. ඒ නිසා මේ මොහොත මේ රටේ ආණ්ඩු ක්‍රම ඉතිහාසයේ රන් අකුරින් ලියවෙන මොහොතක් හැටියට මම කල්පනා කරනවා. උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය අහෝසි කිරීම ලංකා ඉතිහාසයේ රන් අකුරින් ලියවෙනවා ඇති. අධිරාජ්‍යවාදී සුන්බුන්වලින් ඉතිරි වී තිබෙන එක් බාධකයක්—ජනතා ඉදිරි ගමනට බාධකයක්—අද ඉවත් කිරීමට අප ගන්නා මේ පියවර ලංකා ඉතිහාසයේ රන් අකුරින් ලියවෙනවා ඇති.

උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය පවත්වා ගෙන යෑමේ කාර්යය සඳහා අවුරුදු පතා රුපියල් ලක්ෂ හතක් පමණ වැය වෙනවා. උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලය අහෝසි කිරීමෙන් අවුරුදු පතා ආණ්ඩුවට රුපියල් ලක්ෂ හතක් පමණ ඉතිරි වෙනවා. මහජන මුදලින් වියදම් වන ඒ මුදල අපට ඉතිරි කර ගන්නට පුළුවනි.

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා. (හබරාදුව)
(ති. පි. පි. ගුණසේකර—හබරාදුව)
(Mr. Prins Gunasekera—Habraduwa)
එයින් ජ්‍යෙෂ්ඨ සමතුන් ගණනාවකට රක්ෂාවල් දෙන්න පුළුවනි.

රත්න දේශප්‍රිය සේනානායක මයා.
(ති. ර. රත්න දේශප්‍රියා සේනානායක)
(Mr. Ratna Deshapriya Senanayake)
ඔව්, රක්ෂාවන් තැනිව ඉන්න ජ්‍යෙෂ්ඨ සමතුන් ඇතුළු සැහෙන පිරිසකට රක්ෂා සපයන්නට පුළුවනි. මේ පනත සම්මත වුණාම අවුරුද්දකට රුපියල් ලක්ෂ 7 බැගින් අවුරුදු 5 තුළ රුපියල් ලක්ෂ 35ක් ඉතිරි වෙනවා. ඒ මුදල ප්‍රයෝජන()ත් වැඩකට යොදවන්නට පුළුවනි. මහජන මතයක් වගේ සිටගෙන මහජන නියෝජිත ත්‍රිමයේ වැඩට හරස් කපන අයට

ගෙවන්නේ තැනිව, ඒ සල්ලි වැදගත් කාරණාවක් සඳහා යොදවන්නට පුළුවනි. අපේ ආණ්ඩුව ජනතාවගේ අදහස් අනුව තේරුණු ආණ්ඩුවක් බව කවුරුනුත් පිළිගන්නවා. විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායක තුමාත් ඒක පිළිගන්නවා ඇති. මහජන යාට එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ආණ්ඩුව එපා වුණා. සමගි පෙරමුණට මේ රට හාර දෙන්නට ජනතාව තීරණය කළ නිසයි එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ආණ්ඩුව පරාජය කිරීමට ඔවුන් ක්‍රියා කළේ. මහජන යාට එපා වී ගිය එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ සෙනෙට් මන්ත්‍රීවරුන්—මුළු සෙනෙට් මන්ත්‍රීවරුන් සංඛ්‍යාවෙන් තුනෙන් දෙකක්—එතැන ඉඳගෙන අපට හරස් කැපීම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී නැහැ. ජනතාවගේ නියෝජිතයන් හැටියට පෙනී නොසිටින අයගෙන් සමන්විත මණ්ඩලයක් ජනතාවට ගසන පහරට ආපසු පහර දී ඒ මණ්ඩලය පොඩිපට්ටම් කොට ජනතා බලය මේ රටේ ස්ථාපනය කිරීමට අප ක්‍රියා කළ යුතු බව රටත් මේ මණ්ඩලයත් පිළිගත යුතු යයි ප්‍රකාශ කරමින් මගේ කථාව අවසන් කරනවා.

අ. හා. 2.23
ඒ. සී. එස්. හමීඩ් මයා., (අකුරු පළමුවන)
(ஐ.ஏ.பி. எ. சி. எஸ். ஹமீது—அக்குறளை முதலாம் அங்கத்தவர்)
(Mr. A. C. S. Hameed—First Akurana)

Mr. Deputy Chairman, we are thankful to the Hon. Minister for agreeing to delete the clause that seeks to increase the number of Appointed M.Ps to eight. It is a very welcome decision. Perhaps, in the Upper House, when the flaw in a recent piece of legislation was pointed out, if the same approach had been made, this whole ugly episode could have been avoided.

I agree to a great extent with what the Hon. Minister said in introducing this Bill because contemporary constitutional theory is that the second chamber obstructs the operation of popular sovereignty. During recent history we have seen New Zealand doing away with the second chamber.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

We have seen Belgium doing away with the second chamber and we also see a deliberate movement in the Scandinavian countries, except Sweden, towards the institution of a single chamber. That is why I said I agree with what the Hon. Minister said while introducing this Bill.

I wish to state here that our objection is to the circumstances under which this Bill is being introduced, the motive behind this Bill. I say "the circumstances" because this is in a way a major political decision. I have been going through the manifestos of the various parties. I find that the Mahajana Eksath Peramuna in 1956 had said in their manifesto that they are for the abolition of the Senate. In March 1960 the S.L.F.P. manifesto said that they would consider the future of the Senate but made a categorical statement that they would do away with the principle of Appointed M.Ps. Now in 1960, 1965 and 1970—I have gone through the manifestos carefully—there is no mention whatsoever about the abolition of the Senate.

In fact the first Throne Speech of this Government does not make a reference to this institution. Therefore, what I am trying to say is that I find that only one political party has been consistent in its view on this issue; that is, the Communist Party has maintained that it is against the existence of the Senate.

ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික
(රාජ්‍ය පරිපාලන, පළාත් පාලන හා
ස්වදේශ කටයුතු ඇමති)

(කෙළරඳව පීලික්ස් ආර්. ඩී. පණ්ඩාර
නායක—පොතා තීර්වාකම, දණ්ණුරාජ්චි
දණ්ණාඳු අලුවකල්ලන් අමෙය්සර්)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike—
Minister of Public Administration, Local
Government and Home Affairs)

What about the U.N.P.?

හමීඩ් මයා.

(ඉන්ද්‍රාජ් ආර්. ඩී.)

(Mr. Hameed)

It has not said anything.

ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික

(කෙළරඳව පීලික්ස් ආර්. ඩී. පණ්ඩාර
නායක)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

It has not been consistent.

හමීඩ් මයා.

(ඉන්ද්‍රාජ් ආර්. ඩී.)

(Mr. Hameed)

It has not said anything. My good Friend from Galle claimed here that he had made 13 speeches, 12 earlier and one today, in which he had advocated the abolition of the Senate. I find that his political party, the L.P.P., in March 1960 has not said anything about the Senate.

The point I am trying to make is that, while certainly this Government received a mandate from the people of this country to write a new Constitution, they have been silent in their manifestos on the question of the future of the Senate.

We are opposed to this Bill because of the circumstances in which it has been introduced. The Hon. Minister has maintained that the Government has a mandate from the people to abolish the Senate. I think that that is not quite correct, because that was not stated in the manifestos and it was not stated in the Throne Speech. —[Interruption]. The impression that we get and the country gets, from the timing of this Bill to abolish the Senate, is that it is purely because the Senate disallowed a Bill that was initiated in this House.

The constitution framers blundered when they gave us the present Constitution, because they did not bargain for a situation where you have the ruling party with an absolute majority in the lower house and the opposition having a majority in the upper house. I would go one step further and say that it is ridiculous, because today we have a Government in the lower house with a clear mandate from the people and at the same time in the Senate there is a majority which perhaps does not share the aspirations of the Government.

லெமா (காண்பு இலு ஸக ஸ்லாமினா) ஸ்லெமின
பனன் கெடுமிபன

லெமா மன்றிபரலெக்

(கெளரவ அங்கத்தவர் ஓருவர்)

(An hon. Member)

Aspirations of the people.

கமீதி மலா.

(ஜனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

Therefore the constitution framers blundered. We have to accept that fact. They did not envisage a situation like this. I do not think it is too late for the Government to explore the possibility of withdrawing this Bill and substituting something else. I can quite understand and appreciate the doubts and fears of the Government because there is a majority in the Upper House which is not the majority of the Government.

லெமா ஃபிலிப்சு ஃபர். டி. லெமாபரலெக்

(கெளரவ பிலிக்ஸ் ஆர். டி. பண்டார நாயக்க)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

Not representative of anybody.

கமீதி மலா.

(ஜனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

Now, in many countries, countries like Japan, Switzerland and Great Britain, they have provided for situations of this nature where the lower house and the upper house do not agree, when a deadlock is reached. They have provided solutions for such problems. One such solution is where they have joint sittings whenever they think it is necessary. Another is the appointment of mediation committees, conciliation committees and what they call committees where members chosen from both the houses meet, discuss and find a solution. In Great Britain the mediation committees meet very often before a Bill is presented. Where a mediation or conference or conciliation committee also finds that no agreement is possible, then the lower house has the last word.

—தேவன வர் கியலிம

I am making this suggestion because I personally feel very sorry that the Hon. Minister of Constitutional Affairs should be the author of a piece of legislation such as this.

லெமா மன்றிபரலெக்

(கெளரவ அங்கத்தவர் ஓருவர்)

(An hon. Member)

Why?

கமீதி மலா.

(ஜனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

Because I know he is going to make the greatest contribution to the constitutional history of this country. I mean it very sincerely.

லெமா ஃபிலிப்சு ஃபர். டி. லெமாபரலெக்

(கெளரவ பிலிக்ஸ் ஆர். டி. பண்டார நாயக்க)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

Why not help him to make it?

கமீதி மலா.

(ஜனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

I feel very sad to hear it said that he is the author of this. The whole country knows that there is a Constituent Assembly sitting and we are working towards a new Constitution. Should you rush this Bill through at this time? You have just started work. You have laid the foundation just now for the economic upliftment of the people. Should the energies of the Government be directed to these things? Should they get themselves entangled in issues of this nature? Therefore, I am with the Hon. Minister when I say that democracy means that the will of the people should be made to work as directly as possible in their own cause. And this principle is linked up with the question of universal suffrage. We are not debating that. But what I am sorry about is the circumstances under which you are going to bring forward this Bill. Are we not creating an ugly precedent?

லேனா (சான்றிதழ் க்ரும சக சீலாபிதனா) சான்றிதழ்
பதனத் கெடுபிதன

—தேவன வர் கியலித

Here is a Government which commands so much of confidence in the country, which has the goodwill of the people in the country, which is seeking to fulfil the aspirations of the people. That Government finds that a Bill which was initiated by it has been overthrown by the Senate. Therefore it decides that the Senate must go.

லேனா இன்தோர்செனத்

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

Obstacles must be removed.

சாமிநி மலா.

(ஜனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

I certainly agree with you. That is why a Constituent Assembly is working.

லேனா இன்தோர்செனத்

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

As quickly as possible.

சாமிநி மலா.

(ஜனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

Therefore, as I said earlier, we are very thankful to the Hon. Minister for taking the decision to delete the clause which seeks to increase the number of Appointed Members of Parliament. That is a good sign. I would, therefore, make a special appeal to him to withdraw this Bill. After all, if you think that the Senate is an obstacle, if you doubt the motives of the action of the Senate, all that you have to do is bring another amendment where you provide for the appointment of conciliation or mediation committees and, where the committees cannot agree, for the Lower House to have the last word.

That is the solution, rather than going through with this Bill and allowing it to be said that on the eve of writing a new Constitution you did away with the Senate. After all,

we all know that whatever we do in this way will go into constitution-making history. People living now and yet to come will read this history. Therefore I am making an appeal to the Hon. Minister. I do not think it is too late even now for this Government to do some rethinking. I see the Hon. Minister of Public Administration, Local Government and Home Affairs present in the House. I know that some time back he felt hurt about the stand the Senate took.

But power is the most intoxicating drink in the world—

லேனா பி. சி. கி. கௌரவத் (நிலாச கி
லேனாபிதலி கிமதி)

(கௌரவ பி. ஜி. பி. கௌரவத்—வீட
மைப்பு, நிர்மாண அமைச்சர்)

(The Hon. P. G. B. Keuneman—Minister of Housing and Construction)

What other intoxicants do you know apart from power?

சாமிநி மலா.

(ஜனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

Adam's ale. Power is a very intoxicating drink, the most intoxicating in the world, perhaps. Cleverness would be to have the power and to get the work done without using power. This Government can do anything today, it has so much of power. It can abolish even the Opposition.

லேனா இன்தோர்செனத்

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

The people will do that, we need not worry.

கௌரவத் மலா.

(கௌரவ கௌரவத்)

(The Hon. Keuneman)

Are you proposing that? We will give serious attention if you are!

சாமிநி மலா.

(ஜனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

You could even abolish the Opposition. I say so. You have the power. But should you use it just

ලංකා (ආණ්ඩුක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංකේත
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[හමිඩ් මය.]

because you have it? You have to be magnanimous when you have power.

ශ්‍රී ලේඛක ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක

(கௌரவ பீலிக்ஸ் ஆர். டி. பண்டார

நாயக்க)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

Were you magnanimous?

හමිඩ් මය.

(ஜனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

That is why perhaps we are here! Do you want to follow in our footsteps? The country and the people expect a lot from this Government. I must say that the expectations of the people are very high, and the lighter the expectations, the higher the frustrations if the expectations are not met.

ශ්‍රී කෙනමන්

(கௌரவ கெனமன்)

(The Hon. Keuneman)

One of the expectations is the abolition of the Senate.

හමිඩ් මය.

(ஜனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

Every one of us in this country today would wish this Government to deliver the goods. Therefore, do not try to get yourself entangled in this issue.

The factors leading to that particular development in the Senate have been dealt with. It has been clearly proved that when the Senators voted that Bill out they did so when all persuasion had failed. As I said earlier—

රත්න දේශප්‍රිය සේනානායක මය.

(திரு. ரத்ன தேஷ்பிரிய சேனநாயக்க)

(Mr. Ratna Deshapriya Senanayake)

No compromise with reaction! It must be crushed.

හමිඩ් මය.

(ஜனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

I am with you there. I want to make this final appeal to the Hon. Minister. Please see whether there is a possibility of withdrawing this Bill and introducing in its place, as I suggested, conciliation or mediation committees, and where they fail, the first chamber may have the final say. If you do so, I think the image of your Government will certainly go up. Do not be too sure that all the people who voted for you in this country would welcome and endorse the manner in which you are going to abolish the Senate.

I can understand the position of the Hon. Minister of Housing and Construction because the Ceylon Communist Party in which I learnt the A, B, C of my politics—

ශ්‍රී කෙනමන්

(கௌரவ கெனமன்)

(The Hon. Keuneman)

Unfortunately you did not get beyond the "C"!

හමිඩ් මය.

(ஜனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

It is because I was able to see beyond "C"—where, perhaps, "C" stands for communism—that I did not go beyond "C". Whether I was a good or a bad pupil, I can understand the Hon. Minister of Housing and Construction taking the present view because the Communist Party has been the only party which has been consistent on this issue. But to the S. L. F. P. I say, you have not got a mandate from the people to abolish the Senate. Go through all your manifesto sued during the March 1960, July 1960, 1965 and 1970 elections; you will find that you have not said a word about the abolition of the Senate, nor did you say it in the Throne Speech. In fact, I must say, the Throne Speech this time was singular because it was underwritten by the manifesto. For the first time

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

we had a Throne Speech which was identical with the manifesto—beautifully underwritten by the manifesto—and in that Throne Speech there was no mention whatsoever about the abolition of the Senate.

ශ්‍රී කෙනෙමන්

(கௌரவ கௌமன்)

(The Hon. Keuneman)

We did not say that we are going to change the hundred rupee notes.

හමීඩ් හය්.

(ஐனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

Surely, I do not expect the Hon. Minister of Housing and Construction to be so childish in his argument. I can understand that from some other quarter. Anyway, that is about all I want to say. I still feel that I should appeal to the Government.

ශ්‍රී මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

You want to save your friends ?

හමීඩ් හය්.

(ஐனாப் ஹமீது)

(Mr. Hameed)

Far from it. I am sorry if you did not understand the finer points of my argument. I said that I agree fully with all you said, but the circumstances and the motive that colour this question are not very beautiful.

අ. හා. 2.50

ශ්‍රී ෆිලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක

(கௌரவ பிலிக்ஸ் ஆர். டி. பண்டார நாயக்க)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

I think it may be helpful, before we try to see the point of the hon. First Member for Akurana (Mr. Hameed) if we should try to understand the background of this question in very, very clear terms.

It is a fact that we know the circumstances, how it is comprised, how it is constituted, and something of its

history. And it is factually true that the Senate today is composed of thirty persons, half of whom are nominated by the Government in power and half of whom are directly elected by hon. Members of this House, according to the balance of representation in this House.

The net result of the terms of office of Senators holding office for six years at a time is such that it means simply this: that you will always have, after a Government has been in office for some time and is kicked out by the overwhelming mandate of the people, a residue, a rump, left over in the Senate, representing nothing but the point of view of the Government which has lost the confidence of the people. That has happened not only once; it has happened throughout the history of this country from 1947 onwards. Let us examine the facts. From 1947 up to about 1956, the U. N. P. Government, whether with or without the late Mr. S. W. R. D. Bandaranaike, held office in this country—that is a very long period—for nine years.

The hon. Leader of the Opposition once seemed to think that nine years is the cycle of the term of a government and he was optimistic enough to hope that he would carry on till 1974. Well, the people thought otherwise and my thanks and sympathies are with the people.

But the point of view I wish to make is this. After nine years of U. N. P. Government, when the S. L. F. P. came into office, the M.E.P. Government of that time, with your former Colleague Mr. Philip Gunawardena also a part of it, found themselves confronted with the situation of a hostile Senate that they could not possibly control. It would have been impossible for them to carry through any mandate or legislation. My good Friend the hon. Member for Galle (Dr. W. Dahanayake) will recall the period I am talking of. How did they get over that problem? There were anxious moments when the Government wondered whether they

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ගරු ෆිලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක]

would be able to carry through any part of the radical M. E. P. manifesto at that time. There were problems over the Paddy Lands Act, about what later became the People's Bank Bill, the question whether they could get their Budget passed. I am not talking about one month's delay. These are questions that arose.

And what happened? I think you will recall that on that occasion certain Senators, I think led by Mr. Thomas Amarasuriya, decided to break away and to support Mr. Bandaranaike's Government, and so in consequence of the decision taken by Senator Thomas Amarasuriya at that time it became possible for the Government to survive the first two years. It thought subsequently, of course with retirements periodically, at the end of two years things would change, and it would be possible for the Government to replace the Members in the Senate with its own to ensure support for its own side.

But it means effectively this: that for the first two years after a Government changes by the mandate of the people, the Senate becomes an obstruction which can in fact prevent the new Government enjoying the confidence of the people from taking any practical legislative measures for a full period of two years until things change and you can swing the majority.

What happened in 1965? The S. L. F. P. had been in office for nine years. Naturally the Senators then were just as much our people as they are now yours. Well, we got kicked out in turn in 1965. And when we got kicked out, our Friends, who always talk of mandates when it suits them, came in to fulfil the mandate that they got in 1965. It was a wonderful mandate! Look at that mandate carefully. It is a mandate not to take revenge. That is the last thing they did. There was a mandate to retain the price of rice; there was a mandate to govern freely and fairly—which they promptly fulfilled by

appointing all the defeated candidates they could to the various corporations. These were the mandates they enjoyed.

My good Friend the ex-Prime Minister came in with all these mandates. Of course, a built-in opposition from the S. L. F. P. Senators could have obstructed his Government. How did they get over the problem? When Mr. C. P. de Silva crossed over he carried with him not only a rump from this House but also a rump from the Senate. Therefore the Senate majority was fixed—[Interruption]. Of course, penalties have to be paid in the end. But I am pointing out how they got over the problem.

For the first two years, from 1965 to 1967, but for the fact that a rump of Senators had decided to swing sides, the U. N. P. Government would have found themselves as impotent as they are now in the Opposition, incapable of fulfilling any mandates, even the wrong mandate, because the Senate would have constituted an obstruction to them.

Now here we find ourselves in this situation where the people have conclusively rejected the United National Party and all that it stands for. They have rejected not only you; they have rejected your Senators. They have rejected all the people whom you had appointed to various places. They have rejected all your candidates, including the one who stood for a by-election in Pelmadulla one day and got defeated and was appointed to the Senate soon after even before the Member who was elected by the people had a chance to sit here in this House. For the first time we had the distinguished record of the wife of a Public Service Commissioner sitting in the Senate. This is marvellous! Such unheard of incidents had not been witnessed before in the history of this country. And this mealy-mouthed gentleman now comes and talks to us about the need to follow constitutional precedents.

ලංකා (අන්තිම) ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

In other words, what you are asking us to do is this: "Do not govern for two years. The people of this country have given you a mandate to govern for five years. We are asking you, under the Constitution, please take no action for two years. Let the Senate continue. Let the Senators who represent nobody except the defeated U. N. P. continue to veto all your legislation." In other words, we are being asked to give up two years of our time of government. Why? For you to rally your forces, hoping that the U. N. P. would be able to crawl back into power again, hoping that the people will come to dislike our faces as much as they disliked yours and may want changes. Of course, they will do that in time. If the people do not want us, we are prepared to go. We have been sitting on the other side before. We will sit here again, if we have to. But so long as we are in power and have been elected with a mandate to govern for the benefit of this country, we do not propose to sit back and allow ourselves to be frustrated by a group of people who represent nobody but themselves and who have absolutely no right to veto the legislation we pass. That is what we are saying.

Yesterday an Emergency was declared. Why was it declared? Is there a state of crisis in this country? Are there any reasons for declaring it? Have people been murdering anybody? Not at all. But if there is any incitement and the demonetization of currency were to be delayed even for one month in the Senate, the whole purpose of these revenue proposals presented by the Hon. Minister of Finance could be brought to nought. Already we find very clever devices being adopted by some—not by our supporters but by others.—[Interruption]. Well, I would not like to say. I would hate to think of them as your supporters, because if they were your supporters they would have spent that money on your election and ensured your victory. But they did not. They kept it back for themselves. That is how it happens to be demonetized now.

But what is the consequence? The gentlemen are now going and buying money orders in post offices to mail to themselves starting from yesterday. Absolutely marvellous! I think Rs. 600 is the money order limit and they are cheerfully buying money orders and mailing them to themselves in their own name from different post offices all over the country, hoping to get over the problem. These are the stupid things which we are supposed to stand back and watch. Is this what this country elected us for? If we are such fools as not to know how to govern this country, we do not deserve to be here. And we are supposed to fall into the trap, the elementary error, of asking ourselves the questions, "Why are we so anxious to destroy the Senate? Is this some concerted plan because some particular piece of legislation got thrown out recently?"—legislation, incidentally, which all of you acquiesced in, legislation which every single Member of this House, starting from your Leader, either expressly or by implication did not vote against.

And you say that in these circumstances the Government must sit back. "What does it matter? Why can we not have some consultation procedures? Why can we not have joint sessions? Why can we not think of some system like the Parliament Act of 1911 of England by which the House of Lords can delay legislation?"

Tell me, did the people of this country elect you last time to be told that before you cut the rice ration you have to beg of the S.L.F.P. Senators for their permission? Is it necessary for us before we demonetize currency to ask the U.N.P. Senators, who represent nobody today, for their permission and authority? Are you serious? Are you seriously suggesting that we should subordinate ourselves to giving up two-fifths of our legislative term of office to the vagaries of the United National Party rump in the Senate who cannot ever get themselves elected to this House?

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ශ්‍රී ලංකා විප්ලවීය ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක]

Does Mr. K. M. P. Rajaratna represent anybody today? Does Mr. Nadesan represent anybody today except the Bar Council?

ශ්‍රී මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

Representing Lake House.

ශ්‍රී විප්ලවීය ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක

(கௌரவ பீலிக்ஸ் ஆர். டி. பண்டார நாயக்க)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

Yes, but he should represent Lake House in the proper place which is before the Lake House Commission. If you want to argue for Lake House, there is a forum for it, there is the proper place. But what does this mean?

Are you saying that the Federal Party requires representation? I can understand their argument. Their whole argument is that the federal constitution demands a second chamber. That is a different thing. That argument at least makes sense to me as an argument, though I think the whole conception of federalism is so farcical that it would be totally and ultimately rejected by the people of this country from every possible point of view including the Tamils themselves.

The best part—I must mention it—is that the Jaffna Municipal Council has passed a resolution calling for the abolition of the Senate. The Jaffna Municipal Council, the premier local authority in the very federal area they are talking about, is asking for the abolition of the Senate. It shows how much they think of federalism.

In this situation we are solemnly arguing here about the need to maintain a second chamber. Let us examine the reasons given by their Lordships starting from Lord Soulbury in the Report of the Commission on Constitutional Reform 1945.

where the Soulbury Commissioners set out the case for a second chamber. I think it is useful to put on record the very words of these commissioners in which they argued for a second chamber and decided to institute our present Senate. I am reading from page 75 of the report:

“280. A considerable number of witnesses from all communities advocated the creation of a Second Chamber. The following were the principal reasons given in support of this proposal:—

- (i) A Second Chamber would serve as a check upon hasty and ill-considered legislation to which a unicameral legislature, with a very short experience of responsibility and apt to be swayed by strong emotion and excitement, would be prone. Moreover, in view of the substantial reduction in the present classes of Reserved Bills contemplated by the 1943 Declaration such a check would become more necessary.
- (ii) Persons of eminence and position, with high educational and intellectual attainments and possessing notable professional or administrative qualifications, were, under existing circumstances and the prevailing methods of electioneering, or for reasons of age or occupation, deterred from entering political life. Their services were lost to the counsels of a nation not blessed with a superfluity of persons of that calibre and in their absence the Legislature was not fully representative of the country.
- (iii) Unicameral government was contrary to the practice of every self-governing member of the British Commonwealth and of most major states in the world.
- (iv) It would be easier in a Second than in a First Chamber to make adequate provision for minority representation.”

Argument (iv) above is the argument I have disposed of, namely, the argument that in a federal constitution there may well be a case for a second chamber.

Now, let us consider the three arguments with a little more care and attention. The first is that a second chamber would serve as a check upon hasty and ill-considered legislation to which a unicameral legislature, with

ලංකා (අණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

a very short experience of responsibility and apt to be swayed by strong emotion and excitement, would be prone.

Would it be true to say today that we have a very short experience of responsibility in this country? It may have been so in 1945. But could you say the same thing now, twenty-five years later, in the year 1970 when, twenty years after attaining independence, we have shown that we are probably the only under-developed democratic country in the world which by a process of free elections has changed governments five times by the free votes of the people? Are we today in the situation of a people who, in the opinion of one of Their Lordships of the Privy Council, a former Governor-General of this country, are apt to be swayed by strong emotion and excitement? Would you say that? Do you think it was in a moment of strong excitement or emotion that the people threw the S. L. F. P. out in 1965 or threw the U. N. P. out in 1970, or was it on the other hand the considered balanced judgement of the people of this country on the kind of government they wanted? I can see nothing here to show that our legislature consists of members unfitted for responsibility, unfitted for the task of deciding their own future.

Take the next argument: "In view of the substantial reduction in the present classes of Reserved Bills contemplated by the 1943 Declaration such a check would become more necessary." True. The Reserved Bills were knocked out by Independence. And have we shown such a lack of responsibility that we are incapable of managing our own affairs? On the other hand, have we not over the last 25 years shown that in matters of legislation we are capable of governing ourselves perfectly satisfactorily? And in every instance, the Senate played no great part in it. I cannot think of a single piece of legislation to which the Senate made an original contribution.

In England, I believe, the situation is somewhat different. There are very technical questions such as questions relating to the peaceful use of atomic energy, engineering questions, questions on technical matters of law reform which the House of Lords has certainly handled extremely well. But I do not know whether the 'aristocrats' in the Senate are capable of that type of learning in spite of argument (ii) presented by the Soulbury Commissioners.

The Soulbury Commission spoke of persons of eminence and position, with high educational and intellectual attainments and possessing notable professional or administrative qualifications being deterred from entering political life under the prevailing methods of electioneering or for reasons of age or occupation. It was also stated that persons of eminence were debarred under the prevailing methods from being members of the Legislature.

I must say that I consider this to be one of the worst insults ever heaped upon the people of this country by the Soulbury Commissioners. For this reason alone, I have always taken the view that the Soulbury Commission ought to have been scrapped *ab initio*. It is one of the most studied insults.

We have old people in this House, and certainly middle-aged people, but I do not think anyone could say, for instance, that the Member for Galle (Dr. W. Dahanayake) has ever been deterred by his age from taking to the hustings—or the hon. First Member for Colombo South (Mr. J. R. Jayawardene). Why should they be? They are not too old for politics. Politics is ageless in this country. It depends upon the vitality and usefulness in thinking, and I must say that Members, whether on this side or the other, have always shown that age has deterred nobody. What are the reasons of age or occupation that deter a person from entering political life? We have granted political rights even to public servants. We are not stopping anybody from coming in.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ශ්‍රී ලංකා fපීලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක]

Indeed, in England, the very country which was responsible for the authors of this document, what do you find? The tendency today is to move away from the upper house to the lower house. Persons who find themselves kicked upstairs, so to speak, by circumstances of birth and fortune, deliberately give up their right to sit in the upper house and insist upon their right to enter the lower house—starting from Anthony Wedgewood Ben, Alfred Douglas Hume, and Quintin Hogg, to mention just a few. These are names of persons who by virtue of circumstances were born into families from which they automatically succeeded to titles in the House of Lords, and these gentlemen by considered decision said, “We insist on giving up our right.” Anthony Wedgewood Ben actually fought three by-elections to prove his point. Each time he fought a by-election and won he was disqualified on the argument that he was automatically a member of the upper house, and finally special legislation had to be enacted to make it possible for Anthony Wedgewood Ben, a Peer of the Realm, to deliberately step down and hold office as a Labour M.P. in the House of Commons in England.

We have a number of Senators who assumed office upon defeat at by-elections or elsewhere.

ශ්‍රී. මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරව අங்கත්තවර් ඉරුවර්)

(An hon. Member)

Eminent men!

ශ්‍රී ලංකා fපීලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක

(කෙළරව පීලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක
නායක)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

I shall come to their eminence in a moment. What has been the principal qualification in recent times? I am sorry to say this is true of both sides of the House. Please do not misunderstand me; I am not arguing this, please. We have followed the

very sad precedent set by you people, and we have done better than you in some respects. Let us be fair about it—the business of defeated candidates being appointed to corporations.—[Interruption]. I do not know. I consider my good Friend, the hon. Parliamentary Secretary to the Minister of Planning and Employment, eminently qualified, as a professional man and a man who was the editor of a newspaper, to hold office. But I can think of many, many persons. I read out a list in the course of a Throne Speech Debate, and the hon. Member for Dedigama (Mr. Dudley Senanayake), at that time the Prime Minister, said, “I am sorry, the hon. Member for Dompe had me there when he read out the list. I did not realize there were so many.”—[Interruption]. True, take the case of people who contest by-elections—and I refer to Mrs. Sita Seneviratne. Hardly is her defeat cold upon her than she is kicked upstairs into the Senate—even before the successful Member for Pelmadulla can take his Seat in this House! She is there in the Senate—the defeated person—even before the successful candidate has taken his Oath here. This is marvellous!

Those are the eminent personalities who moved up. Tell me, among the present lot is there one person who qualifies according to these standards—“persons of eminence and position with high educational and intellectual attainments, possessing notable professional and administrative qualifications”—in the present Senate? Just name one.

ශ්‍රී කෙනමන්

(කෙළරව කෙනමන්)

(The Hon. Keuneman)

Senator Kitchilan!

ශ්‍රී මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරව අங்கත්තවර් ඉරුවර්)

(An hon. Member)

Senator Nadesan.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

ශ්‍රී ලංකා විප්ලවීය ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක

(කෙළරාව පීලික්ස් ආර්. ඩී. පණ්ඩාර
නායක)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

Senator Nadesan? Let us not be facetious about this. I am asking you : please apply the standards set by the Soulbury Commissioners to Senator Nadesan, and tell me, is it for reasons of age or occupation that he is deterred from entering political life? Is Mr. Nadesan too old or is his occupation such that the people of Jaffna will never vote for him? Maybe, they know him better than we do; but the fact remains that if one represents a newspaper, newspapers still have your vote. It is a sad but true fact.

In other words, there are two qualifications here: one, he must be a person of eminence and position with high educational and intellectual attainments, and, next, by reason of age or occupation he must be deterred from entering political life. Please tell me how those qualifications apply to Senator Nadesan. What is there to deter Senator Nadesan from contesting a Seat and winning it if he can?

ශ්‍රී ලංකා විප්ලවීය ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක

(කෙළරාව අනුප්පාදක ආර්. ඩී. පණ්ඩාර)

(An hon. Member)

He cannot win.

ශ්‍රී ලංකා විප්ලවීය ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක

(කෙළරාව පීලික්ස් ආර්. ඩී. පණ්ඩාර
නායක)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

He cannot win. In other words, is the Senate going to be a repository of people who cannot win elections? Well, if it comes to that, then, a very large number of your former Ministers and candidates also could not win elections. Is it that class of people we want to be governed by in this country on a mandate of the people? Is that what you are trying to argue for—that we want to be governed by the defeated to frustrate the victors, at least for the first two years? In other words, you must allow the heat of the mandate to die

—දෙවන වර කියවීම

down. You must allow the enthusiasm of the people to wane away. You must give the Opposition a chance to regenerate itself, unless of course you organise a C. P. de Silva tactic and you try to buy over, or something of that sort. We are not interested in those strategies. Our position is very simple. The saviours of democracy cannot be allowed to save democracy against the mandate of the people.

Now let us come to the next argument. This is what is said at page 76 of the Soulbury Commission Report :

“(iii) Unicameral government was contrary to the practice of every self-governing member of the British Commonwealth and of most major States in the world.”

I thank my good Friend the hon. First Member for Akurana (Mr. Hameed) for giving me the answer to this. He demonstrated on his own argument that most of the member countries of the British Commonwealth today have given up second chambers including countries like New Zealand. Most major states in the world, even Belgium and other countries, are stage by stage giving up the institution of the second chamber. Why are we trying to hang on to it? Let us take the arguments against a second chamber presented here in the Soulbury Commission Report and consider for ourselves whether they apply or not today in the present circumstances. This is what is stated at page 78 of the Soulbury Commission Report :

“293. The out-and-out opponents of the proposal produced the following grounds for their objection :—

(a) A Second Chamber was anti-democratic and would act as a check on all progressive measures and would result in the ‘whittling away of democratic rights already achieved’.”

Is that not precisely what is happening today under the guise of the Senate? Then the Soulbury Commission Report went on to record the next objection :

“(b) Experience elsewhere had proved Second Chambers to be ineffective and impotent.

(c) In the words of Abbe Sieyes,....”

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ගරු ෆීලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක]

And I think this is marvellous—

—“if a Second Chamber dissents from the first, it is mischievous; if it agrees, it is superfluous.”

What exactly is the Senate doing today except having Senators drawing a small sum which is provided for them in the Estimates, which is unimportant? It is unimportant relatively. It does not matter.

I am not really arguing for money nor am I so ungenerous as to grudge them the little money that is provided. That is not the issue here. The issue here is simply this. Are we going to tolerate a situation where the Senators have already proved that where the major parties in this House unanimously pass legislation here—it does not matter what that legislation is, to my mind—the mandate of the people can be brought to nought and we can be held to ransom?

If you ask us why, when a Constituent Assembly is sitting, we are trying to do this, the answer is, we are trying to work the Constituent Assembly also, as you are well aware, as a matter of universal consent. This is not an attempt to use government majority to force the Constituent Assembly, or to have a constitution of our making thrust upon you. If it is a question of numbers, and that was what was planned, is there a thing in the world to prevent us from presenting some sort of a document and saying “Look, we will vote on this; we will muster all our hundreds and out-vote you”? And then the matter is solved; you have a new constitution overnight, whether you like it or not. Is that the process? No. Far from it. We are trying genuinely and sincerely to the satisfaction of all members of every community, by your joint participation, to try to achieve the common goal of us all. And in this situation there is bound to be some lapse of time. This constitution is not going to be made overnight. Not that it cannot be made overnight, but we do not want to thrust a constitution on you overnight, of our own making, of our own seeking, which you may not want.

If that is the situation, does it mean then that you are arguing that we should tolerate the institution of the Senate, a body of persons representative of no one, having the right to frustrate and prevent the duly elected representatives of the people from governing this country effectively and well? What would have been the position of your former Prime Minister if Mr. C. P. de Silva had not crossed the Floor and carried the Senate rump with him? Supposing the Senators had stayed away and remained loyal to the S. L. F. P., supposing the Senators had proved incapable of purchase, supposing their price was beyond rubies, supposing it was not possible to do that, what would have happened? The then Prime Minister would not have been able to cut the rice ration; he would not have been able to carry out the mandate for which he thought he was elected—the mandate to cut the rice ration. He and I are people who seem to find it impossible to learn: we keep on messing with rice rations.

But whatever that may be, the fact remains that they now talk of mandates; they are very worried about mandates. How can any Government carry out its mandate after another Government has held sway for a long period of time and has packed the Senate with its own boys—and girls? [Interruption]. At least let us say this: the girls whom we packed the Senate with were distinguished girls. And let us also say that they distinguished themselves before and after they went there, but the ones the hon. Member for Dedigama put in there—

ඩඩ්ලි සේනානායක මයා.

(திரு. டட்ளி சேனநாயக்க)

(Mr. Dudley Senanayake)

I did not put a single there.

ගරු ෆීලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක

(கௌரவ பீலிங்ஸ் ஆர். டி. பண்டார நாயக்க)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

Then the girl was put in there by your boys. When the voters of Pelmadulla did not vote for your girl you got your boys in Parliament to do it.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

The fact is that she got elected by your boys and that is how she was there. She was not very distinguished while she was there, but certainly she extinguished herself in no uncertain terms at the last election.

The fourth reason given was this.

"The Secretary of State for Colonies and the Government already constituted in themselves a Second Chamber. The Governor's powers of overriding the Legislature provided an alternative to a Second Chamber, or, as one witness put it, there is an Upper Chamber already existing for us in Whitehall."

Are you solemnly saying that we should be bound by this document now? When you ask for the retention of the Senate are you solemnly arguing for the matters mentioned in this Soulbury Report? Are you suggesting that today we are incapable of deciding our own affairs?

Except for the hon. Member for Galle (Dr. W. Dahanayake) who considered Senator Nadesan to be a very eminent person, I did not hear a single voice either from the Federal Party or from the Tamil Congress raised in praise of that gentleman, arguing for his eminence. I did not hear people of his own community speaking up for him. The only person who sees eminence in him is the hon. Member for Galle who nominated him—

ආචාර්ය බබිලිටි. දහනායක

(கலாநிதி டபிள்யூ. தஹநாயக்க)

(Dr. W. Dahanayake)

I did not nominate him, but I consider him to be a very eminent person.

ශ්‍රී ඩිලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක

(கௌரவ பிலிක්ஸ் ஆர். டி. பண்டார நாயக்க)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

But can you say that he is a person who by reason of age or occupation is deterred from entering political life?

So ultimately you find yourself in the situation that not a single logical reason can be adduced for the retention of the Senate today.

In conclusion I want to refer to one matter as it has been referred to by hon. Members. The law which was recently enacted in this House and kicked out in the Senate was in regard to certain amendments of Section 13 (3) (f) of the Constitution. Many people seem to think that I have got especially annoyed by that action of the Senate and that that is the reason why this particular law now comes up before this House. Let me assure you in plain terms, I am annoyed but not for that reason. I am annoyed by the total illogicality of the stupid arguments that have been presented by everybody in connexion with that same matter.

May I put it this way? This House does not consist entirely of laymen who are incapable of understanding things, either in the Government or in the Opposition. If anyone tells me that Senator Rajaratne or Senator Nadesan or Senator Y. R. Piyasena or Senator N. M. Appuhamy or Senator Dr. Kalpage is a person of greater eminence than the hon. Member for Dedigama (Mr. Dudley Senanayake) or the hon. Leader of the Opposition (Mr. J. R. Jayewardene), I would venture to disagree. I do not know what your views are, but I always think of the creator as being much more satisfactory than the creature. If one asks me whether in the Federal Party Tiruchelvam in the Senate is more able and far-seeing and far-sighted than his colleagues in the Lower House, including my good Friend the hon. Member for Chavakachcheri (Mr. V. N. Navaratnam), and my good Friend the hon. Member for Kankasanturai (Mr. Chelvanayakam), who were both here when the voting took place, my answer would be, I would rate Mr. Chelvanayakam and Mr. Navaratnam as being far more able lawyers and far more capable of being articulate in the Tamil language on behalf of the people they represent. Looked at

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ගරු ෆීලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක]

from that point of view, what is the argument? We are now told these gentlemen had seen some marvellous lacuna, some fault, some mistake in this legislation which men far greater than they, representing their own parties, were so foolish, were so stupid, or were so overawed as to be incapable of seeing. I do not admit it for a moment. I do not admit that there was any such mistake, as indeed is evidenced from the simple fact that different people no doubt can hold different views on matters.

For example, I noticed Senator Nadesan, the very notable, eminent person in the Senate, saying, "I object to Section 13 (3) (f). I insist on every single criminal, crook, adulterer, rapist, murderer having the right to sit in the House. There must be no limitations. It does not matter whether a man has been sent to jail; let him serve his sentence. I do not care if he is a bribe-taker, or a crook, or a thief, or a murderer. Any criminal must have a right to sit in the House." That is Senator Nadesan's evidence for you.

Senator Rajaratne says, "I have been to jail myself and I am grateful to the S. L. F. P. Government which pardoned me, for not having deprived me of my civic rights. But you know, although I have been in jail as a criminal, I only blacked a few nameboards myself, most of it in Sinhala and not even in Tamil. My only crime was tarring a few nameboards, but when it comes down to sitting in the legislature with other criminals like rapists, house-breakers and people of that order, I have every objection. I think this is all wrong. The schedule in the law that you people passed in the Lower House is horrible. You have not included necessary criminals; you have not included murderers and rapists. The people in the Lower House were so foolish in the knowledge of the law that they did not see this." Mr. Dudley Senanayake did not see it. He must have been looking the other way. Mr. J. R. Jayewardene never saw it although he actually

spoke on the Bill. Mr. Chelvanayakam did not see it. Mr. Navaratnam did not see it. None of the leading people in the Opposition saw this. Mr. K. M. naturally, was the only person who could not win his seat in Welimada, after associating with the U. N. P. naturally, was the only person who could see it. Let us be logical about this. What is the answer?

The Senate is like one of those donkeys that you see on the stage in children's pantomime where the front legs do not co-ordinate with the back legs, and you find the donkey moving in opposite directions. You find in this instance Mr. Nadesan is absolutely insistent that he wants to seat all the rapists and murderers in Parliament; Mr. Rajaratne objects to sitting with rapists and murderers in Parliament, and for these two reasons a group of Senators solemnly get together and say, "Now we are not going to pass the law passed in the Lower House providing for certain classes of offences."

What were the classes of offences—not offences involving moral turpitude? What he did was to classify the offences in the Penal Code into two sections, offences which disqualify and offences which do not. The taint of moral turpitude does not apply to that at all, if you read the Bill in the form in which it was presented in the House. What we have sought to do is to eliminate offences involving property where the motivation is personal gain in one form or another, but where the motivation is personal passion or urge against a person which results in offences like murder or rape, not to make that a disqualifying offence because we were not concerned with human passions which exist between individuals. Such situations will not recur again.

A man who murders, murders an individual, but a man who robs does not care whom he robs. He wants money. It is on that precise basis that Mr. Dudley Senanayake

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

who had solemnly introduced a law for the disqualification of bribe-takers, did not oppose or instruct his party to vote against a law which disqualified bribe-takers, but not murderers. Why? Is it that Mr. Dudley Senanayake likes murderers unlike Senator Nadesan? I think he is a person of far greater eminence than that. I think like all of us he does not like murderers but if you ask me whether a murderer who has finished serving his sentence or concluded that part of it—he can finish serving a life term, shall I say, for culpable homicide—could get himself elected to this House, I say, why not? That man constitutes no danger to society. But a robber, a bribe-taker, a thief, a cheat—the man guilty of cheating, misappropriation, larceny in any form—I say definitely does constitute a threat to society. I may be wrong in my view, but that is my view and that is the view I have taken then and I still hold now, and nothing that Senator K. M. P. Rajaratne can say or Senator Nadesan, the great eminence, can say on the other side can convince me differently. If you think I am wrong, well I am wrong, that does not matter. But I do not say that any great wrong is done by our taking the view that this is not genuine, sincere criticism. This is downright, planned obstruction, for one group of Senators to argue on the one side, “We want rapists and murderers” and another group to argue, “We do not want them,” in the Senate.

ශ්‍රී කේතමන්

(කෙළරාව කෙනමන්)

(The Hon. Keuneman)

In the House.

ශ්‍රී ෆෙලික්ස් ආර්. ඩී. බන්ධාරනායක

(කෙළරාව පීලික්ස් ආර්. ඩී. බන්ධාරනායක)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

And in the House, of course! They turn round and say, “We are cleverer men; this proves the value of the Senate as a body capable of giving a very considered deliberation and thought to matters which the

Lower House had passed without consideration.” I think it is the grossest insult they could have offered to every single section of this House, the Opposition included, to say that we have failed to consider and take note of what we were doing. I think every one of us knew perfectly well what we were doing. Even the hon. Leader of the Opposition when he disappeared at the correct psychological moment knew what we were doing.

Now, we come to the situation. In this case, I am told, a Minister subsequently made a speech canvassing opinion among local bodies on this question. Well, this is not a new thing, canvassing local bodies. It is something which everybody has done from the time of my good Friend, Mr. Dudley Senanayake, down to Mr. Premadasa, and everybody else on every single current question, whenever they were able to. In this instance I have got the very response I wanted. I was particularly anxious to see if I could persuade the Municipal Council of Jaffna to side with me, and I see they did.

වී. ධර්මලිංගම් මයා. (උඩුවිල්)

(තිரு. ඩී. තර්මලිංගම්—උඩුවිල්)

(Mr. V. Dharmalingam—Uduvil)

Duraiappah.

ශ්‍රී ෆෙලික්ස් ආර්. ඩී. බන්ධාරනායක

(කෙළරාව පීලික්ස් ආර්. ඩී. බන්ධාරනායක)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

What is wrong with Duraiappah? He came a very close second to Martyn, and Ponnambalam came a very close third to him. So, what is wrong with that?

ධර්මලිංගම් මයා.

(තිரு. තර්මලිංගම්)

(Mr. Dharmalingam)

Give the council a grant for that.

ශ්‍රී ෆෙලික්ස් ආර්. ඩී. බන්ධාරනායක

(කෙළරාව පීලික්ස් ආර්. ඩී. බන්ධාරනායක)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

Do you think I should give a grant for that? If you really propose that I

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ලො. fපීලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක]
should give them a special grant for
proposing the abolition of the Senate,
I would consider it.

බර්මලිංගම් මයා.

(திரு. தர்மலிங்கம்)

(Mr. Dharmalingam)

They deserve it.

ලො. fපීලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක

(கௌரவ பீலிக்ஸ் ஆர். டி. பண்டார
நாயக்க)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

Do you think that they deserve it?
Will you propose it? You move a
resolution for that, and I will
guarantee that Jaffna will have no
further problems. If the federalists
move, that is if Mr. Martyn asks for
it, I am prepared to consider it.

ඩී. එක්ස්. මාර්ටින් මයා. (යාපනය)

(திரு. சி. எக்ஸ். மாட்டின்—யாழ்ப்பாணம்)

(Mr. C. X. Martyn-Jaffna)

I do not ask for it.

ලො. fපීලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක

(கௌரவ பீலிக்ஸ் ஆர். டி. பண்டார
நாயக்க)

(The Hon. Felix R. D. Bandaranaike)

There you are, Mr. Martyn does
not ask for it. You cannot speak for
Jaffna, you are from some other
place, Uduvil. What is to be done?

The next argument raised was that
I had said that Senators would not be
able to walk the streets in safety if
they resort to this kind of conduct. I
did say that, and I am not ashamed of
having said that either. I will tell
you this much. It is perfectly true
you find yourself confronted with a
natural embarrassment. It does not
require instigation or incitement. It
does not require thugs or hooligans.
I will tell you, if this type of conduct
is allowed to prevail and the people
really and truly lose their patience
when governments elected with this
kind of mandate are not permitted to
proceed with legislative programmes,
they will realize who the obstructors
are. It is not Dudley Senanayake or
J. R. Jayewardene, both are
honourable men, both have co-
operated to the limit to make the

work of this Government successful,
and so indeed have the Tamil
Congress and the Federal Party so
far. I do not know what is going to
happen in the future. You will have
to put a test walk down the street to
see and satisfy yourselves how it is.
When you travel in the Yal Devi, you
have to look carefully into your
compartments and make sure that
there is no one lying in wait for you.
When you get into the airconditioned
coach, be careful to look under your
seats and make quite certain of your
own safety, because, if you do decide
to frustrate the mandate of the
people and to stand up to us on the
basis that you are a Pym or a Hamp-
den of by-gone days, standing up
against the king's ship-money
levies, you will find that that is not
the attitude of the people of this
country.

I do say—we are here as legislators
—when you did things we dis-
approved of when you were
the Government, we certainly
voted against them, we did not
hesitate to express our views,
and no one minds that. If you are
asking for the retention of a built-in
rump representing nobody, which I
have conclusively demonstrated is
contrary to every single principle of
modern times, I say that you are
trying to go by the rules of a book
set up for you in 1945 by commis-
sioners who were even at that stage
dilapidated old gentlemen who did
not know what they were talking
about.

I think the time has come when we
must make up our minds in which
direction we are going to move. I
appreciate that our mandate may not
be what you would have approved of,
what you would have executed, but
we have the right to execute that
mandate now. If that mandate does
not turn out well and the people get
fed up with us, they will have the
right to throw us out exactly as they
turned you out.

We will not make prophecies, like
the hon. First Member for Colombo
South (Mr. J. R. Jayewardene), that
we are here in nine-year cycles. We
are here only for as long as the people

ලංකා (අණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

of the country want us. And the day the people of this country do not want us, we go. We are not unaccustomed to sitting where you are sitting now. We are quite accustomed to having some Ministers appointing all the staff to every single government department from among Government M.P.s' nominees and even defeated candidates' nominees. This is not new. We are doing it too after a fashion now. We learned from you. We learned our lessons well and we shall try to do even better than our teachers when it comes to performance. And if it hurts, please remember that you taught us how, and please remember when it becomes difficult that we without a murmur or whimper stood up to it for five years. We never bothered, we never complained; you never found anyone running behind and saying something.

I think some of the people nominated found very clever tricks to get over these difficulties. I know that some of my people in Dompe even forged signatures in green ink in order to come to your Ministers, and as they were forging signatures they had never seen, and as your officers also did not know the defeated candidates' signatures, they lightly accepted them and gave the people jobs. These things also happen, and I have no doubt that similar tricks are being tried now.

But what I say is, please understand this: every single action one takes as a Government produces reactions in the long run, and we are not unconscious of it. We have felt the weight of your Government against us, and we are not so stupid and foolish as not to realize it and not to take account of it. But those are minor questions.

The main question is, are we going to get on with our mandate or not? And we cannot get on with it so long as the Senate is allowed to stand in the way. That is why we are presenting this law. It is not on the basis of any particular hatred or resentment against individuals.

The one argument in this law about which I had any reservations at all, of course, was the question of

what we are going to do with the two Ministers who are from the Senate. The law at present says that you have got to have the Minister of Justice and at least one other Minister from the Senate, and I rather think that, maybe, we took the wrong decision as a Cabinet in deciding, in trying to accommodate those two Ministers, to increase the number of Appointed Members by two in this House. But, having considered the matter further as a Cabinet, and having taken account of the reactions in this House, including the reactions of those hon. Members who, as the Hon. Minister of Constitutional Affairs has stated, are supporting this Bill, we have decided as a Cabinet this afternoon to withdraw that measure, and we are not going to add to the number of Appointed Members in this House.

That announcement was made soon after 2 o'clock this afternoon by the Hon. Minister, for which I am grateful. I must say that that problem is out of the way, since we cannot really, by any principle of logic, argue in favour of an increase in the number of Appointed Members in this House. In fact, with apologies to the hon. Appointed Members present, I personally feel that their number will have to be decreased in the long run. But that is another matter. It is not before the House now. The question that arises is that there is really no case for adding to that number now, and we are not going to do it.

So, since that argument is out of the way, I would earnestly urge all hon. Members of this House to get rid of the wrong idea from their heads that this is a question of some vindictive law to punish anybody. This law is logical, it is correct, it is the only method by which, if you get elected to office in 1975, you will be able to govern this country effectively without being frustrated by whatever nominations the S.L.F.P. might make to the Senate in the intervening five years.

I thank you, Mr. Deputy Chairman. That is all I have to say, and I urge

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[හැරි පිලික්ස් ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක]
hon. Members, both on this side of
the House and on that, unitedly to
give us the fullest co-operation.

අ. හා. 3.38

හැරි ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කෙළරාව කලාநிதி கொல்வின் ஆர். த
சில்வா)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

With your permission, Sir, I propose to wind up the Debate both in English and Sinhala primarily because it has been communicated to me that hon. Members, especially those on the other side, have not been assisted sufficiently by the simultaneous translations which took place, and I wish to satisfy them on that matter. I shall conclude in Sinhala.

It has always been my habit, since I became a Minister of the Government, to be personally present throughout the discussion of any Bill which I have the responsibility of piloting through the House. I think hon. Members would have no doubt that, except for the period when I had to be away to attend the Cabinet meeting, the results of which hon. Members have been apprised of, I was in fact present here, and I took every care to follow the arguments put forward.

I must state frankly that I infinitely regret that the Opposition should have been indulging so extensively in extremely entertaining irrelevancies. I took the utmost care not to deny anything but to seek to explain what was being done and why it was being done, and I suppose hon. Members, even the most eminent among them, find it a little difficult to separate themselves from the preparations they have so carefully made before coming here on the subject of debate. So, I may be permitted, respectfully, to repeat something which, I thought, my making so elaborately clear in my opening would save me the trouble of having to say again in reply.

This is a Bill to abolish the Senate which is an institution under the extant Constitution. This is not a Bill to abolish some contemplated future

second chamber. This is not a Bill to consider some non-existent past second chamber. This is a Bill which concerns itself entirely with the second chamber under the extant Constitution under which, within the framework of which, and through which this Government will have to operate, until such time as the Constituent Assembly has framed, accepted, enacted and operated a new Constitution, in terms of which, no doubt, a new Government will come into being. That I carefully demarcated off at the beginning, and it is unfortunate that such eminent friends of mine as the hon. First Member for Colombo Central saw in that only some physical gyration and some special pleading. I do not propose to retort in kind. I propose to clarify again why we want this second chamber, that is, the Senate, abolished, removed out of the way of the progress of this Government. Why do we want it? Because at the earliest opportunity available to it it demonstrated beyond any doubt that the majority within it, which is hostile to this Government, will use the slimmest pretext that is available to it in order to obstruct the progress of this Government in its legislation. I hope, even if my sentence is long, that it is clear, and if anybody dislikes my not standing still when I speak, he had better not model himself on me.

Now, this simple position of ours has been sought to be misrepresented by being entangled in a web of the grossest misrepresentation—I am sorry to have to say it—beginning with my hon. Friend the Leader of the Opposition, whose capacity to make an entertaining speech in even the most difficult circumstances was again illustrated to the full yesterday, and not leaving out the hon. Member for Dedigama (Mr. Dudley Senanayake), thrice the Prime Minister of our country, who has the capacity to express his ideas with a clarity which many may envy. I am bound to say that they tilted at windmills or, if I may change the metaphor, they put up bogeys and solemnly knocked them down.

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

Now, this is not just a question of whether we like the second chamber. I would remind the hon. Member for Nintavur (Mr. Mustapha) of that fact. I thought he had been pushed further southwards recently. Sir, if it is a question of second chambers generally, his own Colleague the hon. First Member for Akurana (Mr. Hameed) today adequately replied to his argument of yesterday. So, I do not need to refute that. Let us leave the general question alone. As the hon. Member for Dedigama said, let us discuss that matter in the proper place. Let us discuss the question here of this Senate, this second chamber, and none other. And I would just remind you of something which I took the liberty of pointing to by way of an interruption of the hon. First Member for Akurana today. What was this chamber created for? Why was it so created none other than on the recommendation of the Soulbury Commission? I just want to point to one single sentence in the Report of the Commission on Constitutional Reform issued in September 1945. At page 78, the Soulbury Commissioners say that three factors were carefully considered by them in coming to the conclusion that they should recommend a second chamber.

"294. In arriving at our conclusions, we have given very careful consideration to three factors : "

The first of these is what I wish to read, for to those who adopted the Soulbury Constitution as the embodiment of the wisdom of the ages, this paragraph should evoke eternal shame—

".... (i) The prospective changes in the Constitution arising from the greatly enlarged powers of the Government of Ceylon envisaged by the Declaration of 1943,"—

Please listen to this phrase :

—"and a corresponding reduction of the powers of the Governor"—

What is said in this report and is summarized in those three lines I have read is this: that previously under the State Council regime the

reserve powers of the Governor constituted the second chamber of this country.

It is said here, as I shall show you, if you want the quotation, in so many words.

The three policemen now forgotten by the new generation—the Chief Secretary, the Financial Secretary, the Legal Secretary—and the power of the Governor to reject legislation, to reserve legislation, etc., of that State Council, that, says this report, performed the functions of a second chamber. And, says this commission in this report, since the powers of the Government of Ceylon are to be greatly enlarged—that is the progressive approach towards self-government for which so many of our official leaders spent so much of hot air in the country—therefore a corresponding reduction of the powers of the Governor follows. Consequently they say that is one of the major reasons why a Senate is necessary. Whose Governor? The Governor of the imperialist, Britain. Whose functions? The functions of the imperialist Governor of Britain. And since the reserved powers were to go, a similar like function to be performed by whom? By the new Senate. That is the piece of machinery which we have had for 23 years and, I would remind you, hon. Members of this House, watched for 23 years. That House knew how not to make itself a nuisance because it did not see the need to make itself a nuisance.

I remember—and I propose to refresh the minds and memories of hon. Members of this House—the occasion when a Governor of this country first found, when he tried to use his reserved powers against the State Council, that there had at last come, through the universal adult franchise, at least two Members who knew how to stand up to a Governor by using the procedures of the House itself. My hon. Friend, the Finance Minister, but two days ago showed us that we are on a new road, that we have got our feet on that road and will tread that road whoever may

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා]
say us nay. He was then the Member for Ruwanwella, whose behaviour in that House was so obnoxious to the then Associated Newspapers, which he has again nabbed recently, that they would not even refer to his existence in the House but would only say in their report that "a certain Member" said something. It was he who showed how that could be done. This country sometimes forgets things too easily.

A Governor of the day, in the interests of the Lancashire cloth manufacturers who were in the midst of a depression sought to impose upon this country a quota system for textiles in order to shut out the cheap Japanese cloth to which the poverty-stricken masses of our country had turned when they could not afford the British varieties, and ordered the quota system using his power. It was the then Member for Ruwanwella, now the hon. Member for Yatiyantota and Minister of Finance, who for several weeks frustrated the efforts of the Government by repeatedly raising points of Order which enabled the Speaker of the day to refrain from reading the Order in the House.

ජේ. ආර්. ජයවර්ධන මයා.

(திரு. ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)
(Mr. J. R. Jayewardene)

The hon. Member for Dedigama (Mr. Dudley Senanayake) and the Hon. Minister of Finance were in the same Committee.

ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி சில்வா)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

The great pity is that having been in the same Committee the hon. Member for Dedigama did not sit sufficiently long at the feet of the Hon. Minister of Finance to be in a Government that sets out upon a new path. Nay more, had he but learnt then, instead of being loyal to a tradition which at one time he

began to see the inadequacy of, he might have been one of the men of today instead of being merely a man of yesterday. I remember that both my hon. Friends who lead the United National Party today are men who read the correct books at the correct period in their lives, but unfortunately they left the books behind and followed the will-o'-the-wisp in politics. That is my view. Had they but chosen, like the Hon. Minister of Finance or even people like my humble self, to follow a dream determinedly in the knowledge that the masses of this country will one day enable us to make it real, maybe, they would have had a different political career and this country may have been spared many unnecessary miseries.

Now, Sir, to return to the report, it is to replace that Governor and that kind of institution that this Senate was created. I thought I was paying some small compliment to the memory of the leaders of the day when I pointed out that the Ministers in their memorandum had not proposed a second chamber. I spoke from memory, having forgotten that the fact is enshrined in the law by a quotation in the Constitution of Ceylon which is reproduced in a legal document. I want to read something which will interest us. There is the Ceylon (Constitution) Order in Council, one of the documents emanating, in this case, from the Court at Buckingham Palace on the 15th of May 1946. It is the foundation of the present Constitution. It says:

"AND WHEREAS paragraph 10 of the said Statement of Policy contained the following decision :"

That is of His Majesty's Government.

"His Majesty's Government are in sympathy with the desire of the people of Ceylon to advance towards Dominion status and they are anxious to co-operate with them to that end. With this in mind, His Majesty's Government have reached the conclusion that a Constitution on the general lines proposed by the Soulbury Commission (which also conforms in broad outline, save as regards the Second Chamber, with the Constitutional scheme

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංකේධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

put forward by the Ceylon Ministers themselves) will provide a workable basis for constitutional progress in Ceylon."

You see, there is the evidence of what I said—that the leading men of that day did not want the second chamber.

ජේ. ආර්. ජයවර්ධන මයා.

(திரு. ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(Mr. J. R. Jayewardene)

That was because there were the Governor's powers.

රු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். த சில்வா)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

If that is so, I am glad to be informed, because that confirms my point.

අ. හා. 4.05

කාරකසභා නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමා

(குழுக்களின் உப அக்கிராசனர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Chairman of Committees)

Order, please! The Hon. Speaker will now take the Chair.

අනතුරුව කාරකසභා නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමා
මූලාසනයෙන් ඉවත් වූයෙන්, කථානායකතුමා
මූලාසනාරූඪ විය.

அதன்பிறகு குழு உப அக்கிராசனர் அவர்கள்
அக்கிராசனத்திலிருந்து நீங்கவே, சபாநாயகர்
அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்கள்.

[Whereupon MR. DEPUTY CHAIRMAN OF
COMMITTEES left the Chair, and MR.
SPEAKER took the Chair.]

රු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். த சில்வா)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

Mr. Speaker, if I may continue from where I was interrupted, what the hon. Leader of the Opposition informs me confirms my point. The concept of the creators of this Constitution was that the Senate replaces the Governor's reserve powers. I am sorry, maybe because I am a lawyer by profession though at this time not

by practice, I like to lead evidence when I make my point. Now, I have led the evidence from the opposite side to support me. And that is the whole purpose of cross-examination—to elicit the facts you want from the other side, because then they tend to be conclusive.

So, that is the institution we want to sweep out of our way. You may ask, why did it become necessary for this Government to sweep it out of the way when other Governments have contrived to get along with it? The answer is simple: nowhere in its historical past did this Senate have the courage of the Governor, who was crossed by the then Member for Ruwanwella, to cross this House. And that was the final proof of their utter uselessness. I mean, we pass things here. Whether I was here or not is irrelevant. At various times I was here and at various times I was not, and I was always on that side. It is the only appropriate thing in my life. But that is by the way.

For 23 years the Senate always conformed, and then in the year 1970 it suddenly felt it had to assert its right, its freedom, its privilege, its position. And so, when those who were sleeping awoke, those who had lulled themselves into forgetfulness also awoke to remembrance. By that one simple little act—I do not mind what the excuse given was—of outright rejection of a Bill that had been adopted in this House, as the hon. Leader of the Opposition himself said, by a two-thirds majority which is required to change the Constitution, by that one simple act of rejection of that Bill outright, they showed the power that they had in their hands to cross the will of the people. This is the true relevance of all those speeches, pleas, about the 1,900,000 votes that the defeated got. This was the true purpose and object of the claim that the United National Party, having fought more seats than the S. L. F. P., got more votes at the last election than the S. L. F. P. If that was the point of their argument—that they had a wide vote in the country—it was the laying of the

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන
පනත් කෙටුම්පත

—දෙවන වර කියවීම

[ගරු ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා]

basis for the use of every institution within the control and disposal of the United National Party to cross the will of the people as expressed on 27th May 1970. That is what the Senate told us that day.

Why are you talking all these utter to you, what would have happened to bring in an amendment if you accepted the Bill. What was the difficulty, I ask those intelligent gentlemen—I am no longer concerned to debate with them—if you were ready to pass the Bill if it was amended, if honestly you were ready to pass the Bill? And too many of them have records that entitle us to doubt their political honesty. I say so categorically here. The discoverer of the rape section has a political history which would make a man run away from public life if he has any sense of shame. That is true, if we are to talk like that. But let us leave them alone. I ask those intelligent gentlemen, was not that the reply you got—for which I take responsibility, as I have already taken responsibility—when you were told, publicly and officially, by the sponsor of the Bill in the Senate that before the month was out he would bring in a new Bill, a supplementary Bill, incorporating the changes that were wanted by the scintillating intellects who participated in that Debate on the Bill in the other Place? What more was wanted if they were honest about their claims? Instead, like hounds crying after their quarry, some innocent in the art of politics whom they thought they could grip by the neck and give a shaking to without inviting any consequence, they went the whole distance.

Now, why do you not ask yourselves, I ask my hon. Friends opposite: supposing, instead of that happening, we had to wait for some other and different thing happening; supposing it was a far more important Bill than the Bill which worried you because you say it also benefited the hon. Member for Ratnapura (Mr.

Ellawala), whom the courts may unseat but the people will re-seat without a doubt. Why, just because a Bill benefited a man, whose very attractive appearance was commented upon in this House, must you go to the extent of showing in advance the power you have over there? I put it to you, what would have happened to us, to this Government, if that group in the majority had lain low on that occasion and had only pursued that line when a really important Bill, like, for instance, the Bill that is pending, enabling the Minister of Finance to take over any industrial or agricultural undertaking when this Government so decides, came up?

I can see these scintillating brains studying with the utmost care the definitions in that Bill and saying, "You say you want an agricultural property covered, but this definition of agricultural property looks suspiciously like a horticultural property and therefore we are against what was never intended, the taking over of horticultural properties. Therefore if you will amend 'agriculture' not to include 'horticulture' we shall support the amendment, but since you may even do that we shall present it in such a form that you will not agree to it, and then happily we shall throw out the Bill, knowing that for six months more, perhaps, our agricultural and our horticultural and our industrial and all our other properties will be safe from the Government."

That is what was done. I refrained from expressing the actual indignation I felt about the behaviour of the Senate on that occasion in my original speech, because I did not want to make this attack, but in the light of the arguments that have been presented, the trivialities that have been put forward as arguments, to claim that this is revengefulness and not political necessity, I have to state these things whether I like to state them and you like to hear them or not. Sir, for my part, I thank the distinguished intellects that advised the majority of the Senate to follow that line that day, for they could not

ලංකා (ආණ්ඩු ක්‍රම සහ ස්වාධීනතා) සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

—දෙවනවර කියවීම

have done us a better service. On a mere irrelevancy they showed that under proper pretexts they were prepared to exercise their power. The defeated believed that that was the place from which they could start the long march back to victory.

Well, whatever were the clever brains that advised that line of action, those brains may be clever in the analysis of the law, but they have not the first judgment in politics and political decision. That is as clear as daylight could be.

Today, now, through the mouths of much abler men than themselves seated in the Front Bench of the Opposition, they are pleading with us that they should be spared the fate which they themselves invited for themselves. That is the truth of the matter.

The hon. Leader of the Opposition, I have not the faintest doubt—and I speak from knowledge—advised these men against that course of action. I know it, I claim it, and I am sure of it ; and yet others advised otherwise, others, men of intelligence, men of university status, men who taught their students well in whatever subjects they taught but mistaught them politics. These men took the bit into their teeth once they felt they would have the approval of their superiors. And now witness the disarray.

You here in this House, men of intelligence, men of understanding, men of judgment, men of career in our public life, you are forced to come and plead with us on behalf of your errant colleagues elsewhere in the same manner as a repentant mother comes pleading with the schoolmaster on behalf of a truant little son. So there it stands.

I promised to speak a few words in Sinhala and I want to fulfil that promise before I sit down. Nothing more is really necessary.

ගරු කථානායකතුමනි, දවස් දෙකක් මුළුල්ලේ මා මෙතැන වාඩි වී සිට අත්ති මේදී විරුද්ධ පාර්ශ්වය විසින් මතු කරන

ලද ප්‍රශ්නවලට උත්තර දෙනවා වෙනුවට, මතු නොවුණු වෙනත් ප්‍රශ්නයකට උත්තර අසාගෙන ඉන්නට මේ කාලය තුළ සිදු වීම ගැන මා කනගාටු වෙතවා. මේ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමයට දෙවැනි මණ්ඩලයක් තිබීම අවශ්‍යද නැද්ද යන කාරණය මා නම් මෙතැන මතු කෙළේ නැ. මගේ මුල් කථාවේදී මා බොහොම ප්‍රවේශමෙන් තෝරා දුන්නේ, දැන් තිබෙන ව්‍යවස්ථාව යටතේ ඇති මේ දෙවැනි මණ්ඩලය තව දුරටත් ගෙන යා යුතුද කියන කාරණය ගැනයි. ඒ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරු දීමක් වශයෙන් අප කීවේ අවුරුදු 23 ක් තිස්සේ කවදාකවත් නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට හරස් විමට කිසිම හේතුවක් නොදුටු මේ මණ්ඩලය, මෙතැනින් යවන හැම පනතකටම “එහෙයි හාමුදුරුවනේ” යනුවෙන් කී මේ මණ්ඩලය, මේ ආණ්ඩුව බලයට පත් වූ විට “එහෙයි” නොකීමට තිබෙන අයිතිය, වරප්‍රසාදය පාවිච්චි කිරීමට ක්‍රියා කිරීම ගැනයි. අහු වුණු තැන “එහෙයි” නොකීමට කල්පනා කර ඒ අනුව ක්‍රියා කළා. මීට වඩා බැරෑරුම් මීට වඩා තීරණාත්මක යෝජනා හා අණපනත් සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට යවන්නට මත්තෙන් ඒ මණ්ඩලය අහෝසි කර දමා ජනතා ඉදිරි ගමනට මග පාදා ගැනීම වඩා හොඳ බව අපට පැහැදිලි වුණේ එතකොටයි.

මා වැඩි දුර කථා කරන්නට අදහස් කරන්නෙ නැ. මා මගේ කථාව අවසන් කරන්නේ, ඊයේ මෙම විවාදය නොමග යන අවස්ථාවේදී නිකවැරටියේ ගරු මන්ත්‍රී තුමා (එම්. තෙන්නකෝන් මයා.) මිනිත්තු 12 ක කාලයක් තුළදී සියලුම කාරණා තාව තත් පැහැදිලි කර දුන් අ කාරය ගැන මගේ ප්‍රශංසාව එතුමාට පළකරමිනුයි. එහි නොයෙක් වැදගත් දේ සඳහන් වුණා.

මා කථාව ඉවර කරන්නටයි, ලැස්ති වුණේ. එහෙත් අ. හා. 4.30 වන තුරු කථාකරන්නට ඉඩ දෙන්නට සූදානම් බවයි, පෙනෙන්නේ.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

ප්‍රශ්නයක් නැහැ, වුවමනා නම් තව මිනිත්තු 5 ක් ගත්තාට.

லெமா (ஹன்ட்ரிக் ஹென்ரிக் ஸ்டீவன்சன்) ஸ்பீக்கர்
பதன் கெபிளே

CLAUSE 34.—(Amendment of Chapter 377.)

ஹன்ட்ரிக் ஹென்ரிக் ஸ்டீவன்சன் டி. டி. ஸ்டீவன்சன்

(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. ஸ்டீவன்சன்)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

I move,

"In page 8, line 6, leave out 'Section 5 of.'"

ஹன்ட்ரிக் ஹென்ரிக் ஸ்டீவன்சன் டி. டி. ஸ்டீவன்சன்
கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. ஸ்டீவன்சன்
பதன் கெபிளே

வென்டென் ஸ்பீக்கர், பதன்
கெபிளே கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. ஸ்டீவன்சன்
பதன் கெபிளே

34 வன் வென்டென், ஸ்பீக்கர், பதன்
கெபிளே கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. ஸ்டீவன்சன்
பதன் கெபிளே

விடப்பட வேண்டுமெனப் பிரேரிக்கப்பட்ட
சொற்கள் வாசகத்தின் பகுதியாக இருக்க வேண்டு
மென வினா விடுக்கப்பட்டு நிராகரிக்கப்பட்டது.

வாசகம், திருத்தப்பெற்றவாறு மசோதாவின்
பகுதியாக இருக்க வேண்டுமென வினா விடுக்கப்
பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

34 ஆம் வாசகம், திருத்தப்பெற்றவாறு மசோ
தாவின் பகுதியாக இருக்க வேண்டுமென கட்டளை
யிடப்பட்டது.

Question, that the words proposed to
be left out stand part of the Clause, put,
and negated.

Question, that the Clause, as amended,
stand part of the Bill, put, and agreed to.

Clause 34, as amended, ordered to stand
part of the Bill.

CLAUSE 35.—(Special provisions applicable to other written law.)

ஹன்ட்ரிக் ஹென்ரிக் ஸ்டீவன்சன் டி. டி. ஸ்டீவன்சன்

(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. ஸ்டீவன்சன்)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

"9 வன் பிபிவெ 25 வென் பீபீயே பிபி
37 வென் பீபீயே வென் ஹன் வென் ஓவன்
கெபிளே ஹன் ஹன்"

ஹன்ட்ரிக் ஹென்ரிக் ஸ்டீவன்சன் டி. டி. ஸ்டீவன்சன்
கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. ஸ்டீவன்சன்
பதன் கெபிளே

வென்டென் ஸ்பீக்கர், பதன்
கெபிளே கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. ஸ்டீவன்சன்
பதன் கெபிளே

கௌரவ கலாநிதி

35 வன் வென்டென், ஸ்பீக்கர், பதன்
கெபிளே கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. ஸ்டீவன்சன்
பதன் கெபிளே

விடப்பட வேண்டுமெனப் பிரேரிக்கப்பட்ட சொற்
கள் வாசகத்தின் பகுதியாக இருக்க வேண்டு
மென வினா விடுக்கப்பட்டு நிராகரிக்கப்பட்டது.

வாசகம், திருத்தப்பெற்றவாறு மசோதாவின்
பகுதியாக இருக்க வேண்டுமென வினா விடுக்கப்
பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

35 ஆம் வாசகம், திருத்தப்பெற்றவாறு மசோ
தாவின் பகுதியாக இருக்கவேண்டுமென கட்டளை
யிடப்பட்டது.

Question, that the words proposed to
be left out stand part of the Clause, put,
and negated.

Question, that the Clause, as amended,
stand part of the Bill, put, and agreed to.

Clause 35, as amended, ordered to stand
part of the Bill.

புதுப்பி வென்டென் பதன் கெபிளே
கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. ஸ்டீவன்சன்
பதன் கெபிளே

சட்டமாக வாசகம் மசோதாவின் பகுதியாக
இருக்க வேண்டுமெனக் கட்டளையிடப்பட்டது.

Enacting Clause ordered to stand part
of the Bill.

TITLE.—(An Act to amend the Ceylon
(Constitution) Order in Council,
1946, for the purpose of abolishing
the Senate and increasing the
number of Appointed Members of
the House of Representatives
from six to eight, to make a
consequential amendment in the
Ceylon Independence Order in
Council, 1947, and to enable other
Enactments to be read and con-
strued subject to the provisions
of this Act.)

ஹன்ட்ரிக் ஹென்ரிக் ஸ்டீவன்சன் டி. டி. ஸ்டீவன்சன்

(கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. ஸ்டீவன்சன்)

(The Hon. Dr. Colvin R. de Silva)

I move,

"In the Long Title leave out 'and
increasing the number of appointed
members of the House of Representatives
from six to eight'".

ஹன்ட்ரிக் ஹென்ரிக் ஸ்டீவன்சன் டி. டி. ஸ்டீவன்சன்
கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. ஸ்டீவன்சன்
பதன் கெபிளே

நாம ஸ்பீக்கர், பதன்
கெபிளே கௌரவ கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. ஸ்டீவன்சன்
பதன் கெபிளே

PUBLIC LIBRARY
JAFNA

3013

දශක මුදල් : මුදල් ගෙවන දිනෙන් පසුව ඇරඹෙන මාසයේ සිට මාස 12ක් සඳහා
 රු. 32.00යි. (අශෝකිත පිටපත් සඳහා නම් රු. 35.00යි.) මාස 6කට ගාස්තුවෙන් අඩකි.
 පිටපතක් ගත 30යි. තැපෑලෙන් ගත 45යි. මුදල්, කොළඹ ගාලු මුවදොර, මහලේකම්
 කාර්යාලයේ රජයේ ප්‍රකාශන කාර්යාලයේ අධිකාරී වෙත කලින් එවිය යුතුය.

සந்தරා : පணம் கொடுத்த தேதியையடுத்துவரும் மாதம் தொடக்கம் 12 மாதத்துக்கு
 ரூபா 32.00 (திருத்தப்படாத பிரதிகள் ரூபா 35.00) 6 மாதத்துக்கு அரைக்கட்டணம்.
 தனிப்பிரதி சதம் 30, தபால் மூலம் 45 சதம், முற்பணமாக அரசாங்க வெளியீட்டு
 அலுவலக அதிபர்சரிடம் (த. பெ. 500, அரசாங்க கருமகம், கொழும்பு 1)
 செலுத்தலாம்.

Subscriptions : 12 months commencing from month following date of payment Rs. 32.00
 (uncorrected copies Rs. 35.00). Half rates for 6 months, each part 30 cents, by post 45 cents,
 payable in advance to the SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PUBLICATIONS BUREAU,
 P. O. Box 500, Colombo 1.

